Bastarda si Aristocratul

mihaela gheorghe

TEXAROM

MIHAELA GHEORGHE

BASTARDA
ȘI
ARISTOCRATUL

Ediție digitală distribuită de TEXAROM 2013

www.texarom.com

e-mail: office@texarom.com

telefon: 01-408-217-8280

Pentru această ediţie, toate drepturile sînt rezervate editurii TEXAROM.

Reproducerea integrală sau parţială a conţinutului acestui volum fără acordul scris al editorului constituie o încălcare a Legii Dreptului de autor şi se sancţionează potrivit prevederilor acesteia.

ISBN: 978-1-62457-039-1

Lectura digitală protejează mediul

Versiune digitală realizată în colaborare cu elefant.ro

CAPITOLUL I

— Nu mă duc nicăieri! strigă tânăra cu ochii scăpărându-i de mânie.

Bătrânul domn la care striga o privi cu mulţumire ascunsă. Deşi această nepoată găsită în urmă cu nu mai mult de doi ani era ceea ce se numea o "bastardă", deşi familia o ţinea ascunsă ca pe o ruşine, el era mândru de ea. Pentru că se părea că această tânără femeie era singura care îi moştenise caracterul aprig, de neînduplecat. Ferindu-se să-i citească plăcerea din priviri, James Cameron al III-lea trecu cu drag cu ochii peste părul ei ca focul, pe care tânăra îl presărase cu câteva şuviţe roz, peste fruntea destul de înaltă, peste sprâncenele generoase, peste ochii de culoarea coniacului vechi, care acum aruncau fulgere, peste nasul în vânt, peste gura cam prea mare, care acum era strânsă într-un rictus nemulţumit.

— Ba te vei duce! tună el dintr-odată, fiind şi mai convins de asemănarea caracterelor lor.

Tânăra işi prinse buza de jos între dinţi. Dintr-odata, expresia ei se îndulci şi începu să se milogească de el.

— Haide, bunicule, se alintă ea. De ce să mă duc eu? Toată lumea ştie deja că sunt ruşinea familiei. De ce să te expui deci şi mai mult? De ce să nu se ducă Diana, care e prinţesa familiei?

James îşi înghiţi un alt zâmbet. Puşlamaua asta de fată, care trecuse de fapt de mult de vârsta adolescenţei, era în stare de orice ca să obţină ceea ce dorea. Exact ca şi el. De aceea ea era cea mai potrivită să-i succeadă la conducerea afacerilor. De aceea lumea trebuia s-o cunoască. De aceea era acum cazul ca toţi partenerii lui de afaceri să ştie cu cine vor avea de-a face pe viitor.

Tânăra îşi continuă pledoaria, fără să-şi dea seama de gîndurile bunicului său.

— Uite, Diana este cea elegantă, cea cu educaţie aleasă! Eu aş putea să fac şi mai mult de râs numele familiei decât l-am făcut deja!

— Nu tu ai făcut de râs numele familiei, fetiţo! Şi să nu te mai aud spunând aşa ceva!

Tânăra strâmbă din nou din nasul delicat şi făcu un gest vag din mână, ca şi cum părerea lui nu conta. James privi din nou pe fereastră, muşcându-şi obrazul pe dinăuntru. Ea chiar era un drac de femeie, capabilă să scoată şi ce era mai rău dintr-un om, dar şi ce era mai bun. Iar ea era acum pe punctual de a scoate din el un veritabil hohot de râs. Dar dacă ar fi făcut asta, James ştia că ar fi pierdut bătălia voinţelor şi că ea l-ar fi jucat din nou după bunul ei plac.

— Dar Diana…

— Destul! zbieră James la ea din nou. Diana va fi plecată la Paris în perioada aceea, iar înainte să mai sugerezi să mă duc eu sau altcineva la nuntă, dă-mi voie să-ţi reamintesc faptul că este vorba despre nunta fetei unuia dintre partenerii mei de afaceri. Deci la nuntă va merge cineva tânăr din partea familiei, şi nu cineva care abia se mai ţine pe picioare!

Fata îi aruncă o privire ironică, de sus până jos şi invers.

— Mda, tărăgănă ea cuvintele, văd ca îţi tremură încheieturile…Nu ştiu ce să zic, adăugă ea pe un ton sceptic, nu prea îmi pari în pragul senilităţii…

— Elisabeth Faye Cameron! tună James din nou.

Involuntar, tânăra luă poziţie de drepţi. Numai când era adus în pragul disperării bunicul ei o striga pe tot numele ei. Şi tot atunci ea ştia că e cazul să nu meargă mai departe.

— Mai bine spune-mi Beer, spuse ea cu un fir de voce.

— Ţi-am spus de mii de ori că asta nu e poreclă demnă de o fată Cameron! zise el pe un ton aspru. Aşa cum ţi-am spus că nici berea nu e demnă pentru …

— Da, da, zise ea cu nerăbdare. Demnă pentru o tânără de familie bună, cum e familia Cameron. Îmi pare rău, domnule Cameron, dar eu nu sunt tocmai o Cameron, nu? Până acum doi ani m-am descurcat de capul meu şi…

Fără să vrea, James se înmuie.

— Ştiu toate astea, Faye, dar nu pot da timpul înapoi. Nu e vina mea că nu am ştiut de existenţa ta. Dar cum am aflat de tine, te-am adus aici, acasă, unde ţi-e locul.

Blândeţea din vocea lui o făcu şi pe Faye să mai renunţe la tonul neplăcut.

— Ştiu asta, bunicule, nu am reproşat nimănui nimic. Am vrut doar să subliniez faptul că am crescut într-un alt mediu, mult diferit de cel în care sunt acum.

Se lăsă tăcere pentru câteva clipe.

— În fine, reluă James discuţia, dar ce ai împotriva faptului de a te duce la această nuntă în locul Dianei? Ştiu că ea a fost de fapt invitată, dar ea nu poate merge, aşa cum ţi-am spus. Deci de ce să nu te duci tu în locul ei?

Faye oftă şi se lăsă pe marginea unui fotoliu. Poziţia ei nu era deloc potrivită pentru o domnişoară educată, dar James nu-i mai atrase atenţia, pentru a nu-i mai da apă la moară şi mai mult.

— Ştii că nu-mi plac reuniunile-astea simandicoase, oftă tânăra din nou. Nu mă descurc în clasa asta socială. Eu nu pot ieşi din blugi încă, şi uit mereu să-mi ţin picioarele apropiate sau încrucişate. Nu vreau să te fac de râs, conchise ea cu o voce pierită, evitându-i privirea.

— Deci ţi-e frică! o provocă James.

Exact după cum se aşteptase, Faye sări ca arsă, cu mâinile în şolduri, cu ochii scăpărându-i din nou.

— Frică pe naiba! ţipă ea.

— În faţa mea o să vorbeşti politicos! ţipă la rândul lui, James.

— Ba o să vorbesc cum vreau eu!

Uşa biroului lui James se deschise brusc şi o voce feminină se făcu auzită.

— Chiar credeţi că e cazul să v-audă toată lumea?

Nici Faye, nici James nu catadicsiră să privească posesoarea vocii. Destul de ofuscată, femeia ceva mai în vârstă se apropie cu o atitudine vexată de cei doi.

— Sunt destul de sigură că lumea din tot conacul vă poate auzi.

Faye pocni din limbă cu plictis. Nu suporta sa fie admonestată.

— Nu-i nimic, mătuşă Miranda, abia îi scutim pe servitori să se mai cocoşeze ascultând pe la uşi.

Femeia interpelată îşi duse o mână la piept, înţepenită din cauza tonului şi a spuselor tinerei.

— Doamne, James, credeam că ai reuşit să faci ceva din ea până acum!

Faye se întoarse către cea care era sora mai mică a bunicului ei. Nu avea de gând să accepte niciun fel de insultă din partea nimănui, fie ea cât de subtilă. Dacă învăţase ceva în aceşti ultimi doi ani, printre cei din aşa-zisa aristocraţie, învăţase că oamenii ăştia erau în stare să te terfelească în toate chipurile, dar prin vorbele cele mai alese. Ea, una, prefera o înjurătură clasică şi gata. Cu alte cuvinte, mai pe şleau. Încruntătura ei nu prevestea nimic bun, aşa că James, intuindu-i bine intenţia, se grăbi să intervină.

— Se prea poate, Miranda, dar te rog să nu te amesteci în discuţia mea cu Faye.

— Credeam că aici e o luptă, insistă Miranda, nu o discuţie.

De data aceasta, fu rândul lui James să se irite.

— Indiferent ce e, este doar între mine şi nepoata mea. Aşa că te rog să ne scuzi, Miranda. Eu şi Faye avem ceva de lămurit.

Femeia se îndreptă către uşă, vorbind din mers.

— De data aceasta cred că sunt de acord cu Faye, spuse ea. Iţi imaginezi ce gafe poate face într-un grup atât de select ca cel al familiei Crenshaw?

Oricât ar fi insistat James de mult, fie cu vorba dulce, fie cu ameninţări, el ştia în definitiv că nu ar fi putut-o determina pe Faye să facă ceva ce nu vroia. Dar auzind comentariul surorii sale, James îşi reţinu din nou râsul. Era ca şi cum Miranda tocmai ar fi fluturat cârpa roşie în faţa taurului.

— Pe bune? întrebă Faye pe un ton mieros, prefăcut, care nu prevestea nimic bun.

— Desigur, făcu Miranda o grimasă în faţa expresiei lui Faye. Eu tot zic că e mai bine fie sa te duci tu, James, fie să o trimiţi pe Diana. Fiica mea este exact ceea ce s-ar asorta cu oamenii aceia. Ea nu ne va face cu siguranţă de râs.

— Mda, zise Faye din nou, ştiind că zgâria auzul preaţepenei sale mătuşi. Ai în totalitate dreptate, mătuşică, continuă ea apoi pe un ton dulce, atât de dulce, încât Miranda clipi nedumerită din ochi.

— Te rog, Miranda, interveni James, lasă-ne puţin pe mine şi pe Faye.

Miranda închise uşa în spatele ei cu încetineală. În locul ei, Faye ştia că ar fi trântit uşa de ar fi ieşit din

ţâţâni.

James o privi pe Faye cu satisfacţie. Ştia de pe acum că lucrurile vor ieşi cum vrea el.

— Deci? se interesă el.

Faye se strâmbă către el.

— Nu o să-mi pese de convenienţe, il avertiză ea.

— Ştiu asta, îi spuse James. Nu vreau nimic de la tine, Faye, decât să fii tu însăţi.

Păru că vorbele lui o cuceresc cu totul pe Faye, care se tolăni în fotoliu, învinsă şi bosumflată.

— Mereu iese ca tine, bombăni ea.

James îşi permise să dea frâu liber amuzamentului de data aceasta.

— Nu te supăra, Faye, mai zise el.

— Nu e vorba de supărare, comentă ea ca şi cum ar fi fost gânditoare. Şi nu e vorba de frică, îl avertiză ea din privire. Ci doar că…zău că mă gândesc că nu aş vrea să-ţi periclitez afacerile, bunicule. Şi ştiu de dinainte că n-o să iasă prea bine cu mine acolo.

James avansă câţiva paşi către ea şi îi puse o mână pe cap.

— Iar eu ştiu sigur că te vei descurca de minune, îi zise el blând.

Faye îşi ronţăi pentru câteva clipe buza inferioară, apoi îşi ridică ochii către el.

— Dacă-mi spui Beer, o să mă duc.

Şi lumina şmecherească apăru din nou în ochii ei. James oftă. Dar ştia din proprie experienţă că ea nu capitula niciodată fără să-ţi smulgă la rândul ei ceva.

— Beer, spuse el cu un oftat, deşi apelativul acesta nu-i făcea nicio plăcere.

Faye aprobă din cap cu satisfacţie.

— Şi nu plec cu maşina aia ridicol de mică şi de scumpă, mai zise ea.

Un fior îi trecu lui James pe şira spinării.

— Ce vrei să spui? întrebă el cu precauţie.

Faye zâmbi felin şi-şi încrucişă braţele la piept.

— Ori mă duc cu motorul meu, ori nu mă duc deloc. Şi ăsta e ultimul meu cuvânt.

James se gândi pentru câteva clipe.

— Şi ce-ai să faci cu bagajele?

— Sunt convinsă că vei găsi tu o soluţie pentru ele, zise ea în zeflemea.

Dacă Faye şi-ar fi privit mai cu atenţie bunicul, ar fi ştiut, poate, să citească în ochii acestuia o luminiţă satisfăcută care nu anunţa nimic bun. În orice caz, nimic bun pentru ea. Aşa că fu destul de mirată când el aprobă chiar cu mulţumire.

— Prea bine, Faye, dacă aşa vrei tu…O să-ţi trimit bagajele înainte, prin şofer.

— Păi nici nu le-am făcut încă.

— Şi ce mai aştepţi?

Faye scoase limba la el şi se ridică dintr-un salt, ieşind în trombă pe uşă.

— Parcă rămăsese că-mi spui Beer, îi mai zise ea, grăbindu-se către dormitorul ei pentru a-şi împacheta câteva lucruri.

În urma ei, James ridică receptorul telefonului şi formă un număr, apoi spuse:

— Te rog, Liam, pregăteşte maşina. Vei duce bagajele domnişoarei Faye la vila Crenshaw.

Întrerupse convorbirea, apoi formă un alt număr.

— Marge, spuse el, când domnişoara Faye va ieşi la plimbare cu nenorocirea aia de motocicletă, vreau să intri în camera ei, să-i goleşti valizele şi să le rearanjezi cu ţinutele frumoase din şifonerele ei, apoi să chemi pe cineva să le ducă jos.

Mulţumit, puse receptorul în furcă, apoi izbucni în râs, satisfăcut de festa pe care era sigur că i-o va juca lui Faye.

Aceasta îngrămădea în valizele scumpe din piele, pe care se afla monograma familiei, tot felul de blugi, tricouri, tenişi şi adidaşi şi lenjerie intimă de bumbac. Bombănea încă. Şuviţele pe care şi le vopsise cu roz bombon în părul ei roşu scăpaseră din coadă şi le dădu nervoasă după urechi. Dacă se va găsi careva din toată mulţimea aia de snobi înţepaţi să facă vreo remarcă nepotrivită la adresa ei, sau la adresa bunicului ei, va avea ea grijă să le arate cu adevarat ce poate. Şi treaba cui nu-i va conveni, mai gândi ea cu năduf, abia închizând cataramele valizelor şi aşezându-se cu fundul pe ele.

Apoi ieşi pe balconul camerei sale şi se aplecă mult, înainte de a zbiera:

— Când trebuie să plec?

James ieşi pe terasa de dedesubt şi răspunse cu cumpătare.

— Mâine, Faye, mâine dimineaţă.

— Şi cât trebuie să stau acolo?

— Câteva zile, explică el. Ştii cum sunt lucrurile astea, cer timp. Şi te rog, nu te mai apleca atât pe balustradă!

— Beer! strigă ea la el. Pentru numele lui Dumnezeu, acasă nimeni nu-mi spunea altfel!

James rămase cu privirea în gol la auzul spuselor ei. Era de doi ani în Anglia, şi ea tot numea Statele Unite "acasă". Se întrebă când oare va începe Faye să simtă că "acasă" se afla lângă el.

Când unicul lui fiu fusese pe patul de moarte, în urma unui accident stupid, îi dezvăluise existenţa acestei nepoate, pentru care fiul său nu-şi asumase niciodată răspunderea. După şocul iniţial, întreprinse toate demersurile necesare pentru a-şi găsi nepoata. Şi o găsise. Fusese sigur că e nepoata lui înainte ca testul ADN să şi demonstreze acest lucru. Dar Faye era deja formată şi mai mult autoeducată atunci când o descoperise. Aşa că nu putea să ceară prea mult de la ea, chiar dacă normele societăţii în care trăia acum erau altele, mult mai rigide şi mai conservatoare. Dar adevărul era că trebuia să fii mai mult ca ea, dacă vroiai să reuşeşti în lumea atât de dură a afacerilor, mai ales dacă erai femeie. Iar ea era de ceva vreme unica lui moştenitoare. Avea planuri mari cu ea, dar ştia că, dacă i le-ar fi spus, încăpăţânata ar fi refuzat numai de dragul de a refuza. Zâmbi. Semăna prea mult cu el!

Soneria telefonului îi întrerupse reveria. Se deplasă înapoi în birou şi se aşeză în scaunul impozant. Ridică receptorul.

— Da, Marge?

Marge era intendenta lui de foarte mulţi ani şi era foarte mulţumit de serviciile ei.

— Vă caută de la casa Crenshaw, domnule Cameron!

— Foarte bine, Marge, fă-mi legătura! Aici Cameron, salută el după ce Marge făcuse transferul apelului.

— Bună ziua, domnule Cameron, auzi el în telefon vocea pisicoasă a lui Sharon Crenshaw, mama viitoarei mirese.

— Bună ziua, Sharon, salută el printre dinţi. Cu ce te pot ajuta?

— Oh, se maimuţări ea în continuare, vroiam doar să ştiu dacă ne confirmaţi prezenţa la evenimentul fericit care ştiţi că ne aşteaptă.

James ştia că prezenţa unui membru al familiei Cameron era foarte dorită şi aşteptată oriunde, şi tocmai pe asta se bazase atunci când aranjase în aşa fel încât s-o trimită pe Faye. Dar, aşa cum bine spusese şi ea, pe de altă parte, oamenii aceştia puteau să-ţi facă demnitatea bucăţele cu vorbe alese, ton condescendent şi zâmbete pe buze. Dar el avea încredere în nepoata lui!

— Desigur, Sharon, că cineva din familia mea va veni să asiste la fericirea familiei voastre.

Un chiot de bucurie abia reţinut se auzi de partea cealaltă a receptorului.

— Să ne pregătim să o aşteptăm pe încântătoarea domnişoară Cameron?

James îşi reţinu cu greu un hohot de râs. Încântătoare! Chiar aşa!

— Absolut, Sharon. Domnişoara Cameron va ajunge mâine. Un amănunt numai!

— Spuneţi, dommnule Cameron! zise Sharon cu răsuflarea tăiată.

— Bagajele domnişoarei Cameron vor ajunge înaintea ei.

— Cum? se miră Sharon, neînţelegând un atare lucru.

— Sper că asta nu ridică o problemă, zise James pe un anume ton.

— Doamne, sigur că nu. Totul va fi in regulă, domnule Cameron. Bagajele o vor aştepta în camera sa pe domnişoara Cameron!

— Mă bucur să aud asta, Sharon. Altceva?

— Nimic, domnule, zise ea pe un ton linguşitor. Ne faceţi o mare onoare că o trimiteţi pe nepoata dumneavoastră să asiste la nunta fiicei mele.

— La revedere, Sharon.

James închise înainte ca Sharon să mai apuce să spună ceva. Îşi imagină şocul celor din familia Crenshaw, dar şi socul celorlalţi când vor da cu ochii de domnişoara Cameron. Pentru că el nu specificase care domnişoară Cameron va asista la nunta Crenshaw!

Domnişoara în cauză îşi trase în picioare o pereche de bocanci, îşi luă casca la subraţ şi ieşi să se plimbe cu motocicleta. Ştia că era privită ca o ciudăţenie de către localnici. Nu multă lume se aventura să meargă pe astfel de două roţi, cu atât mai puţin o femeie şi cu atât mai puţin o Cameron! Dar la anii ei nu se mai putea schimba cu una cu două! Nu că era bătrână, Doamne fereşte! Nu avea mai mult de 22 de ani, deci practic abia ieşită din adolescenţă! Dar felul în care fusese crescută, felul în care crescuse mai mult singură în America nu o lăsa să fie altfel, nici dacă ar fi făcut efortul! Dar într-adevăr nu era dispusă să facă niciun efort în sensul ăsta, pentru că nu vroia cu adevarat să se schimbe. Probabil că se mai putea cizela, fu ea de acord, dacă ar fi vrut destul de mult. Doar că, aşa cum spusese, nu vroia!

Îşi îmbrăcă jacheta din piele, îşi puse casca şi încălecă motocicleta, apoi o ambală. Autovehiculul tremură sub ea, apoi ţâşni cu viteză.

Pe măsură ce mărea viteza, Faye îşi aminti de copilăria ei, o copilărie marcată de o mamă care i-a reproşat tot timpul că-şi stricase viaţa din cauza ei, apoi îşi aminti de adolsecenţa ei mai mult singuratică, petrecută pe străzi de la moartea mamei sale, apoi de anii de şcoală, unde avusese ambiţia să exceleze; chiar şi la Şcoala de Afaceri care o atrăsese ca un magnet reuşise să fie cea mai bună. Dar trebuise să muncească pentru a putea plăti taxele şcolare, şi nu-i fusese deloc uşor să se descurce. Fusese barmaniţă, plimbase câini, ba chiar lucrase într-un salon de infrumuseţare la un moment dat, ca să nu mai pomenească despre când spălase maşini, tunsese iarbă sau lucrase într-un atelier de reparat autovehicule. Se alesese cu porecla “Beer” de pe vremea când lucrase la barul “Salonul Chiorului” şi fusese picoliţa care putuse să ducă cele mai multe beri fără să le scape. Desigur, că tot prin baruri învăţase să se apere de atenţiile bărbaţilor mai mult sau mai puţin insistenţi, mai delicaţi sau mai brutali. În America simţise că era stăpână pe destinul ei. De aceea simţea că acolo e încă “acasă”. Dar ar fi fost o mincinoasă să spună că nu-i plăcea viaţa pe care o ducea în prezent. Era minunat să ai servitori, credit nelimitat, posibilitatea de a-ţi cumpăra ce vrei, fără să te gândeşti la facturi sau la economie. Şi ea chiar îşi iubea bunicul, chiar dacă se certau ca şoarecele cu pisica. Zâmbi. Amândurora le făceau plăcere conflictele dintre ei. Niciunul nu pierdea în totalitate, şi niciunul nu câştiga fără să şi piardă ceva.

Îi era datoare acestui bunic, aşa că putea şi ea să facă un sacrificiu şi să suporte pentru câteva zile acea atmosferă. Va fi cât mai invizibilă posibil, va vorbi cât mai puţin sau deloc, îşi va vedea de treburile ei, nu va băga pe nimeni în seamă şi înainte să ştie, totul se va termina şi se va întoarce aici.

Cu aceste gânduri în minte, Faye schimbă din nou viteza, accelerând.

***

— Ei? se interesă Amanda Crenshaw, viitoarea mireasă. Va veni sau nu?

Sharon radia de bucurie.

— Da, Amanda, Cameron îşi va trimite nepoata, pe Diana, la nunta ta! Îţi dai seama? Diana Cameron în casa noastră!

— Şi ce camera îi vei da? se îngrijoră Amanda. Ştii şi tu că Diana seamănă mult cu mama ei, Miranda. Este cam înţepată, dacă înţelegi ce vreau să spun…

— O vom aşeza la dreapta lordului Knightley, decise Sharon. Numai cu el îşi poate găsi ceva în comun. Pentru că şi el e la fel de înţepat şi cu principii învechite şi rigide ca şi ea. Iar camera….da, îi vom da camera de lângă a lordului. Poate îşi vor găsi ceva mai mult în comun decât discuţii placide, îi ridiculiză Sharon.

Cele două femei izbucniră în râs.

— Mă îndoiesc serios, mamă, de una ca asta. Mă îndoiesc foarte serios. Ţi-i imaginezi pe-amândoi? Cu spinările drepte, cu mersul băţos, ca şi cum ar avea ceva înfipt în fund…nici că ar putea face o pereche mai grozavă de-atât!

Mamă şi fiică mai râseră puţin, apoi deveniră serioase, deşi tonul glumeţ mai era încă prezent.

— Oricum, atât prezenţa unui lord în casa noastră, cât şi prezenţa unui Cameron, ne vor ridica pe scara socială. Îţi dai seama ce invidiaţi vom fi în sezonul ăsta? Precis nunta ta va fi declarată nunta anului!

Amanda chiui de bucurie.

— Când trebuie să sosească? mai întrebă ea surescitată.

— Amândoi trebuie să sosească mâine.

CAPITOLUL II

Faye privi din nou în oglinda retrovizoare cu nerăbdare. Rolls-Royce-ul părea să o urmărească. Apăsă ambreiajul din nou şi schimbă viteza iar. Motorul scrâşni, apoi cu un sunet asurzitor, ţâşni cu viteză. Casca neagră pe care o purta şi costumul de piele o fereau de curentul prea puternic de aer.

Era deja iritată că trebuia să ajungă la vila Crenshaw. Nu mai avea nevoie de motive de iritare în plus.

Dar când zări în oglinda retrovizoare umbra neagră a limuzinei care părea să o urmărească, înjură în voie. Bine că nu mai avea mult până la destinaţie!

Într-adevăr, Faye reduse destul de brusc viteza când zări porţile mari ale vilei impozante.

Reducerea vitezei fu însă atât de bruscă, încât fu lovită din spate de automobilul care o supărase tot drumul. Impactul o aruncă peste cap, motocicleta aproape venind peste ea.

Limuzina se opri cu un scrâşnet de frâne.

Deşi era ameţită, furia îi depăşea cu mult orice stare de moleşeală. Pentru că doar nu era prima oară când pica cu motocicleta!

Auzi două portiere trântite şi o voce masculină, cu un puternic accent britanic aristocrat zbierând la ea:

— Eşti în regulă?

Dacă ar fi fost un personaj din desene animate, Faye era convinsă că i-ar fi ieşit fum pe urechi. Doar accentul acela ridicol de britanic pur şi era destul pentru a o enerva. Dar după ce că individul nu păstrase distanţa regulamentară, tot el mai zbiera acum, deşi ea fusese cea care putuse să aibă probleme serioase.

— Eşti în regulă? îl maimuţări ea. Tu eşti cretin? zbieră şi ea la el.

— Scuze, mă tem că nu am înţeles prea bine ce ai spus. Vrei să repeţi, te rog?

Apoi încă o voce masculină, ceva mai calmă:

— Totul e în regulă, domnule?

Dar înainte ca cineva să poată răspunde la întrebarea aceasta, la porţile mari de fier ale vilei se adunaseră o grămadă de oameni.

— Ce se întâmplă aici? întrebă domnul Crenshaw cu o voce ca un tunet. Vai, lordul Knightely, ce onoare!

Apoi continuă cu o mină îngrijorată:

— Sper că nu aţi păţit nimic! Acest vagabond v-a deranjat în vreun fel? Hei, tinere, ia-ţi maşinăria asta drăcească şi şterge-o de pe proprietatea mea, că altfel chem poliţia! Vai, mylord, îmi pare teribil de rău că aţi avut probleme chiar pe domeniul meu!

Slugărnicia acestui Crenshaw o şi enerva, dar o şi amuza pe Faye. Suficient de mult cât să-i atenueze supărarea de a fi fost facută “vagabond”. Amuzamentul rămase chiar şi când Crenshaw o repezi din nou:

— N-ai auzit? Şterge-o degeneratule, că pun servitorii pe tine!

Şi din nou domnul Crenshaw vorbi spre Knightley:

— Ce să facem, mylord…Astea sunt vremurile pe care le trăim…tinerii din ziua de azi nu mai au respect pentru nimic…

— Dar ce se întâmplă, tată? se făcu auzită vocea curioasă a Amandei. Restul musafirilor se întreabă ce-i cu atâta agitaţie…Oh, mylord Knightley...şi acest...acest....

— Vagabond! fulgeră din nou domnul Crenshaw. Mai eşti încă pe proprietatea mea?!

Cu mâinile-n şolduri, Faye se uita prin cascheta închisă la culoare când la Amanda, când la tatăl acesteia. Sătulă de apelativul nepotrivit, îşi scoase casca dintr-un gest. Îşi scutură capul, părul lung, roşu, înspicat cu şuviţe rozalii aşezându-i-se frumos pe umeri. Domnul Crenshaw nu fu singurul care rămase cu gura căscată. Amanda rotunji ochii, redusă la tăcere şi ea. Doar lordul Nightley păru să-şi strângă buzele şi ochii în acelaşi timp.

— Vă rog, rânji Faye, nu vă îngrijoraţi în legătură cu mine! Aş fi putut să-mi rup gâtul sau să fac vreo comoţie cerebrală. Sau chiar să-mi rup coloana sau cine mai ştie ce...A! Şi în cazul în care nu v-aţi dat seama, domnule Crenshaw, sunt, în cel mai bun caz, „o vagaboandă”, şi nu un vagabond.

— Dar pentru numele Domnului! îşi ridică domnul Crenshaw mâinile în sus. Indiferent cine ai fi, te somez să părăseşti imediat această proprietate!

Faye îşi ridică sprâncenele, în timp ce-şi scutura praful de pe geacă.

— Vă asigur, dragă domnule, zise ea cu un puternic accent tărăgănat care i-ar fi făcut pe lingvişti să geamă, că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere. Din păcate, am promis că voi răbda cele câteva zile până la nunta domnişoarei Crenshaw.

Amanda privi către tatăl său, iar acesta înpoi la ea, cu o evidentă nedumerire.

— Ah, da, nu m-am prezentat, le făcu Faye cu ochiul. Eu sunt Faye Cameron.

Le privi feţele şocate, rânjind satisfăcută. Şi ea care vroia să treacă cât mai puţin observată! Să se facă cât mai invizibilă! Dar ce să facă, socoteala de-acasă nu se potriveşte niciodată cu cea din târg!

— Domnişoara....domnişoara ...Cameron, se bâlbâi domnul Crenshaw.

— Evident că nu Diana Cameron, sublinie Faye.

— Vă rugăm să ne scuzaţi...se lamentă Amanda.

Faye îşi întoarse privirea apoi către bărbatul impozant, rigid, cu umerii ţepeni, care privise totul cu o cută de neplăcere între sprâncene. Îl privi evaluator, din cap până în picioare şi invers. Ochii ei trecură peste părul şaten deschis, cu bucle perfect ordonate, peste sprâncenele o idee mai închise, stufoase, ochii de un albastru îngheţat, nasul drept şi lung, aristocratic, buzele uşor efeminate, bărbia voluntară, maxilarele late, gâtul puternic, trupul masiv acoperit cu un costum elegant din trei piese, pantofii din piele lăcuită, fără nicio urmă de praf. Urcă înapoi cei cam 190 de centimetri până reveni din nou la ochi.

— Aproape doi metri de nesimţire, comentă ea cu voce tare.

Pe feţele celor prezenţi apăru stupoarea. Domnul Crenshaw aproape că gemu cu voce tare.

— Vă rog, lord Knightley, zise acesta, îmi cer scuze...

Faye se încruntă.

— Dacă este cineva aici care trebuie să prezinte scuze, acesta este chiar preamăritul Knightely, domnule Crenshaw. El este cel care era să mă omoare.

Dar bărbatul nu scoase niciun cuvânt, mulţumindu-se să strângă din buze cu şi mai multă dezaprobare.

La ferestrele vilei se adunaseră mulţi oameni, care priveau scena care se desfăşura cu un interes amuzat.

Întorcându-le spatele, Faye se aplecă să îşi ridice motocicleta.

— Draga de tine, vorbi ea cu obiectul neînsufleţit, ai păţit ceva? Nesimţitul ăla era să ne boţească pe-amândouă...Ah! Fir-ar! Uite ce-ai făcut! îl fulgeră ea apoi pe Knightley. I-ai mierlit cablul de ambreiaj!

— Mă scuzi? întrebă acesta evident nedumerit. Mă tem că limbajul dumitale e puţin cam...

— Colorat, vrei să spui, nu? rânji ea sardonic la el. Ei nu contează, sunt convinsă că ai reţinut esenţialul.

Împinse motocicleta pe porţile larg deschise ale vilei.

— Cred că bagajele mele au ajuns deja? se interesă ea la domnul Crenshaw.

Omul părea ca picat din lună. Încă nu-şi revenise din stupoarea în care intrase când îi aflase identitatea. Amanda însă avea o prezenţă de spirit mai bună şi salvă situaţia.

— Sigur, domnişoară Cameron, bagajele sunt deja în camera dumneavoastră. Unul din servitori vă va conduce.

— Ştii ceva? Nu prea mă omor după asemenea politeţuri. Mie să-mi ziceţi Faye şi atât. Sau Beer, dacă preferaţi.

— Beer? întrebă Amanda.

— Aşa-mi spun prietenii. Desigur, că nu e cazul pentru toată lumea, adăugă ea cu o ocheadă către lordul Knightley. Acum, dacă mi-ai putea arăta unde sunt grajdurile...

— Grajdurile?!

— Fetiţa asta trebuie să stea undeva până o repar, nu?

— Ah, te referi la motocicletă! se lămuri Amanda. Desigur că da. O să-ţi fac turul de onoare ca să te obişnuieşti cu împrejurimile, dacă vrei...

— N-ar fi rău, comentă Faye de parcă ar fi avut un gust amar în gură. Imediat ce mă instalez şi fac un duş?

Cele două tinere se depărtară spre grajduri, Faye împingând motocicleta şi făcând notă discordantă în costumul ei de piele pe lângă ţinuta clasică, elegantă, a Amandei.

— Vă cer scuze, Lord Knightley, încă o dată, se înclină domnul Crenshaw. Nu ştiam că e vroba despre această domnişoară Cameron, evident, când am fost informaţi că familia Cameron va participa la nunta fiicei

noastre.

— Nu are importanţă, dădu lordul din umeri, deşi încruntătura nu-i dispăruse. Să mergem, Rooney, zise el apoi către şoferul său.

Acesta îi deschise portiera, apoi, după ce instală şi el la volan, porni maşina somptuoasă. După câteva clipe de tăcere, Rooney nu se mai putu abţine din a comenta:

— Năbădăioasă domnişoară, zise el cu ochii în oglinda retrovizoare la expresia lordului.

Acesta se strâmbă puţin, după care îşi recăpătă controlul iar.

— Necioplită, zise Knightley.

— Posibil, admise Rooney, care era şoferul, valetul, omul de încredere, dar şi confidentul lordului. Dar trebuie să recunoaşteţi că a fost o apariţie...

Cum lordul nu comentă nimic, Rooney mai adăugă:

— Şi o experienţă. Fac prinsoare că şederea aici nu va mai fi la fel de plictisitoare cu ea prin preajmă.

Ochii lordului îi prinseră căutătura în oglindă.

— Ai ceva de spus, Rooney?

— Nu, domnule, doar constatam şi eu...

Lordul se cufundă din nou în muţenia lui obişnuită. Trebuia să recunoască însă, că aproape că-i sărise inima din piept când se gândise că rănise un tânăr. Dar rămase fără cuvinte când tânărul se dovedise de fapt o tânără ciudată, cu limba ascuţită şi cu flăcări în păr şi-n priviri. Doar bunele maniere învăţate de pe timpul când încă era în faşă şi autocontrolul exersat de-a lungul anilor l-au oprit să n-o zgâlţâie ca să vadă dacă nu avea nimic rupt. Datorită lor putuse să-şi ţină gura închisă, chiar când îi venise să-i răspundă cu acelaşi fel de cuvinte, cu aceeaşi atitudine belicoasă. Era cu atât mai uimit, cu cât el era un exemplu de rigiditate, de maniere şi bună creştere.

Îşi impuse să-şi alunge din minte tânăra care nu putea fi mai mare de o fetişcană.

— Asta e camera dumneavoastră, mylord, îi întrerupse Rooney şirul gândurilor. O să vă aşez hainele pe umeraşe, apoi vă voi servi cu un ceai cu gheaţă.

— Ar fi minunat, Rooney, mulţumesc.

Era o zi splendidă de vară şi aerul era mai cald decât de obicei, aşa că vestimentaţia compusă din cămaşă, vestă, haină şi pantalon de stofă îl făceau să asude puţin. Dar convenienţele erau convenienţe, aşa că trebuia să suporte. Cand Rooney veni cu ceaiul rece, îl dădu pe gât dintr-odată. Se înecă în schimb, când auzi nişte bufnituri într-unul din pereţii camerei şi nişte strigăte feminine:

— Nu! NU! NU!

Era oare o luptă? O femeie avea nevoie de ajutor?

Suflă cu putere ceaiul înainte să se înece cu el, udându-şi cămaşa şi sacoul. Fără să mai stea pe gânduri prea mult, merse la camera alăturată şi bătu cu putere la uşă.

— Doamnă, sunteţi bine? E totul în regulă?

Se agită ceva mai mult când mai auzi nişte bufnituri şi nişte mormăieli. Ciocăniturile lui se înteţiră. Erau numai trei camere pe acest palier, una a lui, a valetului său, şi cea de-a treia ocupată de această femeie care se părea că are nevoie de ajutor.

— E totul în regulă, domnule? i se alătură şi Rooney, atras de zgomote.

— Doamnă?

Ridică mâna să mai ciocăne o dată, când uşa se deschise brusc.

Ambii bărbaţi căscară gurile şi ochii la vederea lui Faye, doar în sutien şi într-un slip atât de minuscul, încât aproape că era inexistent.

Ochii acesteia aruncau din nou flăcări, dar de data aceasta nu erau împotriva lui. Un gentleman adevărat nu privea niciodată mai jos de ochii unei doamne, asta era regula. Cu un mare efort de voinţă, Knightley îşi menţinu privirile la nivelul irişilor ei, deşi ar fi vrut să se delecteze cu priveliştea ei abia acoperită.

— Ce? mârâi ea pe punctul de a face o criză de nervi.

— Ăăăăă.... ai nevoie de ajutor?

Cum Rooney nu era tocmai un gentleman, acesta o privi cu luare aminte pe Faye, suficient de insistent pentru ca fata să bage de seamă. Ca şi cum abia atunci ar fi realizat ţinuta sumară în care se arătase, îşi aruncă o privire.

— Ce? N-ai mai văzut maşini străine? lătră ea la Rooney, întorcându-se apoi cu spatele pentru a căuta un

halat.

Ei bine, manierele nu-i dăduseră niciun sfat cu privire la ce trebuie să priveşti şi ce nu când vine vorba de spatele unei doamne, aşa că de data aceasta Knightley privi fugar silueta tinerei, de la părul până la umeri, înspicat cu şuviţe roz, umerii fragili, spatele delicat, curbele sinuoase ale şoldurilor, picioarele lungi, frumos proporţionate şi fesele ferme, rotunde, dezgolite de un petic de mătase neagră. Credea că slipul ei era ceea ce se numea tanga. Înghiţi în sec şi trebui să admită că fetişcana asta îl scotea din calmul lui obişnuit.

— Dacă mă scuzaţi, îi şopti Rooney discret, eu o să mă retrag acum. Dacă ştiam că era vorba despre domnişoara în cauză, nu m-aş fi agitat atât. Cred că, de regulă, în preajma ei, bărbaţii sunt cei care zbiară după ajutor.

Înfăşurată într-un halat pufos, crem, Faye îşi trecu o mână prin păr, enervată la maxim.

— Deci? întrebă ea, ajunsă în pragul uşii din nou.

— Am auzit nişte bufnituri şi nişte strigăte, se justifică el şi credeam că ai nevoie de ajutor.

— A, astea...

Faye îşi apucă buza inferioară cu dinţii.

— Nu erau decât bagajele mele aruncate, îi explică ea. Şi manifestarea furiei mele faţă de o glumă proastă pe care mi-a jucat-o bunicul meu. Dar am eu grijă să-mi iau revanşa.

— Oh..., făcu el, ca şi cum ar fi înţeles perfect despre ce era vorba, deşi nu avea nici cea mai mică idee.

Faye îşi ronţăi puţin unghia de la degetul mare.

— Oricum, este destul de amabil din partea ta că ai sărit în ajutor pentru cineva când ai crezut că are nevoie. Asta aproape că m-a făcut să te iert pentru cablul de ambreiaj distrus.

Zâmbetul care îi întinse buzele fu la fel de năucitor ca şi apariţia ei. Knightley îi simţi efectul până în stomac.

— Nu e cazul să-mi mulumeşti. Aşa ar fi procedat oricine în locul meu pentru a ajuta o doamnă la ananghie.

Faye se încruntă puţin, apoi ridică dintr-o sprânceană, nesigură dacă el râdea cumva de ea.

— Nu ne luăm peste picior, nu-i aşa? se îmbufnă ea.

Cum el păru nedumerit, ea îl lămuri.

— Adică amândoi ştim că eu sunt o doamnă aşa cum tu eşti un rândaş. Nu te sfătuiesc să mă iei peste picior. Oricum, câţi ani ai? Eşti trecut bine de 35, cred. Mai bine ţi-ai ocupa timpul cu boşorogii de vârsta ta, în loc să ne iei la mişto pe-ăştia mici...

Înainte ca Knightely să apuce să rumege spusele ei, înainte să realizeze prea bine că tocmai fusese numit „boşorog”, tânăra îi trânti uşa în nas.

— Şi înainte să te mai agiţi, îţi spun de pe acum că nu am nevoie să fiu salvată de nimeni! mai zise ea prin uşa închisă.

Faye privi dezastrul pe care îl făcuse în cameră.

Tocmai se dezbrăcase să facă un duş şi fusese pe punctul de a-şi înlocui costumul de piele cu o pereche de blugi comozi şi un tricou cu mânecă scurtă.

Când îşi deschisese însă bagajele şi în locul blugilor, tricourilor, adidaşilor şi lenjeriilor comode pe care şi le aruncase la repezeală – văzuse numai toalete elegante, de la cele mai mari şi mai renumite case de modă din lume, lenjerie vaporoasă şi pantofi în care nu puteai să mergi fără să-ţi rupi gâtul, inclusiv rochii de seară somptuoase, văzuse negru în faţa ochilor. Scosese tot cu furie şi începuse să arunce cu obiecte vestimentare şi pantofi în toţi pereţii, zbierând din ce în ce mai cu putere pe măsură ce furia în ea creştea. Nici nu-şi dăduse seama că nu se afla tocmai în ţinuta ideală pentru a întreţine o conversaţie cu cineva atunci când deschisese uşa la bătăile insistente în aceasta.

Adevărul era că lordul se comportase perfect, neprivind mai jos de ochii ei. Din partea lui putuse să fie probabil şi goală, că i-ar fi fost totuna. Niciun zâmbet cunoscător, nicio privire aluzivă, niciun gest cu subînţeles. Era la fel de înţepat ca un cioclu, imperturbabil, de o eleganţă impunătoare. Să fi avut vârsta lui înaintată legătură cu atitudinea lui, sau manierele ireproşabile ale aristocraţiei de care lumea făcea atâta caz? Nu că i-ar fi păsat ei de părerea lui în vreun fel! Dar dacă tot se aflase aproape goală în faţa lui, ar fi putut şi el să o privească măcar fugitiv, nu? Măcar de curiozitate! Scoase limba către peretele dincolo de care se afla camera lui.

Mai aruncă o privire la dezordinea din cameră, apoi oftând, se apucă se cureţe.

Furios cum nu mai fusese de multă vreme, lordul îşi dădu jos sacoul şi vesta şi trase de nasturii cămăşii mai

mai să-i rupă.

După un ciocănit discret, Rooney intră în cameră.

— Să n-aud un cuvânt, Rooney, îl avertiză lordul printre dinţi.

— Nu aveam de gând să spun nimic, domnule, răspunse acesta cu o nevinovăţie prost ascunsă, adunând de pe jos hainele lăsate de Knightley.

Era oare un semn bun că lordul uitase de ordinea strictă în care îşi lăsa până şi rufele murdare? Rooney servise în familia lordului timp de mulţi ani şi simţea că face parte din familia acestuia. Îl simţea pe lord mai mult ca pe un nepot decât ca pe un stăpân şi ar fi fost tare mulţumit să vadă că tânărul începea să trăiască cu adevărat, şi nu să treacă prin viaţă ca un robot automat. Dar nu trecuseră nici două ore întregi de la incidentul din faţa vilei, şi iată că lordul deja începea să iasă din rezerva lui rigidă. Mări ochii când îl văzu pe Knightley cum se priveşte în oglindă de aproape, cu bustul gol.

— Spune, Rooney, sunt bătrân?

Knightley îşi studia cu atenţie trăsăturile feţei, apoi îşi privi corpul din diferite unghiuri.

— Arăt ca un... cum spusese ea? A, da, boşorog? întrebă el din nou. Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu am decât 33 de ani! De unde a scos ea peste 35? Nu am pielea lăsată, nu am început să chelesc sau să fac burtă....De ce zâmbeşti?

Rooney îşi mască râsul printr-o tuse forţată.

— Îmi pare rău, domnule, mă gâdila ceva în gât, se scuză el. Nu zâmbeam, analizam doar ce spuneaţi dumneavoastră!...Vă asigur, domnule, că sunt serios precum un sfinx! Şi nu, nici nu sunteţi bătrân, nici nu arătaţi a...boşorog. Dar, în fine..bătrân pentru ce? Sau pentru cine?

Întrebarea acestuia păru să-l împietrească pe lord.

— Încep s-o iau razna, Rooney, nu-i aşa?

Knightley se aşeză pe pat şi-şi trecu o mână prin păr.

— Trebuie să recunosc, domnule, că cea de-a doua apariţie a domnişoarei putea să facă şi un înger s-o ia puţin razna.

— Nu, Rooney, fata are dreptate. E prea tânără, aproape o copilandră. Şi doar pentru simplul fapt că e mai...năbădăioasă, nu înseamnă că trebuie să fiu la fel. O să-mi demonstrez de-aici înainte că orice-ar face, orice-ar zice, sunt acelaşi gentleman perfect.

Rooney preferă să nu mai comenteze nimic, de teamă să nu înrăutăţească lucrurile.

— Încă un ceai cu gheaţă, domnule?

— Ar fi minunat, Rooney, mulţumesc. Şi scoate-mi costumul de seară pentru cină.

Plin de tact, valetul se retrase.

Uşa camerei lui Faye se deschise în acelaşi timp.

Rooney zâmbi când o văzu, îmbrăcată într-o ţinută uşoară, clasică, compusă din taior şi fustă până la genunchi, de culoare roz. Era la fel de frumoasă şi de proaspătă, deşi era evident că tânăra nu se simţea deloc în largul ei în hainele acelea. Mergea cu grijă în pantofii roz cu negru, cu tocuri înalte.

— Tocmai mă duceam la bucătărie să prepar un ceai cu gheaţă, domnişoară. Vreţi şi dumneavoastră unul?

— Vi se pare că sunt bolnavă, domnule? se interesă Faye cu ironie, dar pe un ton respectuos.

Rooney păru să o aprecieze şi mai mult.

— Vă rog, domnişoară, eu sunt Rooney.

— Şi eu sunt Faye, sublinie ea.

Bătrânul îi zâmbi. Ea îi zâmbi la rândul ei.

— Dacă-mi permiteţi..., observă el

— Faye, insistă ea.

— Faye, zise el atunci, dacă-mi permiţi, nu arăţi bolnavă deloc. Din contră, din ce am văzut până acum, mi se pare că eşti printre cele mai sănătoase tinere femei pe care le-am văzut de o bună bucată de vreme.

El îi făcu cu ochiul. Ea rânji şi-şi strecură mâna pe sub braţul lui.

— De fapt, zise ea pe un ton aproape confidenţial, aş prefera o bere rece. Poate găsesc prin bucătărie, dacă acolo ziceai că te duci. Şi cu nenorocirile astea-n picioare, mă tem că o să-mi rup gâtul pân-acolo.

— Nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât să ţi-o aduc eu.

Faye se încruntă.

— Ţi se pare că sunt handicapată, Rooney? Slavă Domnului, am două mâini şi două picioare funcţionale...

încă, mai zise ea privindu-şi cu îndoială pantofii.

— Minunate exemplare de altfel, dacă-mi permiţi observaţia, zise Rooney.

Faye îi dădu un ghiont amical.

— Eşti un linguşitor, îl acuză ea. Şi te anunţ de pe acum că linguşeala asta...te va duce foarte departe, râse ea.

Rooney râse şi el apoi o conduse cu un aer demn către bucătărie.

Forfota care domnea acolo se întrerupse brusc la apariţia ei. Toţi ochii se îndreptară către ea.

— Salut, lansă ea, deloc stânjenită de acest fapt. Găsesc şi eu o bere rece pe undeva?

După câteva clipe de tăcere, se auzi o voce ezitantă.

— Nu cred că avem bere, domnişoară Cameron.

— Ce porcărie, făcu ea. Deci numai ceai? se interesă ea jalnic.

Rooney râse.

— Ia loc, domnişoară. Ţi-l pregătesc şi pe al tău imediat.

— Nu mă dădăci, Rooney. Sunt perfect capabilă să-mi pregătesc o porcărie de ceai rece.

După cinci minute, Faye cunoştea toate numele servitorilor şi aproximativ toate informaţiile despre aceştia. Dupa alte cinci, servitorii erau deja cuceriţi şi mai ştiau şi ei câte ceva despre ea. Iar după alte cinci minute, Faye era cocoţată pe un colţ al mesei lungi de lemn, bălăngănind picioarele în aer. Pantofii ei scumpi zăceau pe jos pe undeva, în timp ce ea îşi mişca degetele fericită.

— O să vă murdăriţi costumul, îi atrase atenţia bucătăreasa, care avea un aer matern.

Faye îşi întrerupse tirada despre ce-ar fi însemnat o bere rece pe o asemenea căldură şi-şi privi absentă hainele. Dădu din umeri.

— Mare pagubă!

— Uitaţi berea dumneavoastră, domnişoară, îi întinse un tânăr servitor o sticlă rece.

— Parcă nu era bere, zise ea uimită.

— Am fost în mod special să vă cumpăr, se fâstâci tânărul.

Faye îi dădu o palmă zdravănă pe spate, în semn de prietenie.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, John, exact ce-mi trebuia.

Luă apoi o lingură şi propti coada acesteia sub capacul metalic al sticlei. Aceasta fâsâi puţin, apoi cu un sunet sec, capacul sări cât colo. Duse sticla la gură şi bău câteva înghiţituri mari, cu poftă.

— Aşa da! oftă ea mulţumită.

— Trebuie să duc ceaiul, domnişoară, se scuză Rooney.

— Da, da, îi zise Faye absentă. Du-te, Rooney. Nu vrem, desigur, ca domnul mare şi tare să moară de deshidratare.

— Dacă-mi permiţi, domnişoară, i se confesă Rooney, lordul Knightley este un stăpân tare de treabă.

Faye clipi o dată înainte de a răspunde.

— Şi tu, un servitor foarte loial, Rooney.

Rooney îi mai aruncă o privire caldă din pragul uşii. Faye era tare drăgălaşă cocoţată pe masa mare, sporovăind cu servitorii şi interesându-se despre reţetele bucătăresei, care se jura că nu va divulga asemenea secrete importante. Dar Rooney era convins că Faye Cameron va obţine ceea ce dorea.

— Ţi-a luat cam mult timp pentru un ceai, îi atrase Knightley atenţia când în sfârşit ajunse la el.

Rooney îl servi ceremonios, apoi începu să vorbească.

— Numele complet al domnişoarei este Elisabeth Faye Cameron, are 22 de ani, merge pe 23, a absolvit Şcoala de Afaceri din State, şi se autoproclamă bastarda familiei Cameron şi oaia neagră a acesteia. Îi place să meargă pe motocicletă, blugii şi animalele. Ah, da, şi berea rece! Şi nu suportă oamenii ipocriţi, nesuferiţi, aroganţi şi...înţepaţi...Parcă aşa s-a exprimat.

Knightley îi aruncă o privire îngheţată.

— Cum, doar atât Rooney? Şi eu care credeam că ai reuşit să-i iei şi măsurile la haine.

Deloc afectat de tonul stăpânului său, valetul îi replică cu calm.

— Pe mine m-a cam lăsat vederea de ceva timp, domnule. Dar sunt convins că ochii dumneavoastră sunt destul de buni şi că aţi făcut rost de informaţia asta şi de unul singur.

Lordul începu să tuşească.

— Să vă ajut să vă îmbrăcaţi pentru cină, mylord? se interesă Rooney respectuos.

Knightley îl privi scrutător, dar expresia valetului său era la fel de nevinovată ca a unui prunc.

— Nu ştiu ce pui la cale, dar te avertizez, Rooney, că nu va merge.

— Domnule, zise valetul cu o demnitate fals jignită, nici măcar nu ştiu la ce vă referiţi.

— Te rog să bagi bine la cap, Rooney, că orice ai cloci cu privire la mine şi această domnişoară departe de a fi educată, te anunţ că nu are cum să meargă.

— Nu este needucată, domnule, ci doar nu acordă importanţă prea mare diferenţei de clasă socială.

— Ceea ce este la fel de rău, completă Knightley.

— Pe de partea cealaltă, insistă valetul, trebuie să recunoaşteţi că e foarte frumoasă.

— Ei... nu aş merge chiar atât de departe, sări Knightley repede. E...drăguţă, să zicem, deşi gura aia a ei e suficient de mare ca să distragă atenţia de la această calitate îndoielnică a ei. Pe scurt, Rooney, este necioplită, nu are nicio calitate evidentă potrivită unei domnişoare bine crescută, manierele ei – ca să mă exprim frumos – lasă mult de dorit. Şi e mult prea tânără. Un gentleman ca mine nu poate să curteze în niciun caz o fetişcană ca domnişoara Elisabeth Faye Cameron a ta.

Uşa se dădu cu putere de perete, făcându-i pe amândoi să tresară.

— De parcă o fetişcană ca mine şi-ar dori să fie curtată de un aşa zis gentleman ofilit, izbucni ea.

Knightley tresări atât de puternic, încât vărsă din nou ceai pe îmbrăcăminte.

— Tu, gentleman? se burzului ea. Ha! Oi fi eu o necioplită, dar măcar nu vorbesc oamenii pe la spate! Ce mai gentleman! se maimuţări ea. Dar ştii ce e şi mai enervant decât toate calificativele tale? Nu că aş da doi bani pe părerea ta despre mine! Dar cel mai enervantă e ideea că ai impresia că nu vrei tu să mă....curtezi – şi a propos, asta e cea mai tâmpită şi mai demodată dintre expresiile tale folosite până acum şi crede-mă, că au fost câteva – pentru că nu ştiu ce defecte aş avea eu! Ţi-ai pus cumva întrebarea că mai bine aş prefera să mă tăvălesc cu un porc decât să dau atenţie unui scrobit ca tine? Nu eu sunt o fetişcană, mister, ci tu eşti prea moş! Şi dacă ai face efortul de a te căuta în fund să-ţi scoţi beţele lăsate acolo, poate, doar poate, ai fi un moş acceptabil măcar!

Faye se întoarse furioasă către camera ei, în timp ce cei doi bărbaţi o auzeau încă bombănind:

— Auzi la el! Eu! Necioplită!

Apoi strigând din nou către el:

— Mai bine necioplită ca mine decât un ipocrit care se ascunde în spatele aşa ziselor bune maniere!

Auziră cum uşa de la camera ei e trântită cu zgomot, apoi Rooney îşi privi stăpânul cu milă.

— Asta da gafă, domnule!

— Credeam că uşa aia era închisă! îl acuză Knightely. Şi dacă era într-adevăr o adevărată lady, trebuia să se prefacă că nu a auzit nimic!

Drept răspuns, auziră o bufnitură în peretele opus şi vocea ei care striga:

— Am auzit-o şi pe-asta!

Knightley îşi ridică ochii în sus, exasperat. Dar avu grijă să vorbească mai încet atunci când spuse:

— E a doua oară când mă face moş, vezi? Aşa că nu-ţi face speranţe, Rooney! Nici dacă aş vrea-o eu pe domnişoara Cameron – ceea ce nu e cazul oricum – nu m-ar vrea domnişoara Cameron pe mine!

Lordul Knightely se întrebă într-o doară de ce această din urmă idee era al naibii de deranjantă totuşi. Trebuia să recunoască faptul că se simţise ca un băietan prins la furat când ea intrase ca o furtună în camera lui prin uşa care nu fusese închisă bine şi-i arătase că auzise tot ce spusese el despre ea. Într-un fel, ea avea dreptate. Măcar ea îşi exprima părerile faţă de cei din jur făţiş, şi nu pe la spatele oamenilor. Dar cu toate acuzaţiile ei, nu se simţea un ipocrit, chiar dacă aşa părea la prima vedere. Nu dorise decât să spulbere orice speranţă pe care Rooney ar fi avut-o cu privire la o posibilă relaţie între el şi domnişoara Cameron, fie ea chiar şi de prietenie. Chiar dacă domnişoara Cameron nu-l credea a fi un gentleman, aşa cum nici el nu credea despre ea că ar fi o lady, măcar el va putea să-i demonstreze că era. Aşa că va fi de o politeţe desăvârşită la cina care se apropia. Chiar de ar fi să moară, şi tot o va face pe Elisabeth Faye Cameron să recunoască faptul că era un gentleman.

Până atunci, însă, trebuia să se mai schimbe o dată, mai constată el, văzând petele de ceai de pe cămaşa nouă.

— Necioplită! bombănea Faye, fără să se poată opri. Auzi la el! Drăguţă! Şi asta cu îndoială! Cine dă doi bani pe părerile tale, musiu? se oţărî ea de una singură, privind la peretele care le despărţea camerele. Lasă c-o să-ţi arăt eu ţie! O să-ţi demonstrez că sub aerele tale de mare nobil şi aristocrat elegant, nu eşti cu nimic

mai presus decât mine!

Cu capul plin de intenţii criminale, Faye deschise uşa şifonerului, pentru a-şi pregăti ţinuta pentru cină. Oftă când privi rochiile elegante. Se scărpină în cap, apoi îşi băgă în gură o şuviţă roz bombon.

— Până atunci, însă, cu ce naiba să mă îmbrac?

CAPITOLUL III

Faye privea de sus mulţimea elegantă, adunată în foaierul mare, înainte de a se îndrepta către sala unde se servea cina. Deocamdată erau la aperitive. Nu că ar fi fost vreo timidă, dar rochia lungă, mulată, de culoarea zmeurei, cu decupaj petrecut peste piept, îi stânjenea şi mai mult mişcările, cu atât mai mult cu cât abia se putea deplasa din cauza pantofilor cu toc prea înalt. Părul îi era prins la spate într-o coadă simplă, împletită. Şuviţele colorate îi dădeau aerul acela adolescentin şi îndrăzneţ. Îşi rimelase doar puţin genele şi-şi dăduse cu un luciu zmeuriu pe buze.

Oftă şi prinse cu nădejde balustrada. Una era să pice pe drum drept, şi alta era să-şi facă intrarea rostogolindu-se de-a dura pe scări.

— Să am oare norocul de a fi cel care însoţeşte asemenea creatură ravisantă?

Nu cunoştea posesorul acestei voci masculine. Dacă ar fi simţit în tonul acestuia vreo urmă de ironie, ar fi avut ea grijă să-i arate că pe seama ei nu se glumeşte nesărat. Dar admiraţia din voce se potrivea cu semnificaţia privirilor verzi care o fixau. Zâmbi şi se prezentă, întinzând o mână fină.

— Sunt Faye Cameron, zise ea.

— Pierce Johnson, prinse acesta degetele subţiri şi ţinându-le cu evident interes.

Faye îi privi părul şaten, aranjat cu nepăsare, sclipirea veselă din ochii verzi, nasul frumos proporţionat, buzele subţiri. Purta un costum de seară cu nonşalanţă, nasturii desfăcuţi ai sacoului dându-i un aer neglijent pe care ea îl găsea reconfortant. Părea să aibă până în 30 de ani, deci era mai aproape de vârsta ei.

Sigur pe aerul lui de cuceritor, Pierce îşi lărgi zâmbetul şi se aplecă deasupra mâinii ei parfumate pentru a-i săruta vârfurile degetelor, în timp ce spuse pe un ton jos:

— Auzisem despre prezenţa dumneavoastră...să zicem...controversată, domnişoară Cameron, dar vă asigur că eu, unul, sunt deosebit de încântat.

Îşi plasă buzele pe pielea ei, mai mult a seducţie decât a respect.

— Mă scuzaţi, îi întrerupse o voce sarcastică, ce denota faptul că cei doi stăteau în drumul lui.

Pierce se înclină în semn de salut, la care lordul răspunse cu un scurt gest din cap.

Însă Faye îşi îndreptă apoi ochii către Knightley cu satisfacţie, fără a saluta. Asta ca să-i demonstreze că erau destui care o socoteau cel puţin drăguţă. Clipi cu afectare şi îi răspunse pe acelaşi ton, ca şi cum ar fi deranjat-o foarte mult.

— Ce să face acum? N-avem încotro, aşa că te scuzăm, mai zise ea ca şi cum el i-ar fi inoportunat pe ei, şi nu invers.

— Deci îmi permiteţi să vă însoţesc la cină, dragă domnişoară?

Knightley nu schiţă niciun gest, nu scoase niciun sunet, deşi era evident că faptul că nu putea trece de ei îi displăcea. Dar manierele erau maniere şi el îşi jurase să demonstreze acest lucru. Aşa că îşi compuse o faţă cu trăsături îngăduitoare, ca şi cum el ar fi fost un adult care era nevoit să trateze cu indulgenţă nişte copii.

Văzându-l, Faye îşi ridică o sprânceană, apoi îi răspunse dulce lui Pierce.

— Cu o singură condiţie, domnule Johnson. Dacă-mi spuneţi Faye, bătu ea din gene.

Tânărul bărbat râse cu poftă.

— Se înţelege. Iar eu sunt Pierce.

— Atunci, propuse Faye cu ochii la Knightley, propun să mergem, Pierce. Cei mai în vârstă nu mai sunt dotaţi cu...suficientă răbdare.

Pierce aruncă o privire amuzată lordului, apoi oferi braţul tinerei.

Knightley rămase înlemnit în faţa îndrăznelii ei. Era în stare să jure că vorbele ei fuseseră anume spuse, cu dublu înţeles. Aproape că se sperie de pofta pe care o simţi dintr-odată de a o înşfăca pe mica insolentă ca să-i demonstreze exact cât de dotat era sau nu era el. Ca să nu mai pomenească despre faptul că îl făcuse bătrân din nou. Dar, cum el era un gentleman, îşi impuse din nou să se controleze şi coborî scările.

Faye simţea toate privirile asupra ei. Ştia că se bârfeşte pe seama ei. Cum trecea pe lângă un grup, acesta se oprea din vorbit, o privea cu luare aminte, apoi începea să şuşotească din nou.

— Se pare că eşti vedetă, îi susură Pierce la ureche, buzele lui atingând marginile acesteia.

Faye dădu din umeri, depărtându-se puţin de el în acelaşi timp.

— Mă aşteptam să fie aşa. Deci nu mă deranjează.

— Atunci, dacă nu te deranjează pe tine, nu mă deranjează nici pe mine, mai zise Pierce, apropiindu-se din nou de ea.

Faye se deplasa cu paşi mici, bucuroasă că are de cine se sprijini.

— Ei, se opri Pierce la un moment dat, se pare că aici e locul tău.

Faye privi cartonaşul de pe masă, pe care era caligrafiat numele ei. Tânărul bărbat îi ţinu scaunul să se aşeze, curtenitor.

— Se pare că da, aprobă ea. Mulţumesc, Pierce, pentru că m-ai însoţit.

— Nu, nu. Eu îţi mulţumesc, refuză el mulţumirile cu o uitătură complice. Spre regretul meu, numele meu nu e trecut prin apropiere, dar poate că voi reuşi să aranjez ceva cu gazdele noastre pentru data viitoare. Ne mai vedem, promise el.

Faye dădu din cap, zâmbind cu amabilitate. După ce Pierce se depărtă, îşi descălţă pantofii pe sub faţa de masă lungă a mesei şi scoase un sunet de satisfacţie.

— Se pare că însoţitorul tău a plecat cam dezamăgit, auzi ea vocea care îi devenise deja nesuferită.

Fata privi în sus la silueta masivă a lordului. Ochii ei scăpărară de iritare. După ce spusese ce spusese despre ea, nu mai avea niciun motiv să păstreze aparenţe politicoase cu el.

— Şi care e problema ta? se interesă ea.

— Problema mea e că trebuie să împart masa cu tine, zise el, nemaiputându-se abţine.

Se opri brusc, muşcându-şi buzele. Doamne! Oare ce avea fetişcana asta de scotea ce era mai rău din el? Knightley se aştepta ca ea să izbucnească sau să-i servească o replică tăioasă. Dar, spre uimirea lui, Faye zâmbi mulţumită, cu o privire superioară îndreptată către el.

— Deeeci, începu ea tărăgănat, ai început să-ţi cam pierzi bunele maniere de care erai atât de mândru acum câteva ceasuri, nu?

Knightley se aşeză. După câteva clipe de tăcere, i se adresă apoi cu o voce reţinută, perfect aristocratică.

— Îmi cer scuze, domnişoară, pentru ieşirea mea şi vorbele mele.

Faye îl privi destul de surprinsă.

— Ei nu, că asta e culmea! Mă faci ca pe o albie de porci şi ai impresia că e suficient ca să-ţi ceri scuze şi eu să trec cu vederea?

Faye luă şerveţelul de mătase şi îl frământă în mâini cu enervare.

— Ştii ce? Nu părerea ta despre mine mă interesează, că nu dau doi bani pe ea, aşa cum ţi-am mai spus deja. M-a deranjat faptul că nu ai avut decenţa de a mi-o spune verde-n faţă. Iar dacă scuzele tale banale ar fi fost măcar parţial sincere, m-aş mai fi gândit o dată, dar pe tine numai aşa zisa educaţie te-a împins să-ţi calci pe inimă şi pe orgoliu, şi nu că într-adevăr ai considerat aşa. Păstrează-ţi scuzele, musiu, nu am nevoie de ele, aşa cum părerea ta mă lasă rece.

Fură întrerupţi de un servitor îmbrăcat în ţinută protocolară, cu cămaşă albă, vestă strâmtă, papion şi pantalon negru, la dungă. Expresia acestuia era perfect protocolară.

— Doriţi o băutură fină înainte de masă, domnişoară Cameron? Lord Knightley?

— Nimic pentru mine, mulţumesc, Preston, zâmbi Faye, care era deja familiarizată cu personalul casei Crenshaw.

Faţa servitorului se lumină de un zâmbet adresat numai ei.

— Un Perrier pentru mine, vorbi Knightely.

— Desigur, îndată.

După plecarea lui Preston se lăsă din nou tăcere. Faye privea plină de curiozitate celelalte mese, expresia ei trecând, rând pe rând, de la iritare, la amuzament şi plictiseală.

— Crezi că va ploua curând, domnişoară Cameron? i se adresă Knightley.

Faye îşi întoarse ochii spre el, apoi izbucni într-un râs zgomotos, nepăsându-i că oamenii se uită la ea.

— Pe bune? Doar atât ai găsit? Tipica, britanica şi... vechea, insistă ea asupra acestui cuvânt - discuţie despre vreme?

Mai râse puţin, la fel de sonor.

Knightley îşi spuse că chiar a încercat să-şi abţină următoarea replică, dar nu reuşi deloc. Se înroşi la faţă de nervi. Atât din cauza faptului că lumea se uita la ei, cât şi din cauza faptului că ea îl luase din nou peste

picior, insinuând, pentru a nu ştia câta oară, că e învechit.

— Şi tu te-ai supărat că te-am considerat necioplită! mârâi el printre dinţii strânşi.

Chiar atunci apăru Preston cu farfuriile pe o tavă din argint, pe care le aşeză ceremonios în faţa lor.

— Oh, făcu tânăra la el, privind mâncarea din farfurie. Sper că nu ceva cu carne de porc, Preston, pentru că nu cred că aş putea înghiţi încă ceva de felul acesta, zise ea pe cel mai serios ton.

Apoi râânji, la expresia nedumerită a servitorului.

— Am avut deja destulă parte de acest fel de animal până acum!

Ca şi cum nu ar fi sesizat aerul mânios al lordului, Preston se grăbi să o asigure că era supă de stridii.

— Ce bine, se prefăcu Faye uşurată. Ştii şi tu doar că atunci când înghiţi mult porc ţi se face rău de la stomac.

Knightley deschise gura ca pentru a spune ceva, dar ea i-o luă înainte.

— Desigur, norocul meu e că eu am un stomac rezistent!

Preston se înclină şi dispăru la treburile lui.

— Eşti rea de felul tău, sau îmi aplici mie un tratament diferenţiat? se interesă lordul.

— Rea?! făcu ea mirată. Dă-mi voie să te informez...oricum, care e numele tău?

— Kane, sublinie el din voce.

— Nu, nu ăsta, zise ea cu nerăbdare, numele de lângă titlul de lord.

— Knightley, răspunse el încet.

— Ah, da, se prefăcu ea a-şi aduce aminte. Ca ăla din romanul lui Jane Austin..."Emma" parcă, nu? râânji ea. Şi înainte să faci vreo altă remarcă, da, Knightley, spre surpinderea ta, am ceva cultură de literatură engleză, aşa cu nu-ţi da osteneala să cauţi vreo replică acidă, menită să mă scoată din sărite.

— Poţi să-mi spui Kane, dacă vrei, propuse el cu destulă amabilitate în voce.

— Foarte amabil din partea ta, dar nu vreau să-ţi las impresia că-mi faci vreo favoare aparte, aşa că tot Knightley o să te strig. Nu de alta, dar Knightley ţi se potriveşte mai mult decât Kane.

Lordul era sigur că tocmai i se întinsese o capcană, dar pur şi simplu nu se putu abţine să întrebe:

— Cum aşa?

Faye mestecă tacticos, înainte de a înghiţi şi a răspunde pe o voce dulce:

— Knightley ţi se potriveşte mai mult pentru că e pur britanic, pur aritocratic, şi numai când auzi numele-ăsta îţi imaginezi cu uşurinţă un individ plin de ifose, de aere, snob şi scorţos.

Lordul inspiră adânc.

— Şi Kane de ce nu mi se potriveşte?

Luminiţe drăceşti începură să strălucească în ochii fetei.

— Ei...Cum de ce? Kane e prea bărbătesc...Denotă putere, corectitudine, coloană vertebrală şi multă...masculinitate.

Apoi ea făcu o pauză strategică, înainte de a-i da lovitura de graţie.

— Ceea ce nu se poate spune despre tine.

O venă se zbătea cu putere la tâmpla lordului. Deşi cumpătată, vocea lui era sugrumată de nervi atunci când vorbi:

— Desigur, nimeni nu-ţi ia dreptul la opinie.

Faye zâmbi felin.

— Desigur, îl imită ea. Mai ales, că eu am curajul de a-mi exprima opiniile în faţă.

— Ascultă! explodă el.

— Faye, se auzi vocea lui Pierce. Ce zici? Dansăm puţin?

Fata îl privi pe acesta cu o evidentă plăcere.

— Sigur că da.

— Sper că nu deranjez, adăugă Pierce, observând grimasa de neplăcere de pe faţa lordului.

— Aaaa! Nici pe departe, se grăbi Faye să-l liniştească. Eu şi cu lordul Knightely oricum ne plictiseam de moarte, nu-i aşa?

Apoi ea se agită puţin, ca şi cum ar fi căutat ceva pe sub masă.

— Ei bine? întrebă Pierce nedumerit, având încă mâna întinsă spre ea.

Faye se încruntă puţin.

— Imediat, Pierce.

Pipăia cu piciorul pe sub masă după pantofi. Aşa îl atinse din greşeală pe Knightely.

— Scuză-mă, murmură ea.

Mai căută puţin, apoi îl atinse din nou pe lord.

— Iartă-mă, zise ea la fel de încet.

Apoi iar.

— Pardon!

Acesta o privi lung şi fix, până când ea fu pe punctul de a roşi.

— În sfârşit! zise ea cu satisfacţie când reuşi să se încalţe. Se ridică cu un salt prea brusc pentru a fi total spontan.

— Mie îmi place tare mult să dansez, zise Pierce, oferindu-i braţul.

— Şi mie, zise Faye. Ador mişcarea. De-aia îmi şi pare rău câteodată de cei mai în vârstă, care au încheieturile înţepenite şi abia se mai pot mişca.

Knightley strânse din maxilare. Era convins că remarca îi era adresată. Dar cu un calm regesc, nu demonstră prin nimic faptul că remarca ei veninoasă îl atinse. Privi cu o detaşare impusă cum cei doi tineri se îndreaptă către ringul de dans, special amenajat.

Când Pierce o cuprinse în braţe cam prea strâns, Faye se eschivă cu dibăcie.

— Oh, cred că am mâncat prea mult, Pierce. Nu mă ţine atât de strâns, te rog. Şi-aşa abia mai pot respira!

Cu o privire dezamăgită, tânărul mai slăbi strânsoarea, antrenând-o într-o discuţie animată.

Faye era atentă numai pe jumătate. Încă nu-i revenise suflul la normal de când îl atinsese pe lord din greşeală pe sub masă de câteva ori. Nu înţelegea de ce. Mai devreme, când el se aşezase la masă, ea observase cu amuzament priviri feminine invidioase aruncate spre ea. Îi venise să strige „Luaţi-l voi! E cu totul al vostru, că pe mine şi-aşa mă enervează de moarte!”. Dar adevărul era că acel costum de seară venea pe el ca turnat şi lordul îl purta cu o distincţie de parcă fusese născut în el. Chiar dacă el făcea parte din nobilime, Faye nu era chiar atât de meschină încât să nu recunoască că arăta destul de bărbat...pentru un nobil. Şi arăta distins. Şi arăta elegant. Şi arăta... de fapt...destul de tânăr. De fapt. Ea mai mult îl tachina pe jumătate în legătură cu vârsta lui, şi numai pentru că el o numise „fetişcană”. Aşa că indiferent de vârsta pe care o avea, ea recunoştea că nu arăta deloc rău. Doar că era atât de enervant! Reveni cu gândurile la momentele fugare când îl atinsese din greşeală pe sub masă cu piciorul gol. Degetele de la picioare o furnicaseră şi inima parcă îi bătuse mai cu putere. Aberant, desigur. De aceea îi aruncă acum o privire iute, nedumerită, la timp pentru a observa cum Sharon Crenshaw se apropie de masa lor.

Knightley nici nu-şi dădu seama că o fixează prea insistent cu privirea pe Faye. Aşa că nu băgă de seamă faptul că Sharon Crenshaw se aşeză pe scaunul lăsat liber de ea, până ce aceasta nu începu să vorbească.

Sharon privi în direcţia privirii lui.

— Îmi pare rău, lord Knightley, pentru toate incidentele neplăcute prin care aţi trecut de la sosirea domniei voastre până acum din pricina domnişoarei Cameron. Este evident că noi ne-am aşteptat ca Diana Cameron să ne onoreze cu prezenţa, dar am înţeles că Diana e plecată la Paris, cu treburi. Dacă vedeţi vreun incovenient să împărţiţi masa sau palierul cu ea...voi face tot posibilul să schimb situaţia. Desigur, nu va fi uşor, pentru că vila este plină, dar pentru dumneavoastră vom face efortul... Toată lumea vă compătimeşte pentru că sunteţi nevoit să suportaţi o asemenea persoană needucată...

Privirea lui rece opri tirada femeii.

Nu trecuse prea mult timp de când el însuşi gândise la fel despre fată, de aceea nu înţelegea de ce era atât de iritat ascultându-i pe alţii vorbind despre Faye în termeni puţin măgulitori. Făcu un gest din mână.

— Doamnă Crenshaw, apreciez intenţia dumneavoastră, dar vă asigur că nu e cazul să vă daţi atâta osteneală.

Knightley băgă de seamă că melodia se terminase şi că Pierce o aducea la masă pe Faye. Sharon se ridică cu o plecăciune, zâmbind ca o hienă. Vocea ei se auzi până la cei doi tineri care se apropiau, şi pe care ea nu-i observase.

— Sunteţi foarte mărinimos, lord Knightley. Suntem profund recunoscători pentru faptul că va luaţi angajamentul să suportaţi această sălbatică! Şi încă o dată, vă asigurăm că prezenţa domniei voastre ne onorează atât domeniul, cât şi familia întreagă.

Ochii lui Faye aruncau fulgere la adresa lui din nou.

Lordul ar fi vrut să zbiere la ea că el nu spusese nimic de data asta, că nu vorbise despre ea.

— Domnişoară Cameron, o linguşi Sharon, arătaţi încântător în seara aceasta! Presupun că rochia este o creaţie Dior, nu-i aşa? Am zărit-o în ultimul catalog al Casei de Modă zilele trecute..

Ochii ei nu prevesteau nimic bun, aşa că tonul ei plăcut îi luă pe toţi prin surprindere.

— Bună seara, doamnă. Mulţumesc. Şi dumneavoastră arătaţi la fel de bine, ca să nu mai pomenesc despre fiica dumneavoastră. Străluceşte pur şi simplu!

Sharon clipi uimită. Nu se aşteptase vizibil la asemenea comportament civilizat din partea ei.

— Eu...da...ăăăă ....dacă mă scuzaţi, o să vă las în compania lordului ...

Pierce vorbi şi el, după ce ascultă amabilităţile dintre cele două femei.

— O să revin puţin mai târziu, spuse el către Faye. Poate ieşim să vedem labirintul, propuse el cu speranţă.

— De ce nu? zise ea.

Când Pierce plecă, ea îl privi pe Knightley încruntată. Privirea ei anunţa şi o atitudine beligerantă pe măsură, aşa că Knightley se pregăti pentru ce era sigur că va urma. Se lăsă pe scaun cu un oftat abia reţinut, aşteptând tirada ei.

Faye se aşeză însă pe scaun, fără să scoată un cuvânt.

— Cum? se interesă el. Nimic?

— Nici măcar nu se merită, zise ea pe un ton rece.

Cuvintele ei, atitudinea ei, îl făcură să simtă un ghimpe dureros în piept. Ea părea acum mai mult dezamăgită decât enervată.

— Are vreun rost să specific faptul că nu am pronunţat nici cel mai mic cuvânt la adresa ta? se interesă el.

Faye făcu o grimasă când răspunse.

— Chiar deloc.

Dar un observator mai fin ar fi văzut că figura ei se luminase uşor.

— Oare chiar se mănâncă atât de mult în lumea bună? se strâmbă ea când servitorii aduceau rând pe rând fel şi fel de platouri cu mâncare. În ritmul ăsta n-o să mai încap în haine.

Lordul se abţinu să spună că nu era cazul să-şi facă nici cea mai mică grijă în legătură cu silueta ei, ca să nu pară un mascul şovinist. În plus, era convins că ea i-ar fi dat o replică usturătoare la o atare observaţie din partea lui. Ca să nu mai menţioneze şi faptul că un gentleman nu făcea astfel de remarci. Ca să-şi înghită vorbele, îşi umplu gura cu ceva mai multă mâncare decât ar fi trebuit şi se văzu nevoit să mestece cu dificultate.

— Sper că nu ar fi nepoliticos din partea mea să-ţi atrag atenţia că nu se cade să-ţi umpli gura în halul ăsta, îl luă ea peste picior din nou. Ca să nu mai zic că dacă vei continua să bagi în tine aşa, o să-ţi crească burta şi mai mult decât o ai deja.

Tacticoasă, băgă în gură o bucăţică mică de carne.

Pentru dragostea lui Dumnezeu, nu am deloc burtă! Ar fi vrut lordul să strige, cu gândul la imaginea abdomenului suplu, pe care se vedeau muşchii frumos aranjaţi, pe care o văzuse mai devreme în oglinda din camera lui. De fapt, acei muşchi tocmai se încordaseră de nervi. Dar nu-i dădu satisfacţia de a-l vedea iritat, aşa că mâncă în continuare cu un calm aparent. În schimb, începu să-şi bâţâie pe sub masă un picior, când dădu de ceva. Ştiu că e vorba despre unul din pantofii ei. Nici sub ameninţarea armei nu ar fi putut să facă ceea ce tocmai făcea, dar se gândi că e o pedeapsă binemeritată pentru ea. Cu grijă, trase pantoful roz, fin, cu toc înalt, cui, cât mai aproape de el. Irişii lui albaştri începură să strălucească de satisfacţie când îl văzu pe tânărul Johnson că se apropie de masa lor.

— Eşti gata pentru o plimbare în labirint, Faye? se interesă acesta când ajunse în dreptul ei.

— Sigur, răspunse ea, ştergându-se delicat cu un şerveţel. Numai puţin, te rog.

Foiala ei îi arăta lordului că ea iar îşi căuta pantofii pe sub masă. Nici măcar nu clipi. Nici când degetele ei goale i se plimbară pe manşetele pantalonilor, nici când îi atinseră gleznele. Deşi se înfioră, nu clipi.

Faye zâmbi uşor stânjenită când Pierce o privi din ce în ce mai nedumerit.

— Scuză-mă, Pierce. Chiar acum acum nu pot să merg în labirint. Poate mai încolo puţin.

— În regulă, zâmbi el puţin forţat. Ne vedem mai târziu.

Deşi se depărtă cu nonşalanţă, se vedea destul de clar că tânărul era uşor iritat.

Faye îl privi pe lord întrebător.

— Da? se interesă el. Ai pierdut ceva?

— Nu, deloc, răspunse ea prompt.

Faye încercă tot restul serii să-şi găsească buclucaşul pantof, dar nu reuşi, mai ales că se temea să-l mai atingă pe lord pe sub masă. Parcă poţi să ştii ce i-ar fi putut trece lui prin cap! Aşa că ori de câte ori Pierce venea la masa lor şi îi propunea fie să danseze, fie să se plimbe, ea se văzu nevoită să refuze cu diplomaţie.

Când în sfârşit lumea începuse să se retragă, ea rămase încă ţintuită locului.

— Te conduc? întrebă Knightley cu amabilitate. Doar avem acelaşi drum.

— Fii pe pace, rosti ea printre dinţi. Nici nu mă gândeam că ţi-ai da osteneala să faci ceva pentru mine.

Knightley se ridică şi se înclină în faţa ei.

— Mai stai puţin, zise ea repede, uitându-se în toate părţile şi observând cum lumea se uita la ei.

Lordul ridică dintr-o sprânceană, dar nu făcu niciun gest să se reaşeze.

— Te rog, îl apucă ea de mânecă peste masă. Mai stai puţin.

— Ei, când o doamnă mă roagă atât de frumos....

Ea îşi ţuguie buzele.

— Ştii ce? îl repezi ea. N-am nevoie de favoruri, aşa că poţi să pleci.

Lordul se ridică din nou şi se îndreptă spre ieşire.

Oftând, Faye se aplecă şi-şi puse faţa de masă lungă în cap, sub privirile uimite ale celor care mai rămăseseră. Îşi găsi pantoful chiar sub scaunul pe care stătuse Knightley.

— Mizerabilul! zise ea.

Dar vocea ei nu era în acord cu expresia ei tăioasă. Din contră, Faye părea amuzată şi oarecum înduioşată.

— S-antâmplat ceva, domnişoară Cameron? se interesă Amanda, evident abia abţinându-se să nu izbucnească în râs alături de prietenii ei.

Faye îi răspunse cu un zâmbet suav.

— Deloc, domnişoară Crenshaw. Doar că nu-mi găseam pantofii. Dar s-a rezolvat, mulţumesc pentru solicitudine.

Cu demnitate, Faye se ridică, dar păşind cu precauţie. Tocuri blestemate! Măcar de-ar fi ajuns cu bine la scări, că de-acolo se ţinea de balustradă...Unde mai pomeneşti că lumina fusese redusă ca intensitate şi era destul de întuneric în holul mare! Glezna i se duse brusc într-o parte şi fu pe punctul de a cădea.

Braţul bărbătesc care o cuprinse fu la fel de surprinzător ca şi tăria lui.

— Ai nevoie de ajutor?

Căldura bruscă ce o cuprinse când fusese prinsă de el îi încinse gâtul când îi auzi vocea atât de aproape şi respiraţia lui îi atinse obrazul. Senzaţia fu atât de intensă şi de surprinzătoare, încât vru să se degajeze cu un gest aproape smucit.

— Scuză-mă, zise lordul, luându-şi mâna de pe ea, dar păstrând apropierea, în caz că ea ar mai fi avut nevoie de sprijin.

Încă de la începutul serii băgase de seamă această inabilitate a ei de a merge pe astfel de tocuri.

— De fapt, zise ea uşor tremurat, ţi-aş fi recunoscătoare dacă m-ai lăsa să mă ţin de tine până la balustradă măcar.

Faye nu era prea sigură dacă tremuratul ei se datora faptului că aproape căzuse, sau apropierii lui şi a respiraţiei lui calde.

Fără un cuvânt, Knightley îi întinse braţul şi ea se sprijini de el cu încredere.

— Cum ai fi reuşit să mergi la plimbare prin labirint, când tu nu eşti în stare să te ţii pe picioare până în cameră? întrebă el.

— La momentul respectiv nu m-am întrebat asta, răspunse ea cu candoare. Dar orice era mai plăcut decât să împart masa cu tine.

— Nu faci economie de insulte, remarcă el acid.

— Asta nu era o insultă, încercă ea să-l lămurească. E doar purul adevăr.

Chiar când ajunseră la scări şi se ţinea de balustradă, Knightley tot nu-şi retrase braţul. Dar nici Faye nu-şi retrase mâna. Ca şi cum nici nu-şi dădeau seama că deja ea se putea descurca de una singură.

— Nici tu nu eşti o companioană tocmai grozavă, zise el acru.

Faye oftă, luându-l prin surprindere.

— Ştiu, zise ea cu aceeaşi sinceritate. Cred că aceşti Crenshaw nu prea te au la inimă deloc dacă ne-au pus la aceeaşi masă şi ne-au dat camere pe acelaşi palier. Sau invers, mai rânji ea. Adică nu mă suferă pe mine. Sau pe niciunul.

— Am înţeles ideea, zise el pe un ton rigid.

Ajunseră în faţa uşii ei. Faye nu înţelegea de ce bătăile inimii ei i se înteţiră dintr-odată. Şi tot dintr-odată lordul îi păru că e mai mult Kane decât Knightley, mai mult bărbat decât lord. După câteva clipe de tăcere destul de tensionată, ea îşi retrase mâna de sub braţul lui destul de brusc.

— Am ajuns, mulţumesc, zise ea. Poţi să-mi dai drumul acum.

Lordul tresări ca ieşit dintr-o transă. Făcu un pas în spate şi apoi o plecăciune. Nu-i scăpase încordarea ei de moment şi nici gestul ei. Doar ea nu credea că urma să-i facă vreo propunere necuviincioasă! Mai ales că băgase deja de seamă încă din hol că nu-i făcea nicio plăcere să fie atinsă de el! De aceea gestul lui ieşi mai mult ironic, decât respectuos.

Ochii fetei fulgerară din nou. Şi ea care crezuse pentru câteva clipe că lordul era un bărbat frumos! Zise cu ironie:

— Ei, cine-ar fi crezut că un moş care mai are puţin şi are nevoie de cârje, poate să ajute o fetişcană să meargă!

Knightley se redresă de parcă l-ar fi pălmuit.

— Într-o zi, o ameninţă el, într-o zi... o să te fac să-ţi înghiţi toate aceste cuvinte!

Faye apăsă pe clanţă şi aprinse lumina din camera ei. Se cutremură în batjocură.

— Brrrr! făcu ea. Ia uite! Vezi? îi arătă ea un braţ gol. Mi s-a făcut pielea de găină de frică! râse ea.

Lordul scoase un sunet gâtuit de nervi şi făcu o mişcare spre ea.

Cea de-a treia uşă se deschise brusc şi în cadrul ei apăru Rooney.

— V-aţi întors, domnule? Să vă ajut să vă pregătiţi pentru culcare?

— Da, da, Rooney, râse Faye de data asta cu gura până la urechi. Ajută-l tu pe domnul Knightley să se bage în pijamale. Ştii, făcu ea coborând tonul ca şi cum ar fi vorbit conspirativ, de la o anumită vârstă trebuie să te bage altcineva în pat! Noapte bună, Rooney! Knightley..., îşi luă ea la revedere.

Bărbaţii încă o auzeau cum râde, chiar şi după ce ea le închise uşa în nas.

Lordul intră în camera lui, urmat de un foarte amuzat Rooney.

— Îţi jur, Rooney, femeia asta scoate dintr-un om tot ce are el mai rău şi mai sălbatic! îşi vărsă năduful Knightley.

— Într-adevăr, domnule? se prefăcu Rooney interesat.

— Îţi jur! Mă scoate din minţi! Tot ce face...tot ce spune...mă face să uit de maniere, de convenienţe, de reguli, de tot....

— Asta nu e bine, domnule, zise Rooney cu calm, împiedicându-şi zâmbetul şi scoţând ţinuta de noapte a lordului, doar un pantalon negru de mătase şi un halat bărbătesc cu monogramă.

— Tocmai asta spuneam şi eu, întări Knightley, fără a observa că chiar şi valetul său îl lua în râs.

Lordul Kane îşi smulse cu furie hainele de pe el, aruncându-le din nou la întâmplare, ceea ce nu-i stătea deloc în fire, el fiind un om extrem de ordonat şi de calculat.

— Pe onoarea mea, Rooney, mormăi Kane, dacă nu-mi vine să...

Şi cum el tăcu, Rooney se văzu nevoit să întrebe mai departe.

— Da, domnule?

„Să-i arăt exact cât de bătrân sunt! S-o înşfac şi să-i sărut gura aia răutăcioasă până ar cerşi îndurare! Să fac dragoste cu ea până i-aş demonstra exact ce poate face un moş!”

Asta ar fi vrut să răspundă Kane. Dar desigur că nu spuse aşa ceva cu voce tare.

De fapt, aceste gânduri impulsive îl şocară în primul rând pe el. Îşi aduse aminte înfiorarea care îl cuprinse când degetele ei goale de la picioare îi atinseră glezna în căutarea pantofilor. Îşi dădu seama acum că acea înfiorare nu fusese altceva decât primul semn al dorinţei.

Buimăceala i se citea cu uşurinţă pe chip. Dacă s-ar fi văzut, până şi pe el l-ar fi umflat râsul. Dar Rooney era un om plin de tact, aşa că îşi drese glasul, readucându-şi stăpânul la realitate.

— Spuneaţi, domnule?

— Da, Rooney, spuneam că nimic nu mi-ar face o mai mare plăcere decât măcar o dată, doar o dată, s-o reduc pe vecina mea de perete la tăcere.

Aceasta îşi dezbrăcase rochia şi se aşezase la măsuţa de toaletă pentru a-şi curăţa faţa. Mişcările ei erau încete, iar privirea ei absentă. Gândurile i se învârteau pe lângă faimosul lord. Oricât de supărată era pe el, trebuia să recunoască faptul că era un exemplar al naibii de frumos, chiar dacă ceva mai trecut. Când braţul lui o cuprinsese cu fermitate şi respiraţia lui caldă îi suflase peste gât, fusese pentru prima oară extrem de conştientă de toată virilitatea pe care el o emana, chiar dacă el însuşi era un tip prea rigid.

„Recunoaşte, fato, că dacă l-ai fi suferit, deja te-ar fi dat gata până acum!" îşi zise ea. Norocul ei că orice-ar fi făcut el, o scotea precis din sărite. Şi mai avea un noroc: totuşi el era prea în vârstă pentru ea.

„Şi-apoi el te consideră o fetişcană necioplită!" se mai admonestă ea.

Binecunoscuta enervare se întoarse iarăşi şi se mai învioră puţin.

Deci tot ce avea de făcut era să fie mereu supărată pe el pentru a se ţine departe de necaz. În cazul de faţă, nu era prea sigură ce însemna „necaz", dar era convinsă că orice-ar fi fost, avea legătură cu persoana lui.

Aruncă discheta de demachiat în coş şi se întinse pe pat, goală. Mai bine dormea aşa, decât îmbrăcată în nimicurile alea vaporoase care se chemau neglijeuri. Căscă cu poftă şi închise ochii.

În următoarele minute dormea cu gura larg deschisă.

CAPITOLUL IV

Ajunse la concluzia că momentul preferat al zilei era dimineaţa. Nimeni nu o deranja. Probabil că aristocraţii erau obişnuiţi să doarmă mai mult. Îşi băuse deja cafeaua în bucătărie, sub ochii uluiţi ai servitorilor care se mişcau aproape fără sunet.

Ceasul arăta că era trecut de ora nouă, dar la vilă tot nu se simţea nicio mişcare. Cu atât mai bine, în definitiv. Muncise ceva ca să repare ambreiajul motocicletei, dar credea că totul era în regulă acum. Uşa grajdului se deschise şi înainte ca ea să se întoarcă, auzi vocea lui Preston:

— V-am adus micul dejun, domnişoară, spuse acesta. M-am gândit că vă e foame, din moment ce v-aţi trezit atât de devreme...

Faye surâse cu amabilitate.

— Mulţumesc, Preston. Să ştii că mi-era foame. Ia să vedem, ce avem aici? Mmm...omletă cu ciuperci şi cornuri proaspete, zise ea cu poftă, ridicând capacele care acopereau vasele. Un deliciu! Lasă-mi tava, că o aduc eu înapoi.

— Nu se poate, domnişoară, protestă Preston. Aştept să mâncaţi.

— Ascultă, Preston, nu e nevoie să stai după mine. Mie nu-mi pică nicio tresă dacă îmi aduc singură vasele din care am mâncat.

Figura servitorului se lumină.

— Ştiu deja asta, domnişoară. Nu vă aştept pentru că trebuie, ci pentru că aşa vreau.

— Ei...atunci cum vrei tu, dădu ea din umeri.

Hainele ei erau deja murdare de praf, vaselină, ulei şi benzină, aşa că nu se sfii să se aşeze pe jos, turceşte, cu tava între picioare.

— Cum ţi se pare frumuseţea asta? întrebă ea cu gura plină, arătând spre maşinăria la care lucrase.

— Nu prea sunt obişnuit cu aşa ceva, se scuză el, dar mi se pare că trebuie să ai ceva curaj ca să mergi cu ea.

— Nu-i aşa? rânji ea cu satisfacţie. Mulţumesc pentru micul dejun, Preston. Mă întorc la treabă acum. Şi vezi dacă poţi să-mi faci şi mie rost de ceva bere rece, îi mai făcu ea cu ochiul.

Preston râse.

— Sunt sigur că acum avem câteva rezerve, special pentru dumneavoastră. Mă întorc repede, promise el, înainte de a ieşi pe uşă.

Faye se ridică, bătându-se pe burta plină, apoi mai probă o dată ambreiajul.

— Ar trebui să meargă, zise ea cu voce tare.

Uşa grajdului se deschise din nou.

— Asta da viteză, Preston, râse ea fără să se întoarcă. Lasă berea unde vezi un loc liber. O găsesc eu, n-avea grijă.

Cum acesta nu-i răspunse, se întoarse mirată.

— Bună dimineaţa, salută lordul.

— ‘Neaţa, salută ea, evident deranjată. Dar, pentru informarea ta, dimineaţă era când m-am trezit eu. Acum mai e ninţel şi e „bună ziua”. Dar probabil că după o anumită vârstă, devine din ce în ce mai greu să te trezeşti odată cu păsărelele, mai adăugă ea cu ironie.

— Pentru informarea ta, nu m-am trezit acum, sublinie el sobru. Am auzit când ai ieşit din camera ta.

Nu adăugă faptul că mai toată noaptea avusese urechile ciulite, pândind cel mai mic zgomot din camera ei.

— Şi pe mine ce mă interesează? strâmbă ea din nas.

Dar Faye se strâmbase la adresa ei, pentru că tocmai remarcase cât de bine arăta el în costumul de călărie. Pantalonul mulat îi scotea pulpele solide în evidenţă, iar cismele înalte îi subliniau distincţia. Tricoul Polo îi dezgolea braţele musculoase şi-i venea ca turnat peste pectorali şi stomacul plat.

Kane îi observă privirea şi zise cu un zâmbet subţire:

— Probabil tocmai ai observat că burta de care vorbeai este inexistentă, de fapt.

Ochii fetei sclipiră şi-şi ţuguie buzele.

— Sau poate că-ţi sugi tu burta.

Kane îşi strânse pumnii şi avansă spre ea câţiva paşi.

— De ce faci asta? o întrebă el pe un ton scăzut.

— Asta ce? zise ea, dându-se un pas în spate.

— De ce continui să mă provoci? mai avansă el un pas, din moment ce ea se depărtase.

— Eu nu fac nimic, negă Faye pe un ton ridicat. Dar probabil că vârsta îţi joacă feste din nou, îl ironiză ea. Am auzit că de la o anumită vârstă începi să ai halucinaţii.

Kane lăsă să-i scape un sunet exasperat şi o prinse de braţ, trăgând-o uşor spre el.

Uşa grajdului se deschise, făcându-l pe lord s-o elibereze pe Faye brusc.

— Berea dumneavoastră, domnişoară, spuse Preston fără să arate că observase ceva. Lord Knightley, făcu el apoi o plecăciune către acesta.

— Mulţumesc, răsuflă tânăra cu adevărat uşurată.

Oare ce avusese în cap tipul când o înşfăcase aşa? se întrebă ea.

— Mai aveţi nevoie de ceva? se interesă Preston.

— Nu, Preston, mulţumesc, zise ea.

— Lord Knightley? se adresă atunci el lordului.

— Nu, mulţumesc, răspunse acesta rigid. Tocmai mă pregăteam să fac o partidă de călărie, îşi justifică el prezenţa, ceea ce nu era deloc o minciună.

Habar nu avusese că urma să dea peste pacostea asta aici.

-Atunci o să trimit rândaşul, zise Preston.

— Nu e cazul, făcu Lordul. Mă descurc singur.

— Cum doriţi, se înclină Preston înainte de a ieşi pe uşă.

Rămasă singură cu el din nou, Faye se grăbi să desfacă sticla de bere. Propti capacul berii de marginea de tablă a uşii, apoi, cu podul palmei, îl pocni scurt. Capacul sări. Bău cu sete câteva guri, apoi observă privirea lui uimită. Întinse sticla către el.

— Vrei? îi oferi ea.

— Nu, mulţumesc, mă tem că trebuie să refuz, zise el cu acel accent elegant, aristocratic.

Expresia ei fu cel puţin sarcastică atunci când îi zise cu un ridicat din umeri.

— Să ştii că sunt sănătoasă tun, sau cel puţin nu am nimic care să se poată transmite.

Exasperat, Kane îi smulse sticla din mână şi bău din ea.

— Mulţumită? se răsti el, înapoindu-i sticla.

— Deloc, se strâmbă ea, dar veselă. M-am gândit că iei o gură, de complezenţă, nu că o bei aproape pe toată.

Kane fu pe punctul de a se enerva, când îi observă trăsăturile glumeţe.

— Omul nu poate s-o scoată niciodată cu tine la capăt, nu? zâmbi el.

Zâmbetul lui avu un efect ciudat asupra ei. Parcă un fluture începu să dea din aripi în stomacul ei.

— Oh, nu ştiu, răspunse ea, trecându-şi o mână prin păr. Cel puţin nimeni n-a încercat până acum, în afară de bunicul meu.

— Ar trebui să-i cer sfaturi în privinţa asta, înseamnă, mai glumi el, trăgând-o de o şuviţă roz.

Faye simţi că i se pune un nod în gât la gestul lui şi se retrase uşor.

— S-ar putea să nu fi în stare să le aplici, mai zise ea. Oricum, parcă ziceai că te duci să călăreşti? îi reaminti ea.

— De ce nu mă însoţeşti? propuse el dintr-o răsuflare.

Faye îşi privi hainele elegante, murdare acum.

— Nu cred, refuză ea. N-am o ţinută adecvată pentru călărie, ţinu ea să precizeze.

Uşor jignit, Kane îi atrase atenţia.

— Asta nu te-a împiedicat să distrugi un costum Chanel, zise el muşcător.

Tonul lui o irită şi-i aruncă o privire pe măsură.

— Şi ce vroiai? Să-mi distrug unul din costumele mele preferate de piele?

— Eşti de-adreptul ciudată, remarcă el cu sinceritate. Ce femeie preferă un costum de piele în faţa unei

ţinute de clasă?

— Eu, răspunse ea abrupt. Dar amândoi ştim bine că nu sunt prea educată, aşa că asta ar trebui să te mire mai puţin, îi readuse ea aminte propriile lui vorbe.

Kane se redresă, spinarea fiindu-i atât de dreaptă, încât ai fi putut trasa dungă.

— N-ai de gând să uiţi, nu-i aşa?

Privirea ei îi fixă ochii.

— Tu ce crezi?

Kane îşi înşeuă un armăsar negru, nervos. Îl luă de căpăstru pentru a-l scoate din grajd, înainte să-l încalece.

— Ştii, îi mai aruncă el, înainte de a-şi vedea de ale lui, pentru o persoană care afirmă că nu dă doi bani pe părerile mele despre ea, te agăţi cam mult de ele!

Şi asta fu suficient pentru a o scoate pe Faye din sărite.

— Încrezut...arogant....se sufocă ea de nervi.

Cu un gest elegant, Kane se sui în şa, nemaiacordându-i nicio atenţie.

Faye privi plină de iritare cum el se depărtează cu graţie. Era evident faptul că echitaţia se număra printre sporturile lui preferate. Părea că face un singur corp cu animalul de sub el.

-Cine te crezi, aristocrat de două parale? strigă ea, deşi el nu o mai putea auzi.

De fapt, Kane era la fel de furios. Şi pe el însuşi, dar şi pe ea. Pe ea, pentru că îl înţepa cu orice prilej pe care îl găsea, pentru că nu uita vorbele pe care el le spusese într-o clipă de iritare, dar mai ales pentru că nu părea să fie atrasă nici a mia parte din cât se simţea el atras de ea, iar pe el – pentru că era destul de prost încât să-l deranjeze faptul că ori de câte ori el făcea o încercare de a se apropia de ea, aceasta eşua lamentabil din pricina retragerii ei. Dar, în definitiv, el era un bătrân în ochii ei, aşa că tot ce mai putea spera era faptul ca măcar să nu-l considere şi libidinos, pe deasupra. Trebuia să accepte o dată pentru totdeauna că în ochii ei el era o persoană non grata.

Faye era destul de obişnuită cu analiza interioară ca să-şi dea seama că cel mai mult o enervase ultima lui remarcă nu pentru că era falsă, ci din contră, pentru că era foarte adevărată.

Remarcase deja seara precedentă cum era privit de femei în general. Probabil că nici ea nu făcea excepţie. Apropierea lui o tulbura peste măsură, suficient cât să se întrebe cum ar fi fost un sărut de-al lui, şi poate şi ceva mai mult de-atât.

„Ţi s-a suit berea la cap, fato!”

Dar Faye era prea corectă cu ea însăşi ca să ştie că nu era aşa. Poate că o plimbare cu motocicleta o mai liniştea puţin şi o făcea să-şi bage minţile în cap.

Scoase autovehicolul din grajd, apoi se duse să se spele şi să se schimbe.

— Vai, Doamne! îşi duse mâna la inimă Amanda când o văzu pe Faye şi vestimentaţia acesteia pătată.

— Ei, nici chiar aşa! rânji Faye. Nu sunt decât eu, Faye.

Trecu mai departe cu o fluturare a mâinii.

— Bună ziua, domnişoară Faye, o salută Rooney când o văzu, fără să aibă nici cea mai mică uimire la apariţia ei.

— La fel şi ţie, Rooney, zâmbi fata. Cum, nicio remarcă vis-a-vis de această magnifică ţinută, adevărată operă de artă pe care tocmai am distrus-o? zise ea, arătând cu o mână pantalonul cochet, stil pană, care fusese roşu, şi cămaşa care fusese roz, puţin mai lungă, şi care era cambrată pe talie cu ajutorul unei cureluşe subţiri, din piele.

Valetul zâmbi.

— Domnişoară, se înclină el cu solemnitate, dacă eram mai puţin înţelept, nu supravieţuiam într-o astfel de slujbă până acum.

— Să ştii că ai dreptate, zâmbi ea.

— De fapt, nelămurirea mea era legată mai mult de pantofi, o privi el şmecher.

Faye râse amuzată.

— Se pare că nu mai e un secret pentru nimeni că nu sunt în stare să merg pe tocuri kilometrice. Dar ăştia sunt mai acceptabili, îşi arătă ea pantofii roşi, cu toc mic. Sau cel puţin au fost, se corectă ea, văzând petele de ulei de motor.

Râseră amândoi, ea cu gura până la urechi, el mai cu moderaţie.

— Mi-aţi văzut stăpânul?

Râsul fetei se opri brusc şi puse mâna pe clanţa uşii camerei sale, apăsând în jos.

— De fapt da, Rooney. S-a dus la o partidă de călărie. Făceau o pereche frumoasă, mai adăugă ea cu maliţiozitate.

Rooney o privi uimit de aprecierea din tonul ei, şi încântat în acelaşi timp. Dar încântarea îi fu de scurtă durată când ea continuă pe un ton acid:

— Doar că mi-era greu să-mi dau seama care era de fapt animalul dintre ei doi...

Rooney oftă, apoi îndrăzni.

— Chiar nu vă place stăpânul meu deloc? Trebuie să vă spun că se numără printre preferaţii doamnelor.

Faye îi aruncă o privire oblică, înainte de a răspunde pe un ton nonşalant:

— Ei, atunci n-o să pice de pe niciun soclu dacă nu mă număr printre ele, nu? îi făcu ea cu ochiul, apoi intră în cameră şi închise uşa în spatele ei.

Oare Rooney văzuse prin ea mai mult decât crezuse?

După ce-şi făcu duşul binemeritat, îşi trase pe ea costumul de piele, încălţă bocancii până la jumătatea gambei, îşi luă casca la subraţ şi plecă la plimbare cu motocicleta.

Ţinutul era într-adevăr minunat. Casele erau îngrijite, iar drumul şerpuia încadrat de o pădure bogată. E drept că oamenii priveau ciudat la ea, dar oricum era mai bine decât la vilă, unde tot timpul avea impresia că e privită sub lupă şi unde trăia de parcă ar fi mers pe ouă. Aşa era...liberă!

Sări peste prânzul de la vilă, preferând să mănânce în sat şi să vorbească cu localnicii.

Când îndrăzni să se întoarcă, se înserase deja.

Opri motorul în faţa porţilor, pentru a nu face prea multă gălăgie.

— Unde ai umblat până acum?

Tonul lui Kane era mai mult îngrijorat, dar Faye nu băgă de seamă. Tot ce realiză ea era faptul că el îi cerea socoteală pentru acţiunile ei. Îşi ridică sprâncenele şi răspunse cu sarcasm:

— Păi să ştii, tăticule, că m-am rătăcit puţin şi am întârziat peste ora de intrat în casă, se fandosi ea în batjocură.

Kane văzu efectiv roşu înaintea ochilor şi o apucă de braţ cu un gest mai degrabă brutal.

— Încetează să-mi mai vorbeşti aşa, mârâi el printre dinţii strânşi.

Faye îşi smulse braţul la fel de violent din strânsoarea lui. Îl fulgeră cu privirea.

— Atunci încetează să-mi mai vorbeşti tu aşa, îi răspunse ea pe un ton identic cu al lui.

Ea se depărtă pentru a-şi duce motocicleta în grajd.

Kane nici nu realiză bine că se ţinea după ea cu paşi mari, iritaţi.

— Ce mai e? întrebă ea ofuscată.

— Chiar ai impresia că eşti de capul tău, nu-i aşa? făcu el înciudat. Tu nu ai niciun stăpân. Nu asculţi de nimeni, nici măcar de bunele maniere. La prânz, toată lumea s-a întrebat pe unde oi fi umblând. Ca să nu mai pomenesc de faptul că toţi servitorii erau îngrijoraţi, de la cel mai tânăr, la cel mai bătrân...

— Dacă îţi dau replică şi la asta, mă laşi în pace?

Era evident că tonul ei era aproape rugător.

— Acultă, zise ea, într-adevăr, nu am stăpân. Toată viaţa mea am fost propriul meu stăpân şi nu voi începe de-acum încolo să răspund în faţa cuiva. Punct. Cât despre bunele maniere, deja ai stabilit că nu sunt tocmai ce se numeşte o „educată”, aşa că speram că acest subiect este de-a dreptul încheiat. Cât despre absenţa mea la masa de prânz, zău că ar trebui să-mi dai o medalie, şi nu să te răsteşti la mine. Îţi dai seama că, de când suntem aici, şi tu şi eu, am avut parte de prima masă tihnită? Şi nu te mai ţine după mine ca mânzul după iapă! se răsti ea.

Kane se opri ca şi cum s-ar fi lovit de un zid, abia acum realizând că exact asta făcea, chiar dacă expresia ei lăsa mult de dorit. Făcu stânga-mprejur şi o anunţă pe un ton abrupt:

— Seara asta se lasă cu grătar în curte. Cred că tânărul Johnoson se va linişti când te va vedea, mai aruncă el cu ironie.

Faye încă pufăia supărată când coborî în sfârşit din camera ei în curte.

Pe suprafaţa vastă a acesteia erau amenajate pavilioane cochete, cu mese de curte aranjate cu gust. La fiecare dintre aceste pavilioane erau agăţate câte două lampioane. Oamenii forfoteau, parcă ceva mai destinşi la aer, decât fuseseră cu o seară în urmă.

Grătarele erau amenajate la o distanţă apreciabilă, astfel că fumul nu deranja oaspeţii.

Faye oftă. Ar fi dat orice pentru o pereche de blugi comozi şi un tricou de bumbac cu mânecă scurtă. Dar, neavând încotro, îşi trăsese pe ea un pantalon strâns pe picior, din spandex roşu, şi o bluză stil tunică de culoare albastră. În picioare purta cei mai comozi pantofi pe care îi găsise, unii albaştri, cu talpă ortopedică. Considera că vestimentaţia era prea pretenţioasă pentru un grătar, dar, când privi la ceilalţi, constată că aceştia erau şi mai elegant îmbrăcaţi. Îşi strânsese părul într-o coadă în vârful capului, din care scăpa o şuviţă rozalie pe lângă faţă.

— Faye! se entuziasmă Pierce când o văzu.

Ea îi făcu cu mâna şi el se aventură în întâmpinarea ei.

— Pe unde ai umblat azi toată ziua? se interesă el cu un soi de reproş în voce.

Faye dădu din umeri şi răspunse cu amabilitate:

— Am vizitat împrejurimile.

Pierce se aplecă intim către ea şi îi şopti conspirativ:

— După cină vom juca baba-oarba în labirint. Cred că o să fie amuzant. Te bagi?

— Sigur ca da, răspunse ea, bucuroasă.

— Acum hai să căutăm pavilionul tău, o prinse el de braţ cu familiaritate.

Kane îi privea fără nici o expresie atunci când ei se apropiară.

Faye se întrebă dacă omul acesta nesuferit se relaxa vreodată. Chiar şi la o cină în aer liber, unde evident că trebuia să fii mai degajat şi mai lejer, Kane purta tot un costum din trei piese. Singura concesie făcută unui astfel de eveniment era faptul că-i lipsea cravata, iar nasturele de sus al cămăşii era descheiat. Dar adevărul era că el era cu atât mai nesuferit cu cât arăta în largul lui, evident elegant, foarte stăpân pe el şi – cel mai deranjant – foarte atrăgător. Degeaba îşi spunea ea că era un aristocrat îngâmfat, plin de ifose, pedant şi bătrân. Se putea să fie toate astea, de altfel. Problema era că, pe lângă toate astea, era şi foarte viril, masculin, plin de sex-appeal. Şi, colac peste pupăză, o făcea să devină nervoasă, adăugând stării ei naturale de agitaţie şi mai mult neastâmpăr.

Kane se ridică cu eleganţă când aceasta ajunse în dreptul mesei şi se înclină respectuos.

— Bună seara, salută el cu deferenţă.

Pierce îi răspunse la fel. Până şi Faye se văzu obligată să încline capul şi să răspundă extrem de manierat:

— Bună seara, lord Knightely.

Surpriza se putu citi cu uşurinţă în ochii lui Kane.

— Deci ce facem? se interesă Pierce apoi. Ne amestecăm puţin prin mulţime sau rămâi la masă?

Faye se scutură ca de un fior neplăcut.

— De fapt, zise ea de parcă ar fi avut cenuşă în gură, nu mă încântă nici una din variante. Mulţumesc, Pierce, dar cred că o să mă descurc de una singură de-aici înainte.

Pierce păru iritat, dar Faye ştia că bunele maniere îl împiedicau să spună ce avea de spus. Ea pe asta se şi baza.

— Atunci, mai zise el, nu uita că ai promis să joci baba-oarba în labirint!

Faye râse.

— Pe cuvânt că nu voi uita. Cred că va fi amuzant.

Apoi tânărul se depărtă, iar Faye aruncă o privire prin toată curtea, în căutarea unui lucru interesant.

— Baba-oarba în labirint? întrebă lordul pe un ton la fel de elegant ca şi până atunci.

Faye îl privi din poziţia în care se afla, cu o lumină întrebătoare în ochi, aşteptând ca el să comenteze mai departe.

— Nu sună prea matur, zise el cu satisfacţie.

Faye îi zâmbi mieros.

— De aceea nu joacă decât tinerii, îi replică ea. Aşa că cei ca tine nu au ce să caute în joc.

Trăsăturile lordului deveniră şi mai rigide. Oare de ce, se întrebă el, îl deranja atât de mult orice aluzie a ei referitoare la vârsta lui?

— Sper că îţi dai seama, continuă el, că e destul de riscant să mergi legat la ochi într-un labirint.

Faye îşi flutură mâna cu nepăsare.

— Nu şti niciodată peste ce poţi da, îi atrase el atenţia.

Tânăra căscă ostentativ, ca şi cum sfaturile lui o plictiseau, apoi se opri brusc î,

n mijlocul căscatului, ca şi cum tocmai ar fi realizat ceva.

— S-ar putea să ai dreptate, răspunse ea, luându-l prin surprindere.

Abia când ea continuă pe un ton în care se ghicea râsul îşi dădu el seama că de fapt ea nu fusese de acord cu el deloc.

— S-ar putea să fie ascunşi prin tufişuri căpcăuni. Sau te miri ce monştri. Haide, Knightley, îl ironiză ea, n-ai niciun pic de sânge în venele-alea aristocratice ale tale? Unde ţi-e spiritul aventurii? Adrenalina? Of, vârsta asta! mai zise ea, clătinând din cap cu o falsă compasiune, depărtându-se.

Faye se îndreptă apoi spre locul unde se desfăşura activitatea principală, adică spre locul unde erau amenajate grătarele.

— Bună seara, salută ea cu entuziasm pe cei care întorceau carnea.

— Domnişoară Cameron, răspunseră ei. Dar ce faceţi aici? O să vă murdăriţi şi o să vă umpleţi de miros....

Ea le făcu cu ochiul.

— Ce sens are să faci grătar, dacă nu miroşi? se hlizi ea.

Apoi, fără să mai aştepte, luă un cleşte de întors carnea şi începu să facă ce făceau şi ei. Vorbea cu însufleţire, ciupind din când în când cu degetele câte o bucăţică de carne direct de pe grătar, pe care apoi o băga în gură, mestecând cu plăcere.

— Ce avem de băut? se interesă ea.

— Punch, domnişoară, îi răspunse Preston.

Faye se strâmbă.

— Dar pentru dumneavoastră am pus deja berea la rece, îi destăinui el în continuare, zâmbind.

Fata îi dădu o plamă zdravănă pe spate a mulţumire.

— Păi şi ce mai aştepţi?

În timp ce servitorul se îndrepta spre lăzile frigorifice din apropiere, Faye se mai aplecă deasupra grătarului pentru a verifica dacă e gata carnea, dându-şi şuviţa roz pe după ureche.

— Vă vine să credeţi? auzi Kane o voce de damă.

Se ridică la comandă, înclinându-se. Femeia din faţa lui era foarte elegantă, cu părul prins într-un coc din care nu scăpa niciun fir. Vocea acesteia îl luase prin surprindere, căci el o privise concentrat pe Faye.

— Doamnă, salută el curtenitor.

— Lord Knightely, zâmbi ea subţire. Mă pot aşeza?

— Dar vă rog, îi trase el scaunul. Spuneaţi?

Ştia că Gail Middleborough era proaspăt divorţată. De patru ori divorţată. Şi mai ştia despre ea că era în căutarea celui de-al cincilea soţ. Foarte atrăgătoare, cu foarte mulţi bani, şi cu o educaţie aleasă, ar fi fost o parteneră ideală. Nu neapărat pentru căsătorie, dar pentru petrecerea timpului liber, cu siguranţă. Şi era evidentă privirea cu care ea îl învăluia. Cu toate astea, Kane era iritat de apariţia ei, şi mai ales de comentariile ei.

— Vă vine să credeţi cum poate face de râs numele Cameron această mică parvenită? reformulă ea întrebarea iniţială. Se amestecă cu servitorii, face treburile lor şi se mai umple şi de acel miros neplăcut. Oare ce-o fi fost în mintea lui Cameron cel bătrân de-a trimis-o pe această sălbatică în locul elegantei Diana?

Faye strânse din maxilare. Nu că îi păsa ei de creatura aceea atrăgătoare care se aşezase lângă lord şi-l sorbea evident din priviri, îi zâmbea intim şi bătea din gene la el! Dar faptul că vorbeau în timp ce se uitau la ea denota faptul că vorbeau de fapt despre ea. Şi nu trebuia să fii un mare ghicitor ca să-ţi dai seama cam ce-ar fi putut să vorbească! Îşi strâmbă gura cu ironie la adresa lui, privindu-l ţintă.

Kane îi prinse căutătura şi simţi nevoia ridicolă de a se ridica şi de a se duce la ea pentru a-i spune că el nu vorbea nimic la adresa ei. Dar educaţia îi interzicea cu desăvârşire să o lase pe Gail singură la masă, cu vorbele în gură. Aşa că îşi strânse maxilarele şi se sili să o asculte în continuare.

— De fapt, familia Johnson, ca şi toţi ceilalţi, au sesizat înclinaţia tânărului Pierce pentru această micuţă necioplită şi te asigur că dacă n-ar fi avut numele Cameron ataşat de persoana ei, i-ar fi interzis acestuia să-i acorde fie şi cea mai neînsemnată privire. Dar aşa...cine ştie? Poate că se întrevede chiar şi o logodnă la orizont, îşi mai dădu ea cu părerea. Oricum, întreaga lume de aici, şi se înţelege că vorbim de lumea bună, nu face altceva decât să comenteze cu privire la ea...

— Este o seară minunată, nu crezi? o întrerupse el.

Gail păru nedumerită, apoi îşi reveni repede. Era convinsă că lordul îi făcuse de fapt ei un compliment. Aşa

că zâmbi cu afectare şi se grăbi să răspundă pozitiv.

— Cu siguranţă că e o seară minunată, lord Knightley.

— Şi aranjamentul din grădină este cu adevărat fabulos, mai zise el.

Gail privi în jur, de parcă abia atunci ar fi observat locul.

— Da, îngăimă ea, presupun că este.

Faye se apropie cu o farfurie pe care o trânti pe masă cu zgomot. Apariţia ei aduse cu sine şi un miros inconfundabil de fum.

Gail se strâmbă cu ostentaţie şi se ridică alene, întrebând-o pe tânără în acelaşi timp:

— Cum este?

— Vrei să spui carnea? făcu ea nedumerită.

— Vreau să spun cum este să miroşi ca servitorii? îi aruncă Gail cu răutate.

Ochii lui Faye străluciră.

— Ei, cum să fie? făcu ea pe un ton dulce. Cu siguranţă altfel decât miroase prin sălile de tribunal în caz de divorţ.

Gail îşi pierdu zâmbetul şi se depărtă înţepată.

Faye se trânti pe scaun şi începu să mănânce cu poftă, în timp ce, din când în când, ducea sticla cu bere la gură. Văzu că lordul o priveşte. Dar nu-i adresă niciun cuvânt şi, după ce termină repede de mâncat, îl lăsă singur.

Kane mâncă singur din nou. Apoi, rând pe rând, cupluri, femei sau domni, veniră să-şi prezinte omagiile şi să-l salute. Deşi curtenitor ca întotdeauna şi mai ales politicos, Kane fu mai mult absent. Pentru că el o căuta cu privirea pe Faye. O zări la un moment dat, tăvălindu-se prin iarbă cu labradorii familiei Crenshaw şi râzând. Era evident că tânăra se distra de minune, fără să-i pese că-şi păta hainele de iarbă, şi fără să-i pese de urmele lăsate de câini pe ele.

Faye frecă pe burtă câinii, care o linseră cu recunoştinţă. Fata începu să râdă, dar mintea ei era în altă parte. Văzuse cât de respectat era Kane Knightley. Oamenii mai că i se ploconeau la picioare. Era cu adevărat un aristocrat cu sânge nobil în vene. Se vedea din poziţia capului, din felul în care îşi ţinea spatele şi umerii, din trăsăturile feţei sale, din felul în care vorbea cu lumea – respectuos, dar distant. Bărbaţii îl priveau cu invidie, iar femeile....ca şi cum ar fi fost desertul dintr-un meniu! gândi ea şi râse din nou.

— Te distrezi? auzi ea vocea lui Pierce.

Faye îl privi şi se ridică, scuturându-şi pantalonii. Era oricum inutil, pentru că petele de iarbă rămaseră la locul lor.

— De fapt, chiar mă distram, îi explică ea.

— Vii acum la baba-oarba?

— Sigur că da.

Bărbatul o luă atunci de mână şi amândoi alergară spre grupul de tineri aflaţi la intrarea labirintului. Trecură chicotind pe lângă masa la care se afla Kane, fără să-i arunce măcar o privire.

Acesta îşi strânse maxilarele văzându-i mână în mână, iar când îi auzi chicotind îşi încleştă mâna involuntar pe pahar. Ochii i se îngustară când îi văzu pe tineri cum trag la sorţi şi cum Faye iese în pierdere, fiind legată la ochi cu o eşarfă închisă la culoare.

Cei mai în vârstă îi priveau cu amuzament şi cu îngăduinţă.

— Fii atentă, Faye, îi zise Pierce tare. Trebuie să umbli prin labirint, până prinzi pe unul dintre noi, după care trebuie să spui cine e. Dacă ai ghicit, cel prins îţi va lua locul, legat la ochi. Dacă nu, tot tu vei fi!

— S-a făcut! zise aceasta.

Restul tinerilor chicotiră şi intrară în labirint.

Dupa ceva timp, Faye putu să recunoască în sinea ei faptul că lordul avusese dreptate când afirmase că joaca asta nu era o idee prea bună. Era destul de dificil să fii în labirint şi fără să mai fi legat la ochi. Mai ales că labirintul nu era luminat deloc, aşa că eşarfa era aproape de prisos. Vântul adia şi crengile foşneau, făcând-o să-i fie foarte greu să se ghideze după sunetele pe care tinerii le făceau. Înainta greu, cu precauţie şi cu mâinile întinse ba în faţă, ba în lateral, pentru a nu se lovi şi pentru a găsi următorul culoar în labirint. Când mâinile ei dădură peste conturul unui corp, îl prinse repede şi cu satisfacţie.

— Te-am prins! zise ea bucuroasă. Acum să vedem cine eşti....

Pipăi acel contur până ce mâinile ei dădură peste faţa acestuia. Îi atinse pometii, apoi buzele. Deschise

gura, uimită. I se părea că e....duse mâna la eşarfă să o scoată, dar fu împiedicată. Buzele peste care trecuse în treacăt cu degetele îi cuprinseră gura.

Faye fu atât de surprinsă, încât iniţial nu schiţă niciun gest.

Apoi mâinile îi fură prinse captive, ca pentru a o împiedica să-şi scoată legătura care-i acoperea ochii.

Dar ea ştia oricum cine era el. Mirosul lui era inconfundabil. Statura lui era unică. Aşa că de unde până unde buzele lui erau peste ale ei? Încercă să se elibereze de strânsoarea mâinilor lui, dar aceasta se înteţi.

Ca şi sărutul.

Îşi încleştă destul de furioasă dinţii, dar limba lui trecu de acest zid de apărare cu destul de puţin efort.

Când gura ei fu invadată de aroma lui, cu un geamăt din gât, Faye capitulă.

Îşi împreună la rândul ei, limba cu a lui, gustându-i esenţa, simţindu-i textura. Aşa cum făcea şi el cu ea.

Apoi el o trase de încheieturi până o lipi de trupul lui, făcând-o să-i simtă masculinitatea, tăria.

Buzele acestea aristocratice nu erau deloc ţepene acum. Din contră, se mulau după ale ei, se pliau peste ale ei. Şi nici limba lui nu era prea politicoasă. Nci rigidă. Din contră, era dezlănţuită, sălbatică, fierbinte.

Intenţia lui Kane nu fusese deloc aceea de a o săruta. Venise după ea dintr-un impuls pe care nu şi-l putuse explica, dar care îi dictase să o urmărească pentru ca ea să nu păţească nimic rău. Fusese chiar şi el luat prin surprindere când mâinile ei îl prinseră. Sperase să poată trece neobservat, nedetectat. Sperase să nu fie recunoscut. Tremurase uşor când degetele ei îi atinseră pometii, dar când acestea se mutară asupra buzelor lui, o dorinţă profundă explodase în el, făcându-i imposibil să se mai poată abţine din a o gusta.

Ea opuse rezistenţă la început şi încercase să-şi scoată eşarfa, deci însemna că nu ştia cine era el. Şi mai opuse rezistenţă şi când începuse s-o sărute. Dar abia ce-şi strecurase limba în umezeala gurii ei, că ea începu să răspundă sărutului, cu un geamăt de plăcere din gât. Sunetul scos de ea, cât şi faptul că îi întorcea sărutul îl scoaseră din minţi. O lipi de el, făcând-o să simtă exact cât de mult o dorea. Ar fi vrut ca braţele ei să-i cuprindă gâtul, dar nu o putea elibera. Pentru că atunci ea şi-ar fi scos eşarfa şi l-ar fi văzut. Numai Dumnezeu ştie ce ar fi fost ea în stare să-i facă sau să-i zică dacă ar fi ştiut că era el.

Se auziră nişte râsete în apropiere şi el îi dădu drumul brusc, făcându-se nevăzut.

La fel brusc pe cât începuse, tot aşa se şi termină totul.

Faye se trezi dintr-odată eliberată. Aproape că se clătină. Îşi smulse repede eşarfa de la ochi, dar nu mai era nimeni.

Dar ea ştia foarte bine cine fusese cel care o sărutase.

Cine ar fi zis că dincolo de gheaţa aparentă a venelor, lordul Knightley nu numai că ardea de un foc lăuntric, dar era capabil să şi extindă focul până în măruntaiele ei?

CAPITOLUL V

Şi acum? se întrebă ea ofticată, dând pentru a nu ştia câta oară cu pumnul în pernă.

Faye era iritată că încă se gândea la sărutul atât de neprevăzut al lordului. Ştia că de fapt, aşa e în firea femeilor, să ia în seamă orice flecuşteţ. Căci ea îşi amintea de toate sărutările primite. Deci nu era mare lucru un sărut. Chiar deloc. Nu era nici primul, nici ultimul care avea s-o sărute. Atunci de ce se gândea într-una la el? Şi, mai grav, de ce i-o lua inima la trap când se gândea, şi de ce i se umezeau palmele? Probabil că el nu dorise decât să-i demonstreze că avusese dreptate când îi spusese că nu se putea şti peste ce anume puteai să dai în labirint, mai ales legat la ochi.

Aşa că, în loc să doarmă, de ce stătuse ea trează întreaga noapte, gândindu-se la un sărut fără importanţă? Un sărut care nici măcar nu se intenţionase a fi sărut, ci doar o lecţie? Căci cu siguranţă că el nu dorise cu adevărat s-o sărute, nu? Pentru că nu erau mai mult de două zile de când îl auzise cu propriile ei urechi afirmând că nici drăguţă nu se putea numi...

Strânse din maxilare cu furie, mai dădu câţiva pumni în perna care-i servise drept sac de box şi sări din pat.

Dacă-şi va schimba atitudinea, ori dacă-l evita mai mult decât o făcuse până atunci, ar fi dat de bănuit, în sensul că l-ar fi făcut să se întrebe dacă nu cumva ea îşi dăduse seama de cine anume o sărutase în labirint. Şi nu vroia deloc să-i dea satisfacţia asta.

„Dar pentru numele lui Dumnezeu, scoateţi din cap chestia aia ridicolă de-aseară!" se autoadmonestă ea, privindu-se în oglinda băii şi văzându-şi buzele murdare de pastă de dinţi. „N-a fost nici măcar un sărut în adevăratul sens al cuvântului! El a vrut să-ţi dea o lecţie! O lecţie şi-atât!"

Apoi, spiritul ei înnăscut de dreptate o forţă să mai recunoască şi alte lucruri.

— Da, mormăi ea, dar lecţia aia pe care ţi-a servit-o a fost fierbinte rău şi ţi-a făcut neuronii scrum!

Întoarsă în cameră, aruncă o privire ceasului. Era devreme după standardele celorlalţi. Cum însă se foise toată noaptea în loc să se odihnească, tare mai simţea nevoia unei ceşti cu cafea neagră şi tare!

Deschise uşa camerei sale cât putu de încet.

— Bună dimineaţa!

— Vai, Doamne, sări ea, ce m-ai speriat! Bună şi ţie, se încruntă ea la el. Ce faci pe culoar la o oră atât de matinală?

Persoana gândurilor ei se materializă în faţa ochilor, astfel că se întrebă dacă era adevărat că prin forţa gândurilor manifestai fizic dorinţa. Nu că ea l-ar fi dorit pe el, Doamne fereşte! La această idee, îşi strânse buzele, iritată.

Faţa lordului era la fel de imobilă, doar că ochii lui păreau că o cercetează mai cu atenţie.

— De fapt, zise el, mă îndreptam către grajduri...

Iar dacă ea nu ar fi fost lipsită de obişnuitul ei simţ al observaţiei, ar fi putut băga de seamă că el era îmbrăcat ca pentru a călări, în pantaloni strânşi pe picior şi tricou mulat. Privirile ei zăboviră puţin mai mult deasupra corpului lui, apoi îşi întoarse grăbită capul.

— Înţeleg, zise ea. Păi...atunci...nu mă lăsa să te reţin de la treabă, îi făcu ea cu ochiul.

Faye se întoarse ca pentru a coborî scările care duceau la bucătărie, dar el îi puse o întrebare.

— De fapt, zise el încet, mă întrebam dacă n-ai vrea să-mi faci onoarea de a mă însoţi...

Tânăra se întoarse pe călcâie, surprinsă.

— Atâta onoare, se strâmbă ea, dar cu delicateţe de această dată. Ai un mod foarte protocolar de a vorbi, nu-i aşa? îl întrebă ea, curioasă la rândul ei.

— Aşa am fost educat, explică el pe un ton egal.

— Spre deosebire de mine, punctă ea.

El făcu o pauză, apoi reluă pe acelaşi ton jos.

— Ascultă, chiar îmi pare rău că am vorbit fără să gândesc. Te rog să mă crezi, că de obicei, nu fac remarci personale vis-a-vis de nimeni. Eram însă furios şi îngrijorat. Ştiu că nu e o scuză, dar asta este. Dacă

tot ai de gând să-mi reproşezi chestia asta, atunci mai bine uită de propunerea mea de a călări împreună.

— Îngrijorat? se agăţă ea de acest cuvânt, deoarece scuzele lui chiar păreau sincere şi ea nu ştia cum să reacţioneze. De ce ai fi fost îngrijorat?

Kane oftă.

— Pentru că mă întrebam dacă, după lovitura pe care ai suferit-o, nu cumva erai mai rănită decât ai fi vrut să recunoşti.

Faye rămase şi mai surprinsă. Rânji, dar nu era rânjetul ei obişnuit, sarcastic, ci mai mult autoironic.

— Am pielea groasă, Knightley. Credeam că ai băgat de seamă lucrul ăsta până acum.

De fapt, întreaga lui atitudine, elegantă, curtenitoare, şi mai ales scuzele atât de sincere, o deconcertaseră complet. Mai ales că nimic din alura lui nu o lăsa să înţeleagă vreo satisfacţie ascunsă din cauza a ceea ce se întâmplase în labirint. Confuzia i se citea cu uşurinţă pe faţă, aşa că lordul îi zâmbi cu prietenie, zăpăcind-o şi mai rău.

— Sunt deci iertat? se interesă el.

Faye ridică din umeri. Era o aberaţie să pretindă că încă mai era supărată, mai ales când el îi întindea, în felul său, o ramură de măslin.

— Presupun că da, răspunse ea.

Zâmbetul lui se lărgi, iar ea zise repede.

— Dar asta nu înseamnă că suntem prieteni acum sau mai ştiu eu ce. Mai ales că la noi, pacea nu prea are cum să dureze.

Kane se apropie de ea şi îi puse o mână pe umăr.

— De ce, Faye? întrebă el şoptit. De ce nu poate să fie pace între noi?

Atingerea lui îi provocă tinerei un fior şi simţi de parcă i se puse un nod în gât. Înghiţi cu greutate, apoi îi dădu mâna la o parte.

— Ştiu şi eu? făcu ea. Probabil că de fel.

Kane îşi văzu respinsă atingerea şi simţi că se înfurie. „Nu erai la fel de recalcitrantă aseară, când ne sărutam...” îi veni lui să zică. Dar desigur că nu putea spune aşa ceva, pentru că altfel s-ar fi dat de gol şi ea i-ar fi făcut un scandal monstru. Deci era destul de dezamăgit din cauza faptului că ea răspunse cu destul entuziasm sărutului unui simplu necunoscut, pe când lui îi respingea orice tentativă de apropiere. Şi mai ales nu-i putea spune nimic pentru că, în orele de veghe de azi-noapte, ajunsese la concluzia că, deşi manierele ei lăsau mult de dorit, ea era mai lady decât cele care primiseră o educaţie aleasă, dar nu se comportau ca atare, nici măcar în viaţa privată. Deci, nebun sau nu, el luase hotărârea să curteze această tânără lady îndărătnică. Şi cu siguranţă că nu-şi putea începe curtea declarându-i-o în gura mare, mai ales că chiar ea îl auzise afirmând contrariul.

— Deci? zâmbi el, înarmându-se cu răbdare. Îmi vei face, oare, plăcerea de a mă însoţi?

Faye îşi apucă buza de jos cu dinţii, privind tavanul.

-Eu ştiu, zise ea, băgându-şi o şuviţă de păr în gură. Chiar crezi că e o idee bună?

— De ce n-ar fi? insistă el.

Ea oftă înciudată, fulgerându-l cu privirea.

— De parcă n-ai şti.

Pentru câteva clipe, Kane avu impresia că ea se referă la ce se întâmplase în labirint şi simţi că i se scurge tot sângele din cap. Dar, după şi mai puţine clipe, se linişti, auzind-o vorbind în continuare.

— Noi nu putem să stăm prea mult timp împreună fără a începe să ne certăm şi să ne dorim să ne scoatem ochii, explică ea.

— Pariezi? o provocă el leneş.

— Ce?

— Pariezi că de data asta voi fi un adevărat gentleman şi nu-ţi voi da ocazia să-mi scoţi ochii?

Faye zâmbi ironic.

— Vrei să spui că au fost momente când ai uitat să mai fii un gentleman?

Kane ar fi muşcat din ceva, dar îşi jurase că va avea răbdare ca s-o cucerească, aşa că nu replică, ci doar o privi. Fata ţâţâi şi dădu apreciativ din cap.

— Să ştii că ai putea să fii un gentleman, dacă stau şi mă gândesc bine, zise ea. Aşa că nu risc să pariez decât când sunt sigură că voi şi câştiga.

— Deci mă însoţeşti?

Kane simţea nevoia să tropăie de nerăbdare şi să-şi tragă palme pentru insistenţă. Se întrebă când, în toată viaţa lui, mai insistase atât de mult pe lângă o femeie doar pentru a-l însoţi la o partidă de călărie? Răspunsul îi veni instantaneu. Niciodată.

— Să mă schimb, răspunse ea, apoi dispăru repede în camera ei.

Kane rămase surprins de acceptarea ei, dar şi încântat. Expresia i se citea cu uşurinţă pe faţă, aşa că nu fu deloc greu pentru Rooney s-o interpreteze.

— Înţeleg deci că aţi ajuns la gânduri mai bune în ce o priveşte pe domnişora Cameron, zise el către Kane.

Acesta surâse cu un soi de mulţumire.

— Eşti un vulpoi bătrân, Rooney. Nu ţi se poate ascunde nimic.

— Totuşi, dacă-mi permiteţi un sfat, mai zise bătrânul, fiţi atent la reputaţie, domnule.

Kane păru nedumerit şi acest lucru i se citi în priviri.

— Reputaţie? Despre ce tot vorbeşti, Rooney?

— Domnişoara Cameron nu face parte dintre cele care să poată fi compromise. Cred că bătrânul Cameron v-ar căuta şi-n gaură de şarpe, cu tot titlul nobiliar al domniei voastre.

— Pe cuvânt, Rooney, facem o banală plimbare călare, pentru dragostea lui Dumnezeu, şi nu e vorba despre nimic necuviincios. Nu-ţi lăsa imaginaţia să umble prea mult!

Rooney făcu o plecăciune, dar în ochi îi lucea o lumină şmecherească.

— Îmi cer iertare, domnule, dacă am exagerat. Altfel spus, să vă pregătesc un coş de picnic cu ocazia acestei plimbări?

— Asta este ceea ce se numeşte cu adevărat o idee minunată, Rooney. Aşa să faci. Vom fi la grajduri.

Privi gânditor cum valetul se depărtă, spunându-şi în acelaşi timp că devenise un mare mincinos. Îi spusese lui Rooney că nu avea de gând nimic mai mult, decât o banală plimbare călare. Dar adevărul era că tare mult i-ar fi plăcut s-o compromită ninţel pe încrezuta domnişoară-le-ştie-pe-toate Cameron!

Aceasta îl făcu să tresară când apăru din camera ei, îmbrăcată pentru echitaţie. Ca de obicei, bunele maniere îl obligară să nu privească mai jos de ochii ei, deşi costumul pretenţios de călărie, roşu cu negru, îi venea ca turnat, mulându-se pe formele ei subţiri, şi tare şi-ar fi clătit privirile studiindu-i toate curbele, cu lux de amănunte.

— Eşti gata? o întrebă el cu răsuflarea cam tăiată.

— Să mergem, zise ea însufleţită.

El se înclină cu eleganţă şi spuse:

— După tine.

Faye îşi ridică o sptrânceană. Oare ce-avea el de gând de se purta atât de frumos cu ea?

Kane nu avea momentan nimic mai mult în gând decât să-şi plimbe ochii peste spinarea ei dreaptă, apoi peste posteriorul ei ferm, rotund, pus bine în evidenţă de pantalonul strâmt, peste linia curbată a coapselor feminine, dar evident bine făcute. Îşi imagină cum ar fi să fie ţinut captiv între acele coapse şi primul fior de dorinţă îi arse măruntaiele şi-l făcu să-şi reţină un oftat. Însă privirea lui fu din nou citită cu uşurinţă de către Rooney, când acesta le ieşi în întâmpinare cu coşul pregătit.

— Bună dimineaţa, domnişoară, o salută el pe Faye.

— ‘Neaţa, salută ea veselă, plasându-i un ţocăit sonor pe obraz. Şi ăsta ce mai e?

— Domnul Knightley s-a gândit că o să vă facă plăcere să mâncaţi la aer, îi explică valetul, evident emoţionat de genstul ei spontan de afecţiune.

Faye îl privi pe Kane buimacă.

— Domnul Knightley, îl maimuţări ea pe Rooney, s-a gândit foarte bine.

Apoi ea o luă înainte, nedumerirea putând fi cu uşurinţă detectată, mai ales când ea clătină din cap.

— Nu ştiu ce aveţi în cap, se aplecă Rooney către Kane, dar ce-am citit eu adineauri în ochii dumneavoastră, era cu siguranţă intenţia de a o compromite pe domnişoara Cameron.

Kane râse.

— Nu-ţi face griji, Rooney, indiferent de gândurile mele, domnişoara Cameron a ta va fi în perfectă siguranţă.

— Mă bucur să aud asta, domnule. Ştiam că sunteţi un adevărat gentleman.

Kane ridică şi el din sprâncene.

— Oh, Rooney, nu din cauza asta. Constat că educaţia primită se subţiază din ce în ce mai mult în prezenţa domnişoarei în cauză. Deci nu manierele mele o fac să fie în siguranţă.

— Atunci? se înruntă Rooney uşor.

— Faptul că gândurile mele nu corespund cu gândurile ei.

Apoi Kane luă coşul şi se depărtă, fluierând uşor. Ar fi vrut ca vorbele lui să fi sunat mai puţin a dezamăgire, dar ştia că valetul său nu se lăsase păcălit.

Acesta, însă, avea propriile lui păreri cu privire la gândurile domnişoarei Cameron. Poate că ceea ce gândea ea nu era exact pe aceeaşi lungime de undă cu ce gândea Kane Knightley, dar nici prea departe nu credea să fie!

— Să te ajut? se oferi Kane.

— Nu e cazul, îl atenţionă Faye. Nu m-am născut în şa, dar cele câteva lecţii pe care le-am luat de la bunicul, m-au ajutat cât de cât să ştiu unde e un capăt al calului şi unde e celălalt.

De fapt, cele câteva lecţii îi arătaseră ceva mai mult de atât, constată Kane, văzând graţia cu care fata încălecă, dar şi ţinuta corectă în mers. Însă această ţinută corectă o determina să-şi scoată pieptul în faţă, atrăgând astfel atenţia asupra sânilor ei rotunzi. Kane se întrebă când oare începuse să halucineze şi să-şi imagineze tot felul de lucruri legate de această tânără, care, evident că nu făcea acelaşi lucru în legătură cu el?

— Deci ce descoperiri ai făcut ieri, în timpul plimbării tale? îi întrerupse ea şirul gândurilor? Ceva interesant de văzut sau de făcut?

Kane îi aruncă o privire iute. Oare ea era în stare să-i citească gândurile? Sau erau ele atât de evidente pe faţa lui? Dar nu, Faye nu vorbise cu dublu înţeles. Din contră, îl privea cu o curiozitate senină şi interesată. El îşi drese glasul înainte de a vorbi, sigur că i-ar fi sunat altfel răguşit.

— De fapt, am dat peste un iaz drăguţ la ceva distanţă de aici, zise el, urmărind cu plăcere cum ochii ei se rotunjesc de mulţumire.

— Foarte tare, zise ea. Mergem acolo? Şi poate aşezăm şi masa?

— Dacă vrei...Urmează-mă, dădu el pinteni calului.

Călăriră în tăcere până ce ajunseră acolo. Erau amândoi destul de uimiţi cât de mult le făcea plăcere compania celuilalt atunci când nu se certau.

— Mereu am fost de părere că bărbaţii sunt mai frumoşi atunci când tac din gură, comentă ea încet.

— Poftim? făcu el. Poţi să repeţi, te rog? Mă tem că nu am fost atent.

— Uite, vezi? ironiză ea. Felul ăsta pompos al tău de a vorbi...Spuneam că arăţi mai bine când taci din gură.

Kane fu iritat de ironia ei, dar se forţă din nou să se controleze. Zâmbi chiar, deşi zâmbetul lui aducea mai mult cu un rânjet.

— O să iau în calcul numai complimentul.

— Sper că ştii că nu am intenţionat să fie unul, îi atrase ea atenţia.

— Ţi-am spus că-ţi voi demonstra că voi rămâne un gentleman perfect, îi readuse el aminte.

Faye se strâmbă cu un dispreţ nedisimulat de data asta la auzul vorbelor lui.

— Mda, tărăgănă ea cuvântul, ce să-ţi povestesc! Voi, aşa zişii gentilomi, cu aerele voastre superioare şi cu vorbele voastre elegante, cu manierele voastre spilcuite....

În tonul ei se ghicea o adevărată ură, aşa că lordul fu nedumerit.

— Am spus ceva greşit? se interesă el.

— Nu, murmură ea în surdină. Greşit nu e ceea ce spui, ci ceea ce eşti...

Dispreţul, resentimentul, aproape ura din glasul ei erau atât de vizibile, încât Kane le simţi ca şi cum ar fi fost îndreptate direct către el. Şi poate că chiar erau. Tonul ei îl făcu să se cutremure.

— De ce spui asta? întrebă el pe un ton scăzut.

Dar se vedea pe faţa ei că Faye nu era atentă şi că gura ei vorbise parcă fără ea, ca şi cum ea nici nu ar fi fost conştientă. Pentru prima dată o vedea năpădită de nişte gânduri atât de neplăcute, încât lui Kane îi venea să o cuprindă cu braţele şi să o asigure că totul era în regulă.

— Faye?...

Ea tresări uşor, de parcă firul gândurilor ei fusese prea greu de străpuns.

— Ce? făcu ea cu dezinvoltură.

— De ce ai spus aşa ceva?

Pentru câteva momente, ea îl privi cu un soi de nedumerire, ca şi cum nu ştia la ce se referă el, apoi dădu din umeri.

— Ei, doar mă ştii, făcu ea cu nonşalanţă, sunt mereu gata să arunc astfel de vorbe...Nu mai lua şi tu în seamă toate alea....Am ajuns? schimbă ea subiectul, văzând întinderea liniştită a apei.

Kane ştia că ea abandonase cu tact discuţia, la fel de bine precum ştia şi când e minţit. Iar el putea să jure că Faye tocmai îl minţise când făcuse ultimele afirmaţii. Sentimentul ei profund de neplăcere faţă de aristocraţie era mai adânc şi mai plin de ranchiună decât se vedea la prima vedere şi cu siguranţă că provenea de la o rană necicatrizată încă. Se dădu jos de pe cal dintr-un salt, apoi se îndreptă spre ea, pentru a o ajuta.

— Permite-mi, făcu el.

Ea se uită de sus la el.

— Ţi-am spus că mă descurc şi singură.

Kane îi zâmbi frumos.

— Sunt convins de asta. Dar te rog, fă-mi plăcerea şi mie şi dă-mi voie să te ajut...

Oftând, Faye îşi lăsă mâna într-a lui.

Dar într-adevăr, ea se descurca mai bine singură, căci ea se lăsă cu toată greutatea pe el, dezechilibrându-l pentru un moment. Trupul ei se lovi de al lui, venind în contact cu el, iar strânsoarea lui se accentuă, pentru a o ţine.

Faye îşi ţinu răsuflarea. Dar nu din teama de a cădea. Ci din senzaţia care o cuprinse când îi simţi duritatea şi masculinitatea.

Kane îşi ţinu şi el răsuflarea. Dar nu din cauză că ea ar fi fost prea grea. Ci datorită momentului în care moliciunea ei, contururile ei feminine se loviră de ale lui, rigide şi tari.

Pentru câteva momente, niciunul dintre ei nu mai respiră. Inimile le băteau furioase în coşurile piepturilor, iar atmosfera din jurul lor deveni încărcată de emoţii reţinute.

Dar n-ar fi fost ea o idioată să dea curs chemării pentru a verifica dacă într-adevăr, trupul lui era la fel de tare precum îi părea? Şi n-ar fi râs el până ar fi căzut pe spate dacă ea s-ar fi supus acelei atmosfere impregnată cu dorinţă?

Cu un râs tremurat, Faye se redresă, încercând să salveze aparenţele şi se depărtă uşor de el.

— Ţi-am spus că mă descurc mai bine singură. Vezi ce dezastru ambulant sunt? Sper că nu te-am lovit, mai făcu ea cu o îngrijorare falsă, văzând că el e la fel de ţeapăn.

Oare ea îi simţise în vreun fel dorinţa şi încerca să pretindă contrariul? se întrebă Kane, la rândul lui.

— Nu, deloc. Eşti uşoară ca o pană.

— Mâncăm sau ce? încercă ea să dea o nouă notă jovială atmosferei prea tensionate.

Kane se îndreptă din nou către calul lui, un frumos armăsar negru, cu o pată albă pe frunte, care fornăia ca şi cum ar fi simţit agitaţia lordului.

— Pune osul la treabă, Knightely, îl luă ea în derâdere. Aici nu sunt nici servitorii de la conacul Crenshaw, nici bunul Rooney, care să-ţi bage în gură.

Cu mişcări forţat calme, Kane întinse pătura şi aşeză coşul cu mâncare.

— De ce faci asta? se limită el să întrebe, în timp ce scotea mâncarea.

— Adică? făcu ea mirată.

— Adică de ce pentru o clipă îmi cazi în braţe la propriu, pentru ca în momentul imediat următor să fii iar ţepoasă ca un arici?

Faye păru că se gândeşte câteva clipe la un răspuns satisfăcător, apoi zise:

— Poate pentru că, în general, am o bâcă pe voi ăştia care vă numiţi aristocraţi.

— Şi se poate şti de ce?

Faye zâmbi ca un îngeraş.

— Asta chiar nu se poate.

Apoi, fără să-i mai acorde atenţie, ea începu să-şi dezbrace hainele de călărie.

— Dar pentru dragostea Domnului, ce faci?

Ea îşi ridică sprâncenele la auzul tonului lui imperativ.

— Stai liniştit, frate, nu intenţionez să te violez, rânji ea. Pur şi simplu vreau să fac o baie în iazul ăsta.

— Dar...dar..., se bâlbâi el când ea îşi dezvălui sutienul roz cu negru şi slipul minuscul la set, n-ai costum de baie...

— Şi vezi vreo diferenţă între cele două? râse ea.

— Dar .. te poate vedea cineva! explodă el.

Faye râse batjocoritor şi se uită în toate părţile, ca şi cum nu era destul de evident faptul că singurul care o poate vedea era chiar el.

— Cui îi place – să se uite, făcu ea. Cui nu – să nu, mai azvârli ea, înainte de a se arunca în apă.

Lui Kane începuseră să-i ţiuie urechile. Imaginea ei doar în lenjerie intimă îi zdruncinase atât stăpânirea de sine, încât reacţionase aproape ca un puritan stupid şi timid. De parcă nu mai văzuse femei dezbrăcate la viaţa lui! Şi încă destul de frumoase, aprecie el. Dar niciuna din femeile care-i fuseseră iubite nu avusese această alură de jumătate femeie, jumătate copil, jumătate diavol, jumătate înger. Făcu tot posibilul să nu se uite spre Faye, în timp ce aceasta înota sau se relaxa, făcând pluta. Îşi jurase că se va comporta ca un gentleman şi va face asta, chiar de ar fi fost să moară! Ceea ce poate că chiar aşa ar fi fost, îşi mai zise el, văzând grămada ei de haine lăsate în dezordine, care îl făceau să se gândească la o altă dezordine, legată de intimitate şi aşternuturi. Gemu neauzit, în timp ce dorinţa din el căpăta proporţii.

Deci tipul nici măcaar nu se uita în direcţia ei, nu? îşi zise ea înciudată. E drept că ea spusese să nu se uite dacă nu-i place, dar nici aşa! Oare încercase să-i atragă atenţia asupra ei, indiferent prin ce mijloace? Temându-se că ar fi fost un răspuns pozitiv, se grăbi dintr-odată să iasă din apă.

— Nu te îmbraci? o întrebă el de parcă ar fi mestecat carton.

Iritarea lui Faye începu să crească în intensitate.

— Dacă nu cumva ai pitit vreun prosop în dos, atunci trebuie să ştii că nu am cu ce să mă şterg. Aşa că voi sta aici, doar în sutien şi chiloţi, cerându-mi scuze că-ţi ofensez pudoarea, până ce mă va usca soarele, îl luă ea în derâdere.

Kane îşi încleştă maxilarele şi se rugă ca ea să nu privească în direcţia taliei lui, pentru a nu se face şi mai mult de râs în faţa ei. Erecţia lui era atât de vizibilă, că se mira că ea nu observase. De fapt, era convins că, dacă ar fi băgat de seamă, ea ar fi făcut mişto de el şi ar fi râs în hohote. Cu maximă nonşalanţă pe care o mai putea pretinde, luă câteva şerveţele din coş şi şi le puse în poală.

Faye se aşeză pe pătură relaxată, lăsând razele soarelui să-i usuce pielea. Oftă mulţumită şi închise ochii. Kane profită de acest moment şi-şi lăsă ochii să se bucure de priveliştea pe care ea o oferea. Fragi şi frişcă! Aşa arăta pielea ei şi el ar fi dat orice să vadă dacă nu cumva avea şi acelaşi gust! Această idee îl făcu să geamă şi-şi mască sunetul gros, excitat, printr-o tuse nefirească.

Faye deschise doar un ochi întrebător.

— Te-ai înecat cu ceva? Să te bat pe spate? făcu ea cu amabilitate.

— Nu, mulţumesc, răspunse el cu un calm forţat. Puţin cidru a luat-o pe unde nu trebuia, minţi el.

Ea dădu din umeri.

— Cum vrei.

Apoi păru că o idee care nu-i convine îi trece prin cap şi adăugă muşcător:

— Oricum, să ştii că nu sunt contagioasă!

Kane lăsă dintr-odată jos copanul pe care îl ţinea în mână şi se întinse spre ea, luând-o prin surprindere. O apucă de încheietura mâinii cu acelaşi gest brusc şi îi puse mâna pe pieptul lui.

— Dacă eşti aşa de dornică să mă atingi, de ce nu o faci prin alte părţi? şuieră el gros.

Faye clipi uimită, apoi încercă să-şi degajeze mâna.

— Ce te-a apucat? întrebă ea cu evidentă nedumerire.

— Împungi, înţepi, provoci...până aduci omul la capătul tuturor răbdărilor, îi zise el încet.

Vocea lui era joasă şi răguşită, având un ceva anume. Acest ceva făcu ca sângele lui Faye să-i circule dintr-odată mai repede prin vene.

— Dă-mi drumul! se răsti ea, văzând că încercările ei de a se elibera rămân zadarnice.

Kane o privi fix, cu o pâclă ceţoasă pe ochi. Privirea lui o făcu să se înfioare. Şi aceasta avea în ea un ceva nedefinit, care îi făcea pielea ca de găină şi care o făcea să simtă că o furnicau sânii.

— Dă-mi drumul, repetă ea mai încet.

El o ascultă, aproape aruncându-i mâna.

— Fii atentă, Faye, o preveni el, nu-ţi mai forţa atât de mult norocul. Într-o bună zi s-ar putea să şi primeşti

la schimb, şi s-ar putea să nu poţi duce pe cât de mult ai să primeşti!

Ea nu răspunse la început, apucându-se să mănânce. Apoi, ca şi cum nu ar fi găsit răspuns la ce o măcina, întrebă:

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

El înghiţi mâncarea înainte de a-i răspunde calm.

— Tu chiar nu şti?

Drept replică, ea dădu din umeri.

— Eşti prea provocatoare, o acuză el. Te dezbraci ca o pipiţă în faţa oricui se nimereşte, îl ademeneşti fâţâindu-te cu pielea ta albă şi apoi ai pretenţia la civilizaţie!

Faye mai întâi se albi, apoi se înroşi de nervi. Încercă să-şi calmeze temperamentul. Numără până la zece. Apoi până la douăzeci. Îşi urmări respiraţia. Făcu tot ce era omeneşte posibil să nu izbucnească. Dar nu reuşi. Apucă copanul mare şi-i arse una cu el, plină de o furie vecină cu isteria.

— Porcule! zbieră ea.

Kane rămase şocat.

Faye îi mai arse una, tot cu copanul.

— Mizerabil nenorocit!

Apoi începu să-l lovească într-una, murdărindu-l de grăsime. Bucăţi de carne începură să sară în toate părţile, dar mai ales pe hainele lui şi în părul lui.

— Aristocrat de doi bani! Nu-i aşa că te crezi mare şi tare, iar femeile sunt gata toate să se facă preş la picioarele tale?

Kane se ridică, furios la rândul lui, dar mai mult şocat de loviturile ei cu copanul.

Faye se ridică şi ea, intimidată de expresia pe care o zări în ochii lui.

Când el făcu primul gest către ea, tânăra o rupse la fugă. Fără să se gândească prea mult, Kane se luă după ea. Cu un mic ţipăt, Faye iuţi paşii, aruncându-se în apă şi începând să înoate ca apucata.

Dar când îl văzu cum îşi scoate tacticos pantofii înainte de a se arunca în apă după ea, furia ei şi teama ei se transformară în amuzament şi hohote de râs.

Ţipă din nou când simţi cum mâna lui o apucă de picior, dar râsul îi însoţi sunetul. El o ridică din apă, ţinând-o de braţe. Expresia de pe faţa lui era cruntă, aşa că ea încercă să-şi reţină râsul. Dar figura lui încruntată, însoţită de urmele roşii de la loviturile ei şi de petele de grăsime de pe faţă, o făcură să izbucnească din nou în hohote convulsive şi nereţinute.

Furia lui Kane nu numai că se domoli când simţi că de data asta râsul ei era sincer, neprefăcut, cu adevărat amuzat şi nu unul batjocoritor, dar îl şi înduioşă, ba chiar îi trezi şi lui amuzamentul.

— Deci sunt de râs acum? se prefăcu el că se încruntă şi mai rău.

— Gata, ridică ea palmele ca şi cum s-ar fi predat, gata. Suntem chit. Tu m-ai insultat, eu te-am bătut cu copanul. Eu m-am udat din nou, iar acum te-ai udat şi tu. Eu zic că suntem chit, mai râse ea.

— Chit? Chit??? se prefăcu el mirat. Nuuuuu, nici pe departe! Se pare că ai uitat de murdăria mea!

— Lasă că ai compensat cu scosul pantofilor! hohoti ea. N-ai să şti niciodată cum arătai când ţi-ai scos tacticos pantofii, deşi erai plin de carne, grăsime şi mai ales, de nervi!

— Şi acum cine mă curăţă de toate astea? se interesă el sobru, deşi tonul îi dezminţea trăsăturile feţei.

— Ei, cred că vom reuşi să ajungem la un compromis, zâmbi ea cu sinceritate.

Îşi scoase mâinile din apă şi începu să-i şteargă cu mişcări blânde, faţa. Kane nici nu se clinti sub atingerea ei.

Faye îi privea genele ude şi abia acum realiză cât de lungi erau şi cât de dese Albastrul ochilor lui nu mai părea deloc de gheaţă, ci părea mistuit ca de o flacără. Trecu cu degetele ude peste pometii lui aristocratici, peste maxilarele late, apoi peste buzele senzuale. La această atingere, Kane se apropie instinctiv mai mult de ea, iar respiraţia lui deveni mai greoaie. Ar fi fost uşor să-şi înfigă degetele în părul ei şi să-i prădeze gura. Dar gestul de apropiere trebuia să vină numai şi numai de la ea. Aşa că tot ce făcu Kane fu să-şi lipească ochii de buzele ei de parcă le-ar fi sărutat.

Degetele fetei începură să tremure uşor. Şi ei i se înteţi respiraţia; se întrebă când oare el ajunsese atât de aproape şi de ce oare părea că privirea lui atârnă de buzele ei? Îşi amintea oare sărutul de azi-noapte? Fusese ceva mai mult decât o simplă lecţie? Acum ei erau atât de aproape, iar el îi privea buzele atât de fix, încât parcă o tenta să probeze, o tenta să cedeze. Se înclină şi ea puţin mai mult, gata să-şi lipească buzele

de ale lui.

Oare aşa fusese tentată şi mama ei?

Amintindu-şi de acest lucru, Faye se încordă şi-şi lăsă mâna să cadă. Se depărtă apoi şi zise pe un ton abrupt:

— Gata, te-am curăţat.

Kane o privi în timp ce ea înota înapoi spre mal. Era mai mult decât simplu capriciu din partea ei, era convins acum. Când el îi aruncase acele vorbe grele, o recunoştea, ea păruse pe cât de furioasă, pe atât de rănită. Oftă când o văzu cum îşi îmbracă hainele peste pielea udă.

— Te rog să mă ierţi pentru ce am spus mai devreme, zise el. Nu am nicio scuză, dar tot ce spune în apărarea mea e că mă aduseseşi efectiv la capătul răbdărilor.

A deschise gura să spună ceva, dar el i-o luă înainte.

— Şi înainte să-mi atragi atenţia, ştiu, se pare că am început să-mi cer scuze cam des. Ar fi de preferat să nu mai am motive pentru care să-mi cer atâtea scuze, nu? zâmbi el uşor stânjenit. Sincer, nu am vrut să insinuez nimic insultător la adresa ta, îţi jur.

— Să uităm de asta, dădu ea din umeri. Sunt obişnuită cu insultele. Atâta doar, după cum ai şi văzut, nu prea reacţionez bine la ele. Aşa că cine o face, o face pe riscul lui.

Kane râse încet şi-şi mângâie încet falca.

— Am băgat de seamă. Acum ce zici? Terminăm de mâncat?

Mâncară în linişte, fiecare preocupat de propriile gânduri şi aruncând către celălalt din când în când câte o privire furişă.

— Ei, oricum nu puneam eu preţ pe aerele tale de mare domn, zise ea ca şi cum ar fi tras o concluzie. Asta a propos de ce ai spus mai devreme, îl înţepă ea.

Kane primi reproşul în plin, aşa că singurul lucru pe care îl mai putu face e să aprobe.

— Mă tem că ai dreptate, oftă el adânc. Dar ce pot face? Sunt doar un om, la urma urmelor, dincolo de orice titlu şi educaţie!...

Fu surprins de lumina din ochii ei când spuse:

— Ei, asta cred că e cea mai frumoasă concluzie la care ai ajuns până acum toată viaţa ta! Bate cupa! Mai zise ea, ridicând o mâna cu palma întoarsă către el.

El o privi nedumerit.

— Cum adică să bat cupa?

Faye râse.

— Şi mai ziceai că eu sunt aia needucată! îl ironiză ea. Hai, pune-o aici! Dă-mi cinci! Of, nu v-au învăţat nimic cu adevărat important la şcolile-alea şi internatele-alea scumpe?

Ea îi arătă ce vrusese să spună şi cum se face, apoi căută în coş.

— Onorabilul Rooney s-a gândit să pună şi pentru mine o bere? murmură ea, apoi tot ea îşi şi răspunse. Sigur că da! Scumpul de el! Ăsta de valet! Ai mare noroc cu el!

Kane miji ochii.

— Ştii, glumi el, pentru o pipiţă eşti extrem de afectuoasă cu unii oameni! zise el, referindu-se la afecţiunea pe care ea i-o demonstra valetului său. Cu Rooney, cu toţi servitorii...

— Adică cu oamenii care contează cu adevărat! i-o tăie ea cu răceală.

— Nu a fost un comentariu răutăcios, se apără el, ci a vrut să fie un compliment.

Faye se relaxă, apoi miji şi ea la rândul ei ochii la el şi zise tărăgănat:

— Ştii, pentru un boşorog, te menţii încă în formă!

CAPITOLUL VI

— A propos de asta, făcu el încet, chiar aşa de bătrân mă vezi?

— Ei, nu chiar matusalemic, dacă asta vrei să auzi, dar cu siguranţă destul de...matur. Copt. Adică...destul de în vârstă, nu?

— Cu toate astea nu am mai mult de 33 de ani.

Faye dădu din cap aprobator.

— Vezi, zise ea, destul de în vârstă deci. Eu am 22.

Kane tăcu din gură, gânditor. După un timp, împins parcă de o forţă care nu-i aparţinea, reluă conversaţia.

— Şi deci crezi că este imposibil ca cineva tânăr, de vârsta ta, de exemplu, să-şi poată alege un partener de vârsta mea?

Faye se întrebă dacă ceva din atracţia pe care ea o simţea pentru el i se citise cumva. Cum ştia din experienţă că cea mai bună apărare e atacul, îşi compuse o faţă destul de ironică atunci când îl întrebă:

— Vrei să ştii dacă-mi place de tine, Knightely?

Trăsăturile lui se crispară din nou. Ea era cel puţin prea directă. Dar nu i-ar fi pus o astfel de întrebare cu siguranţă dacă răspunsul ei ar fi fost pozitiv. Aşa că el scutură din cap a negare.

— Nu e cazul tău, preciză el. Mă întrebam aşa...în general.

Cu toate astea, felul în care pusese ea întrebarea „Vrei să ştii dacă-mi place de tine”, denota multă inocenţă din partea ei. Numai un copil ar fi folosit o astfel de formulare şi el se simţi înduioşat. Ea era o contradicţie. Era, pe cât de îndrăzneaţă, pe atât de naivă. Totuşi el sesizase că ea nu-l contrazisese deloc atunci când el îi spusese că ştia că ea nu-l plăcea şi se simţi mohorât.

Faye ridică din umeri.

— N-am de unde să ştiu asta, făcu ea.

Replica ei nu făcu altceva decât să-i întărească mai mult convingerea că ea nu se simţea atrasă de el deloc.

— Dar nu te-ai gândit să te aşezi la casa ta?

Uimirea din ochii ei era atât de mare, încât cu siguranţă că nu avea cum să fie prefăcută.

— Adică să mă mărit?

Oripilarea ei era evidentă. Păru chiar că se şi cutremură la o atare idee.

— Doamne fereşte!

Dar el? se întrebă el şocat de descoperirea pe care tocmai o făcuse. Oare chiar se gândea că ar trebui să o ia de soţie înainte de a o „compromite”? Ar fi putut el să trăiască toată viaţa lângă ea? Răspunsul care îi veni în minte îl cutremură până în adâncul sufletului. Dumnezeule! Era îndrăgostit până peste cap de această tânără, care nu făcuse nimic altceva decât să-l împungă, să-l insulte şi să-l tachineze! Viaţa lângă ea cu siguranţă că nu ar fi fost uşoară! Dar nici plictisitoare! Era inutil chiar să se întrebe ce sentimente avea ea pentru el. Ştia. Dar asta nu însemna că-l durea mai puţin. În ochii ei, el nu era nimic mai mult decât un bărbat prea în vârstă pentru ea.

— Ştii, reluă el conversaţia, pe timpuri, dacă un bărbat şi o femeie erau găsiţi singuri împreună, erau obligaţi să se căsătorească.

Faye se strâmbă.

— Bine că nu trăim în acele timpuri, făcu ea cu uşurare.

— Dar să ştii, că chiar şi în vremurile noastre, când un bărbat şi o femeie dispar împreună singuri pentru câteva ore, cel puţin în cercurile noastre, ea e aproape compromisă.

Faye rânji.

— Te temi pentru reputaţia mea, sau a ta, Knightley?

Ironia ei avu darul să-l irite. Dar acest sentiment tot era mai bun decât senzaţia de durere care-i cuprinsese inima cu câteva minute în urmă.

— Domnişoară, făcu el pe un ton glacial, reputaţia mea e fără pată, menţionă el.

— Serios? îşi lărgi ea rânjetul. De ce? Eşti virgin?

Lui Kane nu-i veni să creadă că roşeşte. Nu-şi aducea aminte nici măcar un singur moment în viaţa lui când se mai simţise atât de stânjenit. Dar această senzaţie îl înfurie totodată. Scrâşni din dinţi.

— Tu nu-ţi pui niciodată lacăt la gură?

— Zău dacă nu eşti! începu ea să râdă.

Scos cu adevărat din fire, el se întinse din nou către ea şi o prinse de mână, trăgând-o peste el pe jumătate. El îşi închise ochii pe jumătate şi o întrebă insinuant.

— Vrei cumva să-ţi fac vreo demonstraţie?

Faye înghiţi în sec. De la distanţă, apărarea ei împotriva farmecului devastator pe care lordul îl degaja era tachinarea şi ascuţimea limbii. Dar când el o atingea, toate astea păreau să se evapore la fel de repede ca ceaţa în razele nemiloase ale soarelui.

— Doamne, încercă ea să glumească, dar repede te mai aprinzi!

Kane preferă să dea cu totul altă conotaţie vorbelor ei.

— Da, şopti el insinuant, aşa e, mă aprind repede. Oare ce ai de gând să faci în privinţa asta?

Faye îl privi o clipă cu nedumerire, neînţelegând ce vrea el să spună. Dar când Kane îi curpinse mijlocul şi o aşeză peste el, ea simţi între coapsele ei dovada de netăgăduit că, indiferent pentru care motiv, el era complet excitat. Înţelegând ce anume dorise el să spună, ea încercă să se ridice.

— Lasă-mă! îi ceru ea imperios.

Dar el nu păru s-o audă. Iar dacă o auzi, nu păru să-i dea ascultare. Zise, în schimb:

— Ei, Faye? Ce-ai de gând să faci în privinţa asta? repetă el întrebarea. Doar te-am avertizat că vei primi mai mult decât ceri!

Ea se smuci din nou, dar strânsoarea braţelor lui era ca de oţel. Furia ei începea să se transforme în foc lichid care-i parcurgea venele. Senzaţia de a-i simţi masculinitatea incontestabilă îi dilata vasele de sânge, iar în partea de jos a abdomenului parcă se strânsese o miere fierbinte, fluidă. Pentru câteva clipe se lăsă moale peste el, lăsându-şi formele feminine să se bucure de tăria ca de oţel a corpului lui.

Kane simţi schimbarea ei subtilă şi fu străbătut de un fior atât de puternic, încât tremură. Îşi slăbi strânsoarea, iar cealaltă mână a lui îi mângâie obrazul, trecând apoi cu degetele peste buzele ei, apoi îi curpinseră ceafa, trăgând-o uşor către el.

Faye era aproape învinsă. Deşi el îi mângâia buzele, ea simţea atingerile lui drept în miezul feminităţii ei. Oare aşa se întâmpla? Era atât suficient ca s-o facă să uite ce însemnase pentru mama ei această devastare a simţurilor? Un fior plăcut îi şerpui pe şira spinării când mâna lui îi curpinse ceafa. Privi gura lui întredeschisă, în timp ce o apropia de el. Nu, ea nu era ca mama ei!

Se smulse cu violenţă din strânsoarea lui care acum era blândă, apoi îi zise cu dispreţ:

— După câte defecte ai, mai eşti şi libidinos pe deasupra!

Valul de plăcere pe care Kane îl simţise până atunci se stinse instantaneu. Nu şi dorinţa. Se ridică şi el, la rândul lui.

— Dar a fost....

Se opri dintr-odată. Ce-i putea spune? Fusese oare adevărat că numai el fusese prins în acea atmosferă fierbinte? Şi totuşi nu credea. Deşi viaţa lui amoroasă nu cuprindea un şir neîntrerupt de amante, avea destulă experienţă totuşi în a recunoaşte atunci când o femeie simte plăcere în braţele lui. Iar ei îi plăcuse, era sigur de asta! Chiar dacă luciditatea îi apăruse deranjant de rapid, pentru câteva clipe, ea fusese pe punctul de a se lăsa în voia lui.

— Nu te mai obosi să mă insulţi, îi aruncă el. Nu faci decât să-mi demonstrezi şi mai mult că ţi-a plăcut!

Faye se înfurie nu pentru că el nu avea dreptate, ci tocmai pentru că avea. Dar mai făcu totuşi o încercare de a salva aparenţele.

— Da, îl ironiză ea, mi-a plăcut atât de mult că de-aia te-am şi lăsat să mergi mai departe!

Kane dădu din umeri.

— Recunosc, ţi-ai revenit destul de repede, dar nu încerca să minţi, Faye. Dacă am apreciat ceva la tine, printre altele, a fost sinceritatea de care ai dat dovadă până acum. Spui că cei care fac parte din clasa mea socială sunt ipocriţi.Ai grijă să nu devi deci ca noi!

Ea îşi muşcă buzele, rămasă fără replică.

Kane se apucă apoi să strângă totul în coş.

— Chiar dacă tu mă vezi într-un fel anume, continuă el pe un ton jos, măcar eu am decenţa să recunosc că timp de cele câteva momente te-am dorit. Şi ce-i cu asta? Din câte văd, nu a căzut cerul peste mine. Pământul nu şi-a schimbat sensul de rotaţie. Şi poţi râde dacă vrei, o invită el, dar sincer nu îmi pasă. Pentru că eu, spre deosebire de tine, nu mă joc nici cu vorbe, nici cu sentimente.

— Nici eu nu mă joc! izbucni ea.

— A, nu? îi aruncă el o privire scurtă. De aceea ai preferat să mă insulţi?

Faye tăcu din nou din gură.

— Iar dacă spui că nu te joci, atunci de ce anume ţi-e frică, Faye? o provocă el. Încaleci nenorocirea aia de motocicletă şi mergi cu cea mai mare viteză, intri în gura lupilor şi le ţii piept, afirmi sus şi tare că tu nu ai niciun stăpân, dar cu toate astea ţi-e frică de un sărut. Fă-mă să înţeleg, îi ceru el.

Tonul lui era aproape obosit. Dar Faye nu reuşi să scoată niciun sunet. El o privi, aşteptând, dar ea îşi păstră încăpăţânată gura închisă.

— Treaba ta, Faye, procedează cum vrei, îi zise el pe un ton de concediere care o afectă mai mult decât dacă ar fi zbierat la ea. Ştii ceva? Încep să cred că nu eu sunt prea bătrân, ci tu eşti prea copilă.

Înainte ca ea să mai poată replica, el se sui pe cal şi dădu pinteni, lăsând-o singură.

Faye ştia că fusese admonestată întocmai ca un copil râzgâiat. Pe de o parte, el avusese dreptate. Pe de alta, ce ştia el? El nu fusese nevoit să crească în sărăcie, renegată de un tată care doar îi sedusese mama! El nu ştia cum e să ştii că din cauza ta mama şi-a stricat tot restul vieţii...El nu ştia cum e să creşti pe străzi, chiar dacă aveai pe undeva prin lume un tată bogat, care se pretindea manierat, elegant şi aristocrat! Când amintirile începură să curgă dureroase, ea se lăsă înapoi pe pătura pe care Kane nu o strânsese. Poate că nu era chiar corect din partea ei să-l judece pe Kane după alt bărbat, după cel care se numise că fusese tatăl ei...şi poate că nu era cu adevărat matur din partea ei. Dar dacă aceste lucruri o făceau să nu treacă prin ce trecuse mama ei, atunci ea prefera să fie aşa. Numai o voce încăpăţânată din mintea ei îi sufla insistent şi-i spunea că poate senzaţia virilităţii lui şi-ar fi meritat riscul.

Kane călărea înpoi furios. Nu o înţelegea. Şi nu înţelegea cum de-i trecuse lui prin cap că ar vrea să se însoare cu ea! Nu era decât o...provocatoare! O...cochetă care aţâţa bărbaţii, după care îi lăsa în plata Domnului, strigând sus şi tare că ea nu fusese de vină cu nimic! Dar chiar când gândea aceste lucruri, el ştia că nu are dreptate. Aşa cum reflectase mai devreme, ea era jumătate femeie, jumătate copil.

„Vrei să ştii dacă-mi place de tine?”

Vorbele ei inocente îi reveniră în minte. Furia i se domoli. Îşi încetini goana. De fapt, într-un fel misterios, ea îl plăcea. Întrebarea era cât de mult însă? Or el era dispus să vadă exact cât anume de mult. Numai un idiot ar fi lăsat să-i scape o astfel de şansă. Iar el, deşi fusese numit în multe feluri, niciodată, nimeni, nu-l numise idiot.

Era destul de târziu când Faye reveni la conac. Drumul îi fu reţinut de Gail, care-o privi veninos.

— E-al meu! şuieră aceasta, aruncând fulgere din priviri.

— Poftim? întrebă Faye nedumerită.

Femeia mai în vârstă o apucă pe Faye de braţ, scuturând-o.

— Nu te face că nu şti la ce mă refer! sâsâi Gail în continuare. Vorbesc despre lordul Knightley, la asta mă refer.

Faye rotunji ochii, înfuriată peste măsură de tonul, gestul şi insinuarea lui Gail.

— Dacă nu-ţi iei mâna de pe mine exact în secunda asta, mârâi Faye, jur pe Dumnezeu că ţi-o rup!

Gail fu convinsă că Faye nu glumea. De aceea îi şi lăsă mâna, cu un gest brusc. Se retrase precaută în spate, deşi ochii ei încă aruncau fulgere.

— Un bărbat elegant ca lordul Knightley nu s-ar uita niciodată la una ca tine, îi mai aruncă Gail. Nu faci parte dintre noi, chiar dacă te numeşti Cameron! Nu eşti decât o domnişorică vulgară care i se oferă pe tavă! o mai acuză ea. Iar el, fiind un bărbat cu sânge fierbinte, evident că nu va refuza ceea ce i se oferă! Dar te avertizez că lordul Knightley niciodată nu se va căsători cu o femeie cu care se culcă înainte de noaptea nunţii! Aşa se face în lumea bună, fetiţo!

Lui Faye îi stătea pe limbă să-i spună că de fapt lordul Knightley făcuse ceva mai mult decât doar să se uite la ea. În schimb fu scârbită de ea însăşi din cauza faptului că se afla pe punctul de a se lupta pentru un bărbat pe care nici măcar nu era prea sigură că-l vrea.

— Mă bucur că nu fac parte dintre voi, rânji Faye la cealaltă femeie. Cât despre Knightley, îşi studie ea unghiile cu plictiseală evidentă, îţi aparţine în totalitate, draga mea.

Gail fu foarte surprinsă de vorbele fetei şi acest lucru se putu citi cu uşurinţă pe chipul ei. Faye rânji.

— Dar ce credeai?

— Dar...., se bâlbâi Gail, dar...toată lumea ştie că aţi fost plecaţi împreună timp de ore întregi.

— Ei şi? o provocă Faye. Mare scofală! Lumea îşi închipuie cam multe lucruri...

Apoi, depărtându-se, Faye îi mai aruncă pe un ton de avertizare:

— Nu-ţi doreşti să te pui cu mine, doamnă! Nu uita, că eu nu sunt ca voi! Eu nu mă mulţumesc să rostesc simple vorbe ipocrite şi meşteşugite. Eu, când trebuie să lupt, o fac cu pumnii!

Fata se depărtă cu demnitate, nepăsându-i că Gail rotunjise ochii de mirare.

— E-al meu! o maimuţări Faye pe Gail, privindu-se în oglinda băii. Vorbeşte lumea, se strâmbă ea mai departe! Cui îi pasă, madam?

Un ciocănit în uşa dormitorului îi întrerupse tirada şi se deplasă curioasă. Spera că nu era...Dar nu era decât Rooney.

— Da, Rooney?

Acesta se înclină cu respect.

— Mă întrebam, domnişoară Faye, dacă v-a spus cineva că în seara asta se poartă ţinută obligatorie pentru vals.

Tânăra îşi duse mâna la gât.

— Pentru va...ce???

— Pentru vals, zâmbi Rooney.

— Rahat! oftă ea cu nemulţumire, lăsându-se să cadă pe pat.

— Mă gândeam că ar fi bine să ştiţi! mai zise el, nebăgând în seamă înjurătura ei.

Faye arătă disperată pentru câteva clipe, apoi se redresă.

— Ei, atunci cred că în seara asta mă voi eclipsa rapid după cină şi gata.

— Mă tem, domnişoară, că nu e chiar aşa de simplu.

— Ce vrei să spui?

— Mă tem că nimeni nu se poate sustrage valsului. Este un dans obligatoriu la nunta domnişoarei Crenshaw şi toată lumea trebuie să valseze.

Sângele pieri de pe faţa lui Faye.

— Dar...dar eu nu ştiu să valsez....

Rooney îşi reţinu un zâmbet. Fusese sigur de acest fapt. Pe faţa lui însă, nu se citi nimic decât respect.

— Oh! făcu el. Asta va fi, într-adevăr, o problemă. Desigur că puteţi refuza să valsaţi, explicându-le situaţia...

Faye îi luă vorbele din gură, exact cum se aşteptase şi Rooney că va face.

— Mda, se exprimă ea tipic americăneşte, şi să le dau alt motiv de bârfă şi de râs pe socoteala mea, nu?

Faye îşi cuprinse buza de jos cu dinţii, gânditoare. Apoi, dintr-odată, îşi ridică nişte ochi strălucitori spre el.

— Desigur, pocni ea din degete, tu ai putea să mă înveţi câţiva paşi. Şi să nu-mi spui că nu ştii!

— Domnişoară, oftă Rooney, nu e vorba că nu ştiu, dar vă gândiţi la oasele mele bătrâne?

— Ei, haide Rooney, nu cred că eşti chiar atât de cocsat încât să nu te poţi bâţâi ninţel! se încruntă ea.

— Poate...dacă l-am ruga pe stăpânul meu...., sugeră el.

— Nu! sări Faye.

Dar era prea târziu. Rooney deja intrase în camera lordului. Prin uşa întredeschisă, Faye le putea auzi murmurele. Dar ea ştia că Knightley va refuza cu siguranţă. Nu se despărţiseră în termenii cei mai buni, ca să zică aşa. De aceea aproape că-i săriră sprâncenele de mirare când îl văzu pe Rooney revenind însoţit de acesta.

— Rooney mi-a spus că ai nevoie de ajutor? se interesă el.

Dacă el ar fi avut vreun ton zeflemitor sau vreo privire cunoscătoare, ori dacă vocea lui ar fi fost furioasă, ea chiar i-ar fi trântit cu ceva în cap. Dar în el nu se ghicea decât o cordialitate care o lăsă fără atitudinea belicoasă pe care o afişa de obicei. Uşor stânjenită, ea zâmbi strâmb.

— Nu a fost ideea mea, se scuză ea. Rooney a venit glonţ la tine, deşi eu am încercat să-l opresc.

— Nu este niciun inconvenient, spuse el pe acelaşi ton prietenos.

— Cică trebuie să valsez în seara asta, rosti ea dintr-o răsuflare. Îţi imaginezi una ca asta? Abia mă pot ţine

pe picioare cu tocurile alea şi eu trebuie să valsez! Nu că aş avea vreo idee cum se face asta...
— Va fi o plăcere pentru mine să te învăţ, dădu el din cap.
Ea îl privi printre gene şi îl avertiză.
— Dacă ai de gând să râzi de mine...
Kane zâmbi.
— Sunt convins că, chiar şi fără copan, ai tu la îndemână ceva cu care să mă loveşti.
Un zâmbet ruşinat pluti pentru o clipă pe buzele ei. Rooney îşi drese vocea.
— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine...
— Nu, Rooney, mulţumesc, îl concedie Kane cu amabilitate.
Bătrânul închise cu grijă uşa în urma lui. Abia după aceea îşi permise să zâmbească larg.
În cameră se lăsă linişte după plecarea lui Rooney.
— Deci cum se face asta? se interesă Faye cu răsuflarea cam tăiată.
Kane se apropie de ea cu paşi lenţi. Faye nu ştiu de ce în acel moment avu impresia că el se apropia ca un prădător. O străbătu un fior. Fiorul se înteţi când el îi cuprinse talia, trăgând-o spre el şi lipind-o de corpul lui.
— Ce faci? aproape că ţipă ea.
Kane îşi ridică o sprânceană.
— Credeam că te învăţ să valsezi, zise el cu răbdare, deşi lumina din ochii lui îi dezminţea cuminţenia vorbelor.
— Ah, da, îngăimă ea.
— Acum tu îţi pui o mână pe umărul meu, uite-aşa, îi arătă el, reducând şi mai mult distanţa dintre ei, iar cealaltă mână o pui aici, îşi arătă el propria mână. Apoi te laşi uşor pe spate, încercând să-ţi menţii gâtul cât mai ferm.
Fiecare explicaţie era însoţită de demonstraţie. Demonstraţia în sine nu se dorea a fi nimic mai mult decât o lecţie, dar această lecţie de dans îi încălzea trupul lui Faye şi o făcea să fie conştientă din nou de corpul lui, de aura lui de masculinitate, de virilitatea lui de netăgăduit. Începu să respire mai greu şi să se înroşească uşor. Când simţi fermitatea coapsei lui între propriile ei picioare, feminitatea ei păru să se încingă şi să înflorească.
Pentru Kane, aceste lecţii erau o desfătare. Avea acum o scuză pentru a se apropia de ea, pentru a o putea ţine în braţe, pentru a-i simţi feminitatea mătăsoasă, căldura pe care ea o emana. Nici nu vru, nici nu putu să rămână detaşat. Bărbăţia îi devenise rigidă şi îi presa şliţul pantalonilor. Era absolut convins că Faye îl putea simţi, mai ales după ce-şi strecurase un picior între ale ei.
Faye îşi drese vocea care sună răguşită până şi pentru propriile ei urechi.
— Mhm, chiar e necesar ca partenerii să stea aşa aproape? se interesă ea.
— Ai să vezi de ce e necesar, îi răspunse el pe un ton la fel de răguşit, mulţumit că ea nu se retrage încă.
— Fie, acceptă ea. Şi acum?
— Acum trebuie să ţii ritmul, îi explică el mai departe.Un', doi, trei…Un' doi, trei…şi-aşa mai departe.
Kane începu să valseze cu ea, rotind-o prin încăpere. La început, ei îi veni greu să-şi potrivească paşii, dar după un timp se mai obişnui. Iar când prinse ritmul, râse cu bucurie.
— Hai că e chiar amuzant, râse ea.
Imediat îşi dădu seama că el nu ţine ison hohotului ei de râs. Din contră, trăsăturile lui erau crispate şi respiraţia lui fierbinte, pieptul ridicându-i-se şi coborând rapid. Şi din nou conştientiză evidenţa dorinţei lui pentru ea. Involuntar, ochii i se opriră pe buzele lui senzuale.
Când Kane îi percepu schimbarea senzaţiilor şi mai ales când îi simţi privirile asupra buzelor sale, încetini ritmul până ce se opriră complet.
Deşi se opriră, nu-şi schimbară poziţia corpurilor. Ea încă se mai afla în braţele lui. Braţul lui încă îi mai înconjura talia. Respirau amândoi cu greutate. Ochii amândurora erau înceţoşaţi, acoperiţi de pâcla dorinţei. Fiecare era cât se poate de conştient de celălalt.
Apoi ochii lui Faye se mutară de la gura lui, la ochii lui, privindu-l ţintă, aproape provocându-l. Într-adevăr, se gândi ea, ce rău putea să facă un sărut? Nu e ca şi cum s-ar fi sărutat prima dată, nu? îşi mai zise ea, amintindu-şi sărutul din labirint.
Kane ştia că ochii ei îl provocau. Faptul că ea nu numai că i-ar fi acceptat sărutul, dar evident îl tenta, îl cerea, îi trimise un val şi mai fierbinte de dorinţă în corp. Aproape că se cutremură.

Se aplecă deasupra ei, cu intenţia clară de a da curs invitaţiei ei de a o săruta.
Buzele ei se întredeschiseră uşor, în aşteptare.
Kane o strânse şi mai mult în braţe.
Ciocănitul care se auzi în uşă îi făcu pe amândoi să tresară, iar pe Faye să se desprindă brusc din îmbrăţişarea lui.
— Domnişoară Faye? se auzi vocea lui Rooney.
Kane îşi înăbuşi înjurăturile care îi veneau în valuri pe buze. Faye îşi reveni repede din starea de senzualitate latentă în care intrase. Deschise uşa.
— Da, Rooney? întrebă ea aproape cu uşurare, căci era conştientă că de data asta ea fusese cea care şi-o căutase cu lumânarea.
Valetul privi de la unul la altul. Nu ştia cu exactitate ce se petrecuse între cei doi, dar era evident că nimerise într-un moment extrem de prost. Şi mai ştia, văzând expresia de pe faţa lordului, că-l va aştepta o serie de reproşuri din partea acestuia.
— Mă...scuzaţi, bolborosi el, lordul Knightley este solicitat în altă parte...
— Sigur că este, spuse Faye cu amabilitate.
Rooney se retrase cu discreţie, în timp ce ea se întoarse către Kane şi, încă surâzând, îi mulţumi cu sinceritate.
— Mulţumesc pentru lecţii.
— Te rog, dădu el din umeri. Te asigur că mi-a făcut plăcere.
Ea se întrebă dacă el vorbea cu dublu înţeles şi-l privi scutător. Neştiind care era răspunsul la această dilemă, se hotărî să ignore acest fapt.
— Şi-ţi mai mulţumesc pentru că nu mai eşti supărat, mai zise ea încet, cu evidentă dificultate.
Kane tresări uşor la aluzia ei vis-a-vis de ce se întâmplase mai devreme la iaz.
— Eu nu ţin la supărare, îi explică el. Însă constat cu plăcere că nici tu nu mai eşti.
Faye ridică din umeri cu o expresie mucalită.
— Aşa şi-aşa, recunoscu ea.
— Faye, avansă el către ea, ce te supără cu adevărat? se interesă el.
Tonul lui era sincer şi invita la confidenţe. Iar ea fu pe punctul de a-i explica de ce este ea aşa cum este.
Deschise gura să vorbească, apoi se auzi pe hol vocea inconfundabilă a lui Gail, care-l întreba pe Rooney:
— I-ai transmis Lordului Knightley că vreau să-l văd?
Tonul acesteia era evident ascuţit şi nemulţumit. Faye îşi reveni şi spuse:
— Du-te, se pare că eşti căutat.
Kane blestemă şi mai cu foc această intruziune. Era sigur că Faye fusese pe punctul de a i se destăinui, iar acum expresia ei era închisă şi suspicioasă.
Apoi auziră şi răspunsul lui Rooney.
— Doamnă, lordul Knightley vă va vedea într-un moment în holul mare de jos.
Lui Faye aproape că îi veni să râdă. Rooney, cu toată eleganţa unui valet perfect, păruse că de fapt îi dăduse un ordin lui Gail, care se văzu nevoită să adauge:
— Nu este frumos ca un domn să lase o doamnă să aştepte prea mult.
— Hai, du-te, îl îmboldi Faye din nou pe Kane, împingându-l uşor în acelaşi timp către uşă.
Acesta însă rămase neclintit, dar şi nemulţumit de încercarea ei de a scăpa atât de repede de el, chiar după ce nişte curenţi de senzualitate circulaseră între ei la modul cel mai profund. Părea că ea se bucura de fiecare întrerupere inoportună care o readucea la logică şi stăpânire de sine.
— Plec imediat ce doamna Middleborough nu mă poate vedea ieşind din camera ta, îi explică el.
Ochii ei se îngustară şi nările ei fremătară uşor.
— Iar ţi-e teamă pentru reputaţia ta, Knightley? îl ironiză ea.
Kane oftă.
— Nu, Faye, îi răspunse el cât de sincer putea. Nu pentru reputaţia mea îmi fac griji, ci pentru a ta. Îţi dai seama ce vorbe ar circula dacă aş fi văzut ieşind din camera ta?
Faye dădu din umeri, ca şi cum nu o interesa.
— Poate că pe tine nu te interesează convenienţele, zise el în continuare, dar nu cred că ai vrea să te căsătoreşti doar pentru acest motiv, tatonă el terenul.

Expresia ei păru îngrozită. Ea se strâmbă de parcă ar fi avut în gură un gust foarte amar.
— Doar pentru atâta lucru? se miră ea. De parcă eu n-aş avea niciun cuvânt de spus. Sau tu.
— Se poate, acceptă el, dar îţi spun că nu vom face nimic altceva decât să suflăm împotriva vântului. Nu lua chiar atât în derâdere aristocraţia, Faye, o mai avertiză el. Nu cred că ai mai putea da ochi cu bunicul tău dacă s-ar auzi vorbe denigratoare cu privire la moralitatea ta. Şi atunci pe unde vei mai scoate cămaşa?
Înainte ca Faye să poată răspunde, el ieşi pe culoar şi se îndreptă spre holul mare în care era aşteptat. Gânditoare, Faye deschise uşa şifonerului. Ura acele rochii pompoase. Dar, când se privi ceva mai târziu în oglindă, se văzu nevoită să recunoască faptul că nu-i venea rău.
Rochia era mulată în partea de sus, fără bretele, şi foarte evazată spre picioare, vaporoasă. Culoarea stacojie i se potrivea de minune. Îşi prinse părul într-un coc lejer, pe ceafă. Şuviţe roz îi scăpau din conci, făcând-o să arate foarte tânără şi foarte nonconformistă în acelaşi timp. Îşi dădu doar cu puţin rimel pe gene şi cu un ruj roşu pe buzele-i frumoase. Încălţă pantofii negri cu modele roşii şi ieşi pe hol, bătând la uşa lui Rooney. Când văzu că nu i se răspunde, bătu ceva mai tare. Strigă apoi.
— Rooney, eşti pe-aici?
Uşa camerei lordului se deschise. Faye îşi ţinu răsuflarea când îl văzu. El arăta mereu elegant, prea elegant. Era mereu pus la patru ace. Dar smokingul de culoare albă, cu papionul negru, care se asorta cu pantalonul negru, lucios, îi arăta cu adevărat nobleţea şi eleganţa.
— Ce s-a întâmplat? se interesă el politicos.
Ea înghiţi în sec înainte de a răspunde.
— Aveam nevoie de Rooney, îi explică ea. Nu pot să închei fermoarul până sus, spuse ea.
— Dă-mi voie să te ajut, se oferi el.
Dar ea nu era dispusă să fie atinsă de el chiar în acel moment. Aşa că facu un pas înapoi şi spuse grăbită:
— Oh, nu! Nu e cazul! Adică...pot să-l aştept pe Rooney...
— Rooney dă o mână de ajutor angajaţilor casei Crenshaw pentru ca toate să iasă bine în seara asta, îi spuse el. Te rog, lasă-mă să te ajut!
Dar el nu aşteptă permisiunea ei înainte de a o lua de umeri şi de a o întoarce cu spatele la el. Pentru un oarecare motiv, Faye se simţi oarecum vulnerabilă să se ştie cu o porţiune de spate gol. „Eşti ridicolă!” se admonestă ea. „Doar te-a văzut în ţinută şi mai sumară la iaz şi nu te-ai simţit atât de patetic de nesigură!”
Trase adânc aer în piept şi-şi impuse să rămână calmă şi impasibilă. Dar când îi simţi marginea degetului trecând peste coloana ei încet, cu delicateţe şi gingăşie, Faye fu cuprinsă de fiori pe care, oricât ar fi vrut, nu i-a putut controla.
Kane o simţi tremurând şi chiar şi el însuşi se simţi cuprins de acelaşi fior. Stomacul i se făcuse ca un ghem când o văzuse pe culoar, îmbrăcată în acea rochie menită să-i ia minţile. Apoi când îi zărise fâşia de piele goală, dorinţa îl cuprinse ca într-un pumn fierbinte, catifelat. Mirosul ei îl aproape că-l ameţi. Ar fi vrut să smulgă bucata de material care o acoperea şi să se îngroape în mirosul ei, în esenţa ei, în trupul ei. Dar ştia că acest lucru îi este interzis. Nu se putu împiedica însă să nu profite de moment şi să n-o atingă în treacăt pe osatura delicată a coloanei în timp ce-i ridica fermoarul până sus. Dar când fiorul care o parcurse brusc i se făcu cunoscut, abia fu în stare să-şi abţină un geamăt excitat. Răsuflând cu greutate, îşi lăsă mâinile să cadă pe umerii ei.
În jurul lor, aerul vibra de emoţii, de senzualitate, de dorinţă, dar şi de aşteptare. Aşteptare din partea lui. Faye poate că era naivă. Dar nu era atât de naivă încât să nu-şi dea seama de atmosfera care plutea în jurul lor, de starea lui expectativă, de dorinţa pe care el şi-o controla. Pentru un moment fu tentată să-şi încline capul într-o parte şi să se lase pe el, permiţându-i o apropiere mai mare, mai intimă. Apoi îşi aminti că nu trecuse mult timp de când lordul îşi petrecuse timp într-un tet a tet drăguţ cu doamna Middleborough. Şi poate că era gelozie din partea ei, sau poate pură vanitate feminină, dar nu avea acum chef să analizeze care din cele două.
— Dacă ai terminat, zise ea pe un ton pe care l-ar fi dorit mai ferm.
Kane tresări şi se dădu un pas în spate. Îşi drese glasul şi spuse:
— Da, fermoarul este în regulă. Putem coborî acum.
— Noi? îl privi ea mirată.
Kane zâmbi şi ridică din umeri.
— A fost probabil prostesc din partea mea să mă gândesc că vrei să te însoţesc la masă, spuse el, dar m-

am gândit că nu te descurci foarte bine cu pantofii şi că, ţinând cont de faptul că singurul cu care se poate spune că ai valsat sunt eu....
Însă ceea ce Kane nu spuse fu despre faptul că nu suporta ideea ca tânărul Pierce Johnson să valseze cu ea, s-o îmbrăţişeze intim...numai imaginându-şi şi era suficient să-şi încleşteze maxilarele cu o furie de nedescris.
— Dar...., începu Faye nedumerită, am presupus că Middleborough...
— Nu mă interesează acea doamnă, nici planurile ei, nici vorbele ei, punctă el.
O stare de bucurie o cuprinse pe Faye la auzul vorbelor lui.
— În fine, zise ea, dacă eşti sigur...
— Sunt, făcu el pe un ton atât de adânc şi atât de convins, încât ea fu sigură că el se referise la ceva mai mult de-atât.
Îl privi cu nedumerire, dar ochii lui erau enigmatici.
— Ştii că se va bârfi după aia, îi atrase ea atenţia.
Kane îşi îngustă ochii uşor.
— Şi de când te interesează pe tine bârfele?
— Ooo, dar nu la mine mă referam! râse ea.
Kane îi întinse braţul cu eleganţă.
— Deci domnişoară Cameron, zise el pur aristocratic, îmi veţi face oare onoarea şi plăcerea de a mă însoţi la valsul din această seară?
Faye ar fi vrut să poată râde de tot acel formalism, dar nu putu. Tot ce putu face fu să-l privească în ochi şi să-i răspundă în acelaşi fel:
— Vă asigur, lord Knightley, că onoarea va fi numai de partea mea, zise ea, strecurându-şi mâna pe sub braţul lui.

CAPITOLUL VII

Se întinse cu satisfacţie în pat şi căscă cât o ţinu gura, fără să se obosească să-şi acopere căscatul. Fredona uşor, în timp ce se îndrepta către sala de baie. Derulă în minte tot ce se petrecuse cu o seară în urmă şi zâmbi.

Lordul fusese un gentilom în cel mai strict sens al cuvântului. Se purtase cu ea de parcă ar fi fost cel mai de seamă oaspete de la conacul Crenshaw, de parcă ea ar fi fost cea mai aleasă prinţesă. Valsaseră numai împreună, nedând ocazia nimănui s-o mai poată invita. Valsaseră suficient cât să dea naştere la priviri cunoscătoare, la nasuri ridicate cu dispreţ şi la şuşoteli speculative. Valsaseră suficient cât să simtă că nu numai trupul ei valsa, ci şi sufletul.

La această idee, zâmbetul i se stinse treptat, iar strălucirea ochilor fu înlocuită cu nesiguranţă.

Asta nu era în regulă. Pentru că poate ar fi putut lupta împotriva senzualităţii pe care el ştiuse s-o trezească în ea, dar nu era prea sigură că ar fi putut lupta cu o dorinţă aprigă, născută dintr-o necesitate a trupului, dar întreţinută din emoţia inimii.

Faye nu ştia exact cum să denumească această nouă emoţie pe care o resimţea când se gândea la Kane, dar se simţea de parcă ar fi stat să plângă, dar să şi râdă în acelaşi timp. Ar fi vrut să alerge spre el ca să se convingă că e real, să-şi bucure ochii privindu-l, dar în acelaşi timp simţea o nevoie absurdă nu numai de a fugi cât de repede o ţineau picioarele în direcţie opusă, ci să plece cu totul de la conacul Crenshaw; să se ducă acasă şi să nu mai audă niciodată de lordul Kane Nightley.

Era deci adevărat ce spusese mama ei. Că orice femeie putea fi cucerită de un aristocrat, pentru că acesta avea darul de a te face să te simţi specială, deosebită, de parcă ai fi fost o Cenuşăreasă modernă, iar el – prinţul din poveste. Şi aşa era! Mama sa nu exagerase cu nimic. Acum vedea asta pe pielea ei. Aşa că ştia precis că dacă lordul şi-ar fi pus în gând, cu siguranţă ar fi putut s-o seducă cu uşurinţă acum.

Îşi aducea perfect aminte atingerea fierbinte a gurii lui pe mâna ei, chiar când privirea lui îi spunea că ar fi vrut mai mult decât atât. Când el se înclinase în semn de salut şi o lăsase, întreaga ei feminitate zbierase după atingerea lui; fusese foarte aproape de punctul în care ar fi renunţat la orice şi s-ar fi dus să bată la uşa lui. Desigur, că era o figură de stil ciocănitul la uşa lui. Căci ea nu ar fi făcut una ca asta. Ea ar fi dat efectiv buzna peste el şi i-ar fi arătat ce înseamnă cu adevărat un sărut. Numai îndoiala că s-ar fi putut să fie ceva mai mult decât un sărut o făcu să deschidă uşa propriei sale camere după câteva clipe de ezitare. Dar nu se putu împiedica să nu atingă peretele despărţitor al camerelor lor cu un soi de dor, ca şi cum l-ar fi atins pe el. Oftă adânc.

De aceea trebuia să fugă din calea lui cât mai repede cu putinţă. Desigur că nu ar fi putut aduce afront nici numelui pe care îl purta, nici familiei Crenshaw, plecând tocmai acum. Aşa că tot ce mai putea face era să se retragă din calea lui cât putea de mult.

Gândurile lui Kane erau foarte departe de cele ale lui Faye.

Acesta se trezi binedispus. Îşi aruncă ochii cu dorinţă către peretele care stătea între camera lui şi cea a lui Faye. Seara care trecuse, în pofida privirilor neplăcute pe care ceilalţi le aruncau, fusese una cu adevărat memorabilă. Mai memorabilă decât sărutul din labirint. Mai memorabilă decât toate atingerile de până atunci. Pentru că fusese o seară întreagă în care ea nu-i aruncase nicio insultă, în care ei nu se certaseră deloc; din contră, fusese o seară în care Faye păruse în sfârşit cucerită. Se prea poate să fi fost şi din pricină că el reuşise să se poarte conform menierelor stricte, cu eleganţă. Această atitudine însă îl şi costase, pentru că tocmai această eleganţă îl împiedicase să facă ceva mai mult decât să-i sărute mâna când o lăsase în faţa uşii.

Urcând scările împreună, ea îşi scosese pantofii cu toc şi rămăsese desculţă, încălţările bălăngănindu-i-se pe vârfurile degetelor. Râsese. Apoi, când ajunseră în faţa uşii sale, ea păruse pentru câteva clipe stingheră, evitând să-l privească. Iar el crezuse că ştie de ce. Probabil că ea ar fi dorit să nu existe un sărut de noapte bună. Aşa că el îi luase mâna şi i-o ridicase la buze, lipindu-şi buzele de ea. Pielea ei fusese moale, catifelată,

parfumată, iar el fusese tentat să presare multe alte săruturi de-a lungul antebraţului ei, până mai sus, apoi pe umărul gol, pe gâtul fin, pe obrazul neted, pe buzele pline, apoi din nou, în jos, către aâncitura sânilor, ce se vedea din croiala rochiei fără mâneci şi fără bretele. Dar toată seara fusese o seară a armoniei şi nu ar fi vrut pentru nimic în lume să strice acea atmosferă între ei cu o manifestare nedorită a dorinţei lui.

Şi deşi îl costase, el se rezumase deci la un simplu sărut al mâinii ei. Ea fusese surprinsă, ştia acest lucru. Îl intuise, apoi îl simţise. Dar fusese şi încântată. Şi doritoare de mai mult. Simţise şi acest lucru, de asemenea. Kane ştia că dacă atunci ar fi sărutat-o, ea nu numai că nu l-ar fi oprit, dar ar fi participat cu bucurie şi entuziasm. Dar la fel de bine ştia că el tot nu ar fi obţinut ceea ce ar fi dorit. Pentru că chiar dacă el ar fi profitat de atmosfera aceea încântătoare, ea nu numai că nu ar fi avut mai multă încredere în el, dar probabil că a doua zi – adică azi – şi-ar fi pierdut şi bruma pe care o mai avea. Aşa că, deşi nu-i fusese uşor, el îi dăduse apoi drumul şi se înclinase uşor, apoi intrase în propria lui cameră.

Inima îi bubuise în piept. Dorinţa îl chinuise într-o tortură delicioasă. Nu o auzise intrând imediat în camera ei. Şi dintr-odată îşi simţise pulsul în gât, iar bătăile inimii în timpane. Trupul i se crispase într-o aşteptare dureroasă. Oare fusese ea era pe punctul de a veni la el? Emoţia îi încleştase inima şi bărbăţia într-un amalgam de plăcere şi durere totodată. Apoi auzise uşa camerei ei. Ea nu venise. Oftase şi atinse peretele care îl despărţea de ea.

Chiar şi acum, Kane avea trupul rigid de dorinţă pentru ea, dar era hotărât să-şi înceapă ziua bine, pentru că era la fel de hotărât să-şi petreacă ziua în compania ei, să vadă dacă putea s-o determine cumva să-i acorde cea mai infimă încredere. Şi poate că după ce i-ar fi acordat încrederea, i-ar fi acordat şi prietenia şi poate, apoi, chiar ceva mai mult de-atât... Era pentru prima oară când visa ca un adolescent. De fapt, nici măcar nu ştia cum visau adolescenţii. Pentru că el nu visase niciodată cu ochii deschişi.

Sunetul uşii camerei ei care se deschidea îl făcu mai întâi să tresară, apoi să se încrunte, când îşi dădu seama că obiectul gândurilor sale se mişca într-un fel de parcă ar fi dorit să se strecoare nevăzută, neauzită. Dintr-un salt, el ajunse la propria uşă, pe care o deschise brusc. Expresia ei vinovată îi arătă că nu se înşelase când apreciase că ea încerca să se eclipseze.

Când Faye auzi uşa lui, se întoarse brusc, cu ochii măriţi, arătând cumva speriată. Dar când îl văzu, ochii ei se măriră şi mai mult. Îşi trecu limba peste buze.

— Salut, zise ea pe un ton răguşit.

— Bună dimineaţa, îi răspunse el, abia atunci realizând că nu purta pe el decât un pantalon de pijama dintr-o mătase de culoarea petrolului.

Fâstâceala ei era evidentă, o fâstâceală pe care ea tot încerca să şi-o disimuleze, aruncând priviri fugare de-a lungul bustului lui.

— Eşti matinal, îi spuse ea în lipsă de inspiraţie.

Kane zâmbi. Dar se întreba în sinea lui de ce Faye îi tot evita ochii şi de ce avea el oribila senzaţie că lucrurile între ei nu stăteau deloc mai bine, ci chiar mai rău decât înainte.

— Şi tu eşti la fel de matinală, îi replică el.

Faye ridică din umeri.

— De felul meu, probabil, explică ea.

Kane ştiu în acel moment că ea încearcă din răsputeri să-l evite. Cu un soi de panică, el începu să vorbească repede:

— Aşteaptă-mă cinci minte şi te însoţesc să bem împreună ceaiul.

— Ah, nu! refuză ea. Eu...

Dar Kane nu era dispus s-o lase să se depărteze de el în niciun fel. Nici fizic, nici emoţional. Ştia că ea căuta să restaureze între ei acea relaţie neprietenoasă, plină de sarcasm, pe care o avuseseră înainte. Dar el nu era dispus deloc s-o lase să facă una ca asta. O apucă de braţ şi o trase după el, în camera lui.

— Cinci minute, insistă el.

Faye tresări de parcă ar fi fost împuşcată când el închise uşa în spatele ei.

— Faye, îi prinse el şi celălalt braţ, ce este? Ce s-a-ntâmplat? De ce nu vrei să luăm ceaiul împreună?

Ea se gândi că el era cam prea perspicace. Dacă ar fi rămas pe hol, ar fi putut să-i arunce câteva vorbe strategice şi să-i întoarcă spatele. Dar aici, în camera lui, se afla pe teritoriul lui. Văzând patul încă nestrâns, cearceafurile răvăşite, purtând încă amprenta trupului lui, inhalând mirosul lui, se simţea deja confuză. Aşa că, în astfel de împrejurări, tot ce putu găsi ca răspuns fu:

— Oh, nu vroiam să spun asta, se apără ea. Mă referam la faptul că eu nu beau ceai. Eu prefer cafea.

Dar Kane ştia că ea minte. Însă fu destul de inteligent să nu o contrazică, pentru că, pentru moment, el câştigase. Aşa că zâmbi larg şi se grăbi să intre sub duş.

— În regulă, ziuse el. Vin imediat.

Auzind apa duşului, imaginaţia lui Faye o luă razna, închipuindu-şi trupul lui gol. Deja propriul ei corp dădea semne de excitare, iar ea îşi duse mâinile la faţa înfierbântată.

— O iei razna! se autoadmonestă ea.

— Ai zis ceva?

Vocea lui o făcu să tresară. Se întoarse, ducându-şi involuntar o mână la gât când îl văzu acoperit numai de un prosop în dreptul şoldurilor.

— Nimic care să fie notabil, zise ea cu răsuflarea tăiată. Uite ce e, adăugă ea aproape de isterie, te aştept jos, bine?

Kane ridică dintr-o sprânceană cu un gest leneş.

— De ce? făcu el pe un ton nevinovat, de parcă nu ar fi fost prea expus privirii ei. Să nu-mi spui că te jenează goliciunea mea. Ieri nu erai la fel de ruşinoasă.

Posibil, gândi ea. Dar ieri nu dorise decât să-l provoace puţin şi atât. Ieri nu simţise nici nod în gât, nici palpitaţii în piept, nici dorinţa covârşitoare de a-i smulge prosopul acela care nu făcea altceva decât să-i sublinieze parcă masculinitatea şi mai mult.

În schimb, ea ridică din umeri cu o nonşalanţă forţată.

— Este foarte adevărat ce spui, zise ea. Nu la jena mea mă gândeam, i-o-ntoarse ea, ci la a ta. Parcă ieri tu erai cel scandalizat de ţinuta mea lejeră.

Umerii lui solizi, purtând încă picături de apă, se ridicară.

— Poate că m-am mai deşteptat de ieri şi până azi, zise el, privind-o ţintă.

Faye păstră însă tăcere, pentru că nu-i veni nicio replică. Aşa că se văzu nevoită să stea acolo, privindu-l în timp ce el se îmbrăca cu un pantalon lejer, din spandex negru şi o cămaşă cu mâneci scurte, dintr-o mătase de culoarea ochilor lui. Arăta splendid, nemernicul! Dar ea fu nevoită să recunoască faptul că el arăta şi mai bine fără toate acele obiecte vestimentare. Aşa că putuse constata singură că de fapt Kane nu dădea niciun fel de semn de bătrâneţe, că trupul lui era făcut numai din muşchi tari, numai din contururi precise şi netede, iar stomacul lui, departe de a se fi transformat într-o masă neuniformă, era plat şi la fel de ferm precum pectoralii bine dezvoltaţi. Şi pulpele lui păroase erau la fel de ferme, muşchii părând dăltuiţi. Ea se văzu nevoită să înghită o mare cantitate de salivă, în timp ce încerca să-şi păstreze alura nepăsătoare şi neimpresionată.

Kane era conştient că întrecuse limita strictă a manierelor care-i fuseseră insuflate încă din faşă, dar se simţea al naibii de bine. Nu se simţea indecent totuşi şi mai presus de orice, dorise să-i demonstreze lui Faye că nu avea nimic dintr-un moş. Cu toate că ea nu păruse cine ştie ce impresionată, era sigur că apreciase priveliştea. Dintr-odată se simţi cumva dezamăgit. Câte trupuri bărbăteşti goale mai văzuse ea, dacă ea nu se arătase stânjenită în niciun fel, nici măcar puţin jenată?

— Mergem? întrebă ea dintr-o răsuflare.

Galant, deşi cam rigid din cauza supărării bruşte care pusese stăpânire pe el, Kane îi deschise uşa. Nările lui fremătară de iritare.

— Ce mai e acum? se bosumflă ea, dându-şi seama de starea lui.

— Nimic, rosti el rece.

Faye se încruntă uşor.

— Mda, zise ea cu accent vestic, şi eu sunt preşedintele Americii.

Kane îi aruncă o privire rapidă, dar nu zise nimic. Faye se opri în mijlocul holului şi-şi puse mânile în şolduri, privindu-l la rândul ei iritată.

— Mie îmi place să-mi savurez cafeaua de dimineaţă în linişte, punctă ea. Dacă ai de gând să mă enervezi, mai bine o beau singură.

— Nu ştiu la ce te referi, insistă el.

Rânjetul ei neplăcut, de cunoscător, îi reapăru pe faţă.

— Sunt sigură că nu, făcu ea pe un ton mieros, arătându-i astfel că ştie că el minte.

— Bine, fie, strigă el uşor la ea. Mă gândeam că poate nu sunt la înălţimea celorlalţi bărbaţi pe care i-ai

văzut sau nu goi! explodă el.
Dacă el continua să fie aşa, lui Faye nu i-ar fi fost deloc greu să revină la sentimentele de dinainte. Ba chiar era uşurată că el era atât de dezagreabil din nou.

— Înţeleg, tărăgănă ea cuvântul. Ei bine, cum nu eu te-am invitat să faci acel spectacol de striptease în faţa mea, te asigur că show-ul a fost cel puţin interesant şi că n-ai de ce să-ţi faci complexe, îl bătu ea uşurel pe mână. Acum, dacă vrei să mă scuzi, am o cafea de băut.

Faye îl lăsă singur, depărtându-se cu o vioiciune pe care de fapt nu o simţea deloc. Abia se abţinuse să nu-i scoată ochii în faţa insinuării lui mizerabile. De parcă ea era gata să se arunce în pat cu oricine!

Kane se făcu în toate felurile. Ştia c-o jignise, dar nu se putuse stăpâni. De fapt, toată atitudinea ei îi arătase că nici măcar deranjată de insinuarea lui nu mai era, ci total indiferentă. Asta şi merita din partea ei, dacă el fusese aşa un prost! Cum să mai pretindă că o curtează, când el nu scăpa niciun prilej de a o insulta?

Ajuns în sala micului dejun, o căută cu ochii, dar ea nu era nicăieri. Ştia că, dacă s-ar duce în bucătărie, ar fi găsit-o bându-şi cafeaua printre angajaţi, încălecând invers un scaun. Nu pentru că el o văzuse vreodată, dar pentru că Rooney nu scăpase niciun prilej de a-i povesti despre tot ce făcea ea. Oare cum să se ducă la ea şi cum să se scuze? Ce-i putea spune? Că numai la ideea ca ea să fi aparţinut altui bărbat simţise că înnebuneşte de furie şi gelozie?

Prins în gânduri, tresări când auzi zgomotul inconfundabil al motocicletei ei. Aruncă o privire pe fereastră, la timp pentru a o vedea în costumul ei de piele, cu casca pe cap, ieşind în viteză pe porţile mari ale conacului. Era un prost dublat de un idiot! Cum să mai spere ca ea să-i acorde încrederea ei? Ştia că el greşise. Dar nu avea de gând să stea şi să plângă laptele vărsat. Tot ce avea de făcut acum era să găsească o cale de a repara ceea ce stricase între ei.

Ocazia se ivi în aceeaşi zi, chiar dacă destul de târziu.

Faye nu apăruse nici la ora prânzului, nici la ora cinei.

De fapt, era trecut bine de miezul nopţii şi numai ici colo mai era vreo lumină aprinsă. În camera ei nu se auzea niciun sunet, semn că ea nu revenise încă la conac.

Ca şi data trecută când ea ieşise la plimbare cu motocicleta, el începuse să-şi imagineze tot felul de lucruri macabre. Şi-o închipuia rănită în vreun accident de care fusese sau nu responsabilă. Simţi nevoia absurdă să înceapă să telefoneze la spitalele din zonă, când sunetul porţilor conacului îl făcu să lase cartea din mână pe care oricum nu o citea şi să sară la fereastră.

Faye mergea pe lângă autovehicul, cu un mers ciudat, oarecum împleticit. Se albi dintr-odată, convins că avusese dreptate când se gândise că ea păţise ceva.

Cu gesturi rapide, îşi schimbă ţinuta de noapte, punând pe el primele lucruri pe care puse mâna.

Ieşi neauzit, îndreptându-se către grajd. O auzi vorbind de una singură, înainte de a intra. De fapt, ea mai mult mormăia decât vorbea inteligibil. Împinse uşa îngrijorat, aşteptându-se s-o găsească rănită sau ceva de genul acesta. Dar ea stătea pe jos, cu picioarele încrucişate, având între ele o sticlă deschisă cu bere.

Când auzi uşa, ea se întoarse cu o privire uşor buimacă.

— Heeeeeei, zise ea cu o sclipire în ochi. Ia uite cine vine să-mi ţină companie! Foarte tare, tipule! Mă bucur să te văd!

Bucuria din ochii ei şi din vocea ei era cel puţin suspect de sinceră.

— Ai păţit ceva? se interesă el cu adevărat îngrijorat, căutând semne de lovituri sau răni pe ea.

— Treci încoace, îi făcu ea loc, bătând uşurel cu palma locul de lângă ea.

Kane se încruntă şi mai mult. Era convins. Ea se lovise la cap şi avea vreo contuzie sau ceva şi de aceea era atât de dezorientată şi nu mai ştia ce face sau ce vorbeşte. Oare ea nu mai ştia cine era el? se întrebă el panicat. Se apropie precaut, atrăgându-i atenţia.

— Faye, sunt eu, Kane.

Ea izbucni într-un râs zgomotos. Repetă gestul cu palma şi spuse:

— Ştiu cine eşti, Knightley, de ce n-aş şti? Hai, vino să-mi ţii companie şi să bei o bere cu mine.

— Eşti bine? întrebă el încet, lăsându-se pe vine în faţa ei.

Drept răspuns, ea ridică sticla cu bere la gură şi luă câteva înghiţituri bune. Apoi se lămuri, uşurat şi amuzat în acelaşi timp.

— De fapt eşti doar beată, nu?

Ea se strâmbă la el.

— Nu fi dezagreabil, Knightley, îi atrase ea atenţia. Şi nu fi nepoliticos cu o doamnă, mai făcu ea pe un ton mustrător. Poate că m-am afumat ninţel, dar asta nu înseamnă că sunt beată criţă. Sunt doar....bine dispusă, conchise ea după câteva clipe de gândire. Dar, de fapt, am stabilit deja că eu nu sunt tocmai o doamnă, aşa că mie poţi să-mi spui orice, nu? îi mai făcu ea cu ochiul.

— Da, zise el încet. Legat de asta...

Ea îl întrerupse, făcând un gest neglijent din mână.

— Păstrează-ţi respiraţia, Knightley, îi luă ea vorbele din gură. Mai lasă-mă cu scuzele. Sincer, m-am săturat de ele. Vrei? întinse ea sticla către el.

Fără să stea pe gânduri, el o acceptă şi bău.

— Mai am, dacă vrei, îi zise ea confidenţial, deşi nu mai era nimeni cu ei, aplecându-se către el.

Îşi pierdu însă echilibrul şi se agăţă de umărul lui.

— Uups! făcu ea şi începu să se hlizească. E-te că mă lasă echilibrul, râse ea. Da' zău că nu sunt beată, făcu ea gestul de a-şi face cruce în dreptul inimii.

— Desigur că nu eşti, aprobă el cu mărinimie.

Faye scoase limba la el.

— Nu face pe gentilul cu mine, Knightley, îl certă ea. Ştiu că nu mă crezi! Dar ştii ceva? îşi coborî ea tonul, apoi continuă fără să mai aştepte răspunsul lui. Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ceea ce crezi tu sau oricine de aici despre mine.

Şi atunci el ştiu că chiar aşa era. Atunci el fu convins că ea nu îl minte deloc, că nu punea preţ pe părerile celor din jur, aşa cum nu punea preţ nici pe părerea lui. N-ar fi trebuit să-l doară, pentru că ştiuse acest lucru, chiar dacă sperase altceva. Dar, cu toate astea, durea. Dar dacă ar fi putut să înţeleagă de ce era ea aşa cum era, atunci acum era momentul să-i pună întrebări, ştiind că ea îi va răspunde cu sinceritate. Poate că într-adevăr, nu era tocmai beată, dar era suficient de băută încât să fie mai deschisă şi mai neinhibată.

— De ce, Faye? întrebă el. De ce nu-ţi pasă?

Ea tocmai îşi ducea sticla din nou la buze, când se răzgândi şi o lăsă înapoi între picioarele încrucişate. Îi dădu apoi o plamă zdravănă pe spate, luându-l prin surprindere. Râse.

— Ai vrea să ştii, nu-i aşa? Şi până la urmă de ce nu? mai ridică ea din umeri. Vrei să ştii de ce nu-mi pasă de cei din aşa-zisa aristocraţie? De ce vă dispreţuisc şi nu vă suport? Pentru că sunt fiică bastardă de aristocrat, domnule Knightley, sughiţă ea.

Kane fu cel puţin şocat de mărturisirea ei. Dar asta îl făcea să înţeleagă multe şi mai ales să o înţeleagă pe ea.

Absentă, Faye îşi ţuguie buzele, iar el aproape că-şi ţinu răsuflarea, în aşteptare. Apoi ea dădu din cap, ca şi cum ar fi aprobat nişte de gânduri numai de ea ştiute.

— Dap, zise ea, accentul ei vestic fiind extraordinar de pronunţat. Aşa cum ai auzit, fiică bastardă de aristocrat. Pentru că, înălţimea sa, Winston James Cameron al II-lea nu s-a obosit nici să mă recunoască, nici s-o ajute pe mama după ce a lăsat-o însărcinată. Aşa că nu-mi spune mie, Knightley, ce mare scofală sunteţi voi ăştia din marea nobilime.

Mai bău ninţel din sticlă, apoi continuă să vorbească, de parcă nici măcar el nu mai era de faţă.

— Aşa...Unde eram? îşi roti ea ochii spre tavan, încercând să-şi amintească. Ah, da...Ce mai vrei să ştii? Cum viaţa mamei s-a sfârşit odată cu naşterea mea? Cum, pe când aveam 12 ani, a murit şi am crescut singură, pe străzi? Apoi cum am avut ambiţie şi am muncit să-mi termin şcoala? Sau cum a trebuit să am mai multe joburi ca să pot absolvi Şcoala de Afaceri?

Râgâi cu zgomot şi râse. Era de altfel un hohot mai mult trist.

— Ei, ăsta da râgâit. Ar trebui să-mi cer scuze? îşi întoarse ea apoi o privire tulbure către el.

Cum el o privea ţintă, dădu doar din umeri.

— Ca să...ăăăă...cum se spune, se concentră ea ca şi cum îi venea din ce în ce mai greu să-şi găsească cuvintele, conchid, mi-am jurat că eu nu o să fiu păcălită ca mama mea de vreun aristocrat fiţos care nu are nimic bun în el decât bani şi poziţie socială.

Se lăsă tăcere în urma cuvintelor ei, tăcere întreruptă în scurt timp de căscatul ei zgomotos.

Kane nu comentă nimic, dar zise:

— Ziceai că mai ai o bere şi pentru mine?

Expresia ei se lumină şi ochii îi sticliră de o veselie nefirească. Îi mai dădu o palmă zdravănă pe spate.

— Bravo, frate! Aşa te vreau!

Faye se ridică brusc şi se clătină uşor.

— Ho ho! zise ea, ca şi cum ar fi strunit un cal nărăvaş.

Apoi chicoti fericită. Scoase o sticlă de bere, pe care o desfăcu cu cheia de la motocicletă.

— Mai ştii multe metode de a desface o sticlă cu bere? întrebă el zâmbind.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Da' de unde crezi că mi-am căpătat porecla „Beer"?

— Credeam că fiindcă îţi place aşa mult.

— Şi asta, fu ea de acord, râzând din nou.

Apoi ea îşi lovi sticla de a lui, zicând:

— Hai noroc!

Ea bău câteva guri zdravene, în timp ce el luă câte o înghiţitură din când în când.

— Îmi imaginez că ştii că nu poţi să-i judeci pe toţi numai după unul singur, zise el la un moment dat.

Ea se şterse la gură cu dosul palmei, deloc delicat, înainte de a răspunde:

— Desigur, dădu ea din umeri. Dar experienţa mea cu aşa zisa lume bună nu mi-a format o părere tocmai strălucită, cum s-ar zice, ci din contră, pot spune că mi-a întărit şi mai mult convingerea că toţi sunt o apă şi-un pământ. Uită-te la tine, de exemplu.

Trăsăturile feţei lui se înăspriră puţin, dar reuşi să întrebe cu calm:

— Ce-i cu mine?

Ea îi făcu din nou cu ochiul.

— Ca şi cum n-ai şti, pufni ea.

— Te rog să fii bună şi să-mi împrospătezi memoria, zise el cu amabilitate.

— Ei, dacă trebuie să fiu bună, zeflemisi ea, atunci n-am încotro. Uită-te la tine, adică deşi mă placi tot la fel de mult pe cât te plac şi eu, asta nu te-a împiedicat să te dai la mine, nu-i aşa? Bănuiesc că e în firea voastră, nu? Dar asta nu înseamnă că trebuie să-mi şi convină.

Kane îşi încleştă maxilarele, abia acum înţelegând conotaţia pe care ea o dăduse faptelor lui.

— Nu e chiar aşa, se apără el.

Dar Faye citea ceva cu mare atenţie pe eticheta sticlei, aşa că ea întrebă:

— Mmm? Spuneai?

— Spuneam că nu e chiar aşa cum spui tu.

— Zău? făcu ea curioasă. Atunci cum e?

Kane ezită câteva clipe, ca şi cum îşi alegea cu mare atenţie cuvintele.

— Ascultă, Faye, nu poţi să condamni un bărbat doar pentru că te doreşte. Eşti tânără, eşti frumoasă, eşti atrăgătoare...

Faye începu să râdă.

— Uau! Asta de schimbare de opinie, făcu ea cu veselie.

— Ei, poate că nu pari aşa de la prima vedere, începu el s-o ironizeze la rândul lui.

Faye râse şi mai cu poftă şi îi dădu un cot zdravăn în coaste.

— Asta nu-mi place mie la tine, făcu ea cu un soi de ciudă.

Kane făcu o faţă nedumerită.

— Şi anume? se interesă el.

— Faptul că de fapt te plac.

Ştiuse acest lucru. Îl intuise şi îl simţise. Doar că el dorea mai mult de la ea decât să-l placă. Asta nu însemna că-i făcea mai puţină plăcere s-o audă zicând asta.

— Ştiam eu, zise el cu voce tare.

— Ei, nici eu nu mă gândeam că eşti un prost, glumi ea.

Doamne! Oare ce aberaţii mai era în stare să debiteze? se întrebă ea. Privi cu un ochi critic sticla de bere. Era adevărat, băuse destul de mult şi avea probleme cu direcţia şi cu exprimarea. Dar erau minore. Era foarte probabil ca mâine să-i pară rău pentru tot ce-i spusese, dar nu se putuse abţine.

— Şi sărutările mele? întrebă el cu repeziciune, ca şi cum ar fi strecurat întrebarea la întâmplare.

— Mai ales, zise ea cu năduf.

Cu mişcări încete, Kane îşi lăsă sticla din mână jos, apoi, la fel de încet, îi luă şi ei sticla, aşezând-o lângă

a lui.

— Ce faci? se încruntă ea, dar încruntarea ei nu avea fermitatea pe care o avea de obicei.

— Vreau să văd cât de mult, îi şopti el, luându-i faţa între palmele lui mari, cu degete lungi şi fine.

— Cât de mult ce? şopti şi ea la rândul ei.

— Cât de mult îţi plac sărutările mele, mai zise el, înainte de a-şi lăsa gura peste a ei.

Ca să fie sincer, Kane se aştepta din partea ei măcar la o rezistenţă de formă. Dar când îi simţi buzele deschizându-se moi şi primitoare, ca petalele unei flori, fiorul latent de dorinţă care-l stăpânea se transformă într-o adevărată flacără. Limba ei fu la fel de generoasă, împletindu-se cu a lui şi gustându-se reciproc. Atunci capul lui păru să explodeze sub presiunea pasiunii care-i clocotea în vene, iar trupul lui deveni dur, rigid, gata să facă dragoste cu ea chiar acolo. Şi cu toate astea, în afară de a-i ţine faţa, el nu o atingea. Pentru că nu era sigur că s-ar mai fi putut stăpâni. Apoi o simţi pe ea mormăind ceva a nemulţumire. Încet, îşi desprinse buzele de ale ei.

Faye îl privi fix şi bosumflată, înainte de a-l cuprinde cu braţele pe după gât şi a-i spune:

— Ce naiba? Sărută-mă ca lumea!

Apoi ea se lipi toată de el, contururile ei moi şi feminine topindu-se lângă rigiditatea şi fermitatea trupului lui masculin. Ea fu cea care îşi strecură de această dată limba printre buzele lui. Ea fu de această dată cea care îşi înfipse toate cele zece degete în părul lui, încercând să-l ţină nemişcat pentru dezlănţuirea pasiunii ei.

Cu un geamăt gros, excitat, Kane îi prinse braţele, încercând s-o depărteze de el. Dar Faye începu apoi să-i presare sărutări de-alungul maxilarului lat, pe gât, în jos, lingându-i Mărul lui Adam, în timp ce scotea sunete mici de satisfacţie. Dar nu neapărat toate astea fură cele care îl determinară să capituleze, ci lumina felină din ochii ei întredeschişi. Ochii ei pe jumătate acoperiţi de perdeaua deasă de gene, care parcă spuneau „Îmi place la nebunie şi ştiu că şi ţie îţi place la fel” îl făcură să-şi piardă minţile. Aşa că mâna lui îi încercui mijlocul, atrăgând-o spre el, în timp ce gura lui o prădă efectiv pe a ei. Degetele lui începură apoi să cerceteze doritoare rotunjimile sânilor. La această atingere, ea scoase un icnet şi îşi trecu un picior peste coapsele lui, prinzându-l între picioarele ei, încât îţi lăsa impresia că ea e cea care îl agresează pe el. Se sărutau în neştire, mâinile ei ridicându-i tricoul pentru a-i mângâia muşchii pieptului, apoi pe cei ai stomacului. Involuntar, Kane îşi împinse şliţul rigid al pantalonilor în îmbinătura coapselor ei larg desfăcute, care îl cuprindeau. Când ea se împinse la rândul ei în el şi îl strânse mai tare între pulpe, Kane ştiu că trebuia să pună capăt atunci la tot ce se întâmpla între ei. Sau...sau nu s-ar mai fi putut opri.

Faye se întreba dacă era adevărat că era beată. Nu credea. Dar credea însă că dacă era vorba totuşi despre vreo beţie la mijloc, atunci singura despre care putea vorbi era doar cea a simţurilor. Da, poate că nivelul de dopamină era mai ridicat datorită berii îngurgitate şi de aceea era mai neinhibată şi mai sălbatică, dar beată nu era cu siguranţă. Când îi simţi deci rigiditatea masculină presând-o între pulpe, ea se ridică instinctiv către acea sursă de căldură şi bărbăţie, care o făcea să simtă că se lichefiază în interior.

De aceea rămase aproape şocată când el o îndepărtă cu mişcări mai degrabă lipsite de blândeţe şi se ridică în picioare. Faye îl privi nedumerită.

— Ce? întrebă ea.

Dar Kane nu-i putea răspunde chiar atunci, pentru că se lupta să-şi recapete controlul asupra respiraţiei şi asupra propriului corp. Îşi ţinea pumnii strânşi, iar maxilarele i se contractau şi i se destindeau, pe rând. Privindu-l, aveai impresia că era mai degrabă furios.

— Ei, să nu-mi spui acum că femeile din înalta societate sărută altfel, începu ea să tărăgăneze cuvintele, pipăind după sticla cu bere. Şi mie să nu-mi vinzi gogoşi cum că nu ţi-a plăcut, băiete, râse ea în continuare, privindu-i şliţul pantalonilor care contrazicea cu tărie o atare afirmaţie. Că altfel te voi întreba dacă ai o lanternă în pantaloni, sau doar te-ai bucurat că m-ai văzut? folosi ea o expresie tipic americănească.

Apoi chicoti.

După câteva momente, Kane se lăsă pe vine, fiind din nou aproape la acelaşi nivel cu ea.

— Mă întreb..., făcu el pe un ton uşor amuzat şi-n acelaşi timp uşor gânditor.

— Ce anume?

Crisparea trăsăturilor lui Kane se destinse într-un zâmbet larg.

— Ce va fi mâine mai rău, răspunse el cu un oftat în acelaşi timp.

Faye se şterse la gură cu dosul mâinii, lăsându-l pe Kane să continue.

— Vei fi prea oripilată de ceea ce tocmai ai făcut, sau te va durea prea tare capul ca să te mai

nelinişteascâ asta?

Ea scoase limba la el.

— Nu fi urâcios, Knightley, îi atrase ea atenţia.

— Sunt doar realist, se strâmbă el, ca şi cum ar fi avut un gust neplăcut în gură. Haide, Faye, lasă-mă să te conduc la tine în cameră, îi propuse el cu blândeţe.

Tânăra îl privi bătăioasă.

— Insinuezi că nu mă ţin pe picioare suficient cât să ajung în cameră? se încruntă ea. Ha! Lasă-mă să-ţi arăt, domnule mare şi tare Knightley, că nici că puteai să fii mai departe de adevăr!

Dar când Faye se ridică, se clătină uşor şi făcu o faţă comic de uimită.

— Să ştii că m-am îmbătat! zise ea cu voce tare.

Kane o luă de braţ şi ieşiră din garaj. Aruncă o privire rapidă la ferestrele conacului, sperând că nu se mai vedea nicio lumină. Nu era uşor să aibă de-a face cu Faye Camern în niciun fel, constată el. Nici trează, nici într-o uşoară stare de ebrietate. Deşi nu mergea tocmai împleticit, ea chicotea într-una.

— Hai, Knightley, nu mai fi aşa băţos, îl înghionti ea.

Kane spera ca şuşoteala ei care nu era tocmai o şuşoteală să treacă la fel de neauzită pe cât trecură de neobservaţi până atunci. Dar o uşă se deschise brusc, şi Gail apăru în cadrul ei, privindu-i cu interes şi cu un zâmbet viclean, apoi închise uşa. Kane oftă. Prevedea că lucrurile se vor complica tocmai când el nu ştia cum să le simplifice mai mult.

— Haide, Faye, zise el încet, am ajuns.

Ea dădu buzna în cameră, aproape trăgându-l şi pe el după ea. Faye se aruncă pe patul nedesfăcut, aşa cum era. Căscă de două ori, încercă să-şi menţină ochii deschişi, deschise gura ca pentru a zice ceva, dar nu mai reuşi. Pleoapele îi tremurară de câteva ori, înainte de a se lăsa peste auriul irişilor ei.

Kane ezită doar puţin înainte de a îi îndepărta hainele de piele, dezvelind pielea acoperită doar de un sutien firav, din dantelă neagră şi un chilot boxer din acelaşi material. Întinse mâna pentru a atinge carnea aceea caldă şi tânără de femeie, apoi se opri brusc, strângând pumnul. Nu! Nu se cădea să facă aşa ceva! Mai ales când ea era inconştientă. Dar nu se putu împiedica s-o privească cu aviditate, privindu-i trăsăturile destinse în timpul somnului, chipul frumos încadrat de părul acela vopsit ciudat al ei, dar la fel de atrăgător, gâtul gingaş, umerii albi, firavi, ceea ce se vedea din sâni, stomacul care se ridica şi cobora calm şi ritmic, pulpele mătăsoase. Din gât îi porni un geamăt. Doamne! Ar fi putut-o avea mai devreme! Era sigur de asta! Ea păruse atât de dornică! Atât de entuziastă! Dar pur şi simplu...pur şi simplu nu putuse! Nu pentru că nu ar fi dorit-o! Doamne! Trupul lui încă urla de frustrare şi de pasiune neîmplinită. Doar că ştia, aşa cum ştiuse şi atunci că, dacă ar fi avut-o, ar fi pierdut-o pentru totdeauna. Ştia, aşa cum ştiuse şi atunci că, dacă pentru el a face dragoste cu ea ar fi însemnat să-şi implice cu totul inima, pentru ea nu ar fi fost la fel. În timp ce pentru el s-o posede ar fi însemnat totodată şi revărsarea unei emoţii care îl copleşea şi acum, pentru ea nu ar fi fost mai mult decât o clipă de rătăcire.

Oftă adânc şi o acoperi cu pledul subţire de pe pat.

Faye se întoarse pe partea cealaltă, mormăind ceva.

Cu mişcări încete, Kane intră în camera lui. Rooney îl aştepta.

— Să vă pregătesc hainele de dormit, domnule? se interesă acesta.

— Nu, Rooney, mulţumesc, zise Kane. Du-te să te culci. E târziu. Mă voi descurca singur.

Bătrânul servitor îl privi cu un nou respect şi cu o lumină ciudată în ochi. Poate că mai tânărul său stăpân începuse să înţeleagă adevăratele valori ale vieţii.

— Prea bine, domnule, cum doriţi.

Apoi, când ajunse lângă uşă, se opri şi se întoarse din nou către Kane, amuzat de această dată:

— Să pregătesc pentru domnişoara Faye pentru mâine licoarea specială antimahmureală?

Kane îi întoarse zâmbetul, aprobând, dar se vedea că mintea îi era în altă parte.

CAPITOLUL VIII

O privi câteva momente cum sorbea îngândurată din cafea. Concentrarea întipărită pe faţa ei arăta că era mai mult preocupată de gânduri decât că s-ar fi dres de mahmureală. Fără să o întrebe ceva, el ştia motivul pentru care Faye era nemulţumită. Şi dacă bănuiala lui era corectă – şi chiar credea că era – ea era mai mult supărată pe ea însăşi. Dar asta nu însemna deloc că ea arăta mai puţin atrăgătoare aşa cum era, îmbrăcată într-un costum din două piese de culoarea stânjeneilor, pe care îl purta cu destul de puţină eleganţă, aşa cum stătea, tolănită ca pe un scaun de la bar.

Nu era prima oară când se trezea cu durere de cap. Dar era cu siguranţă prima dată când durerile de cap erau determinate de un bărbat, şi încă unul care făcea parte dintr-o clasă socială pe care ea o dispreţuia atât de mult. Tresări puternic atunci când îi auzi vocea chiar lângă ea.

— Dureri de cap?

Oare omul ăsta mereu arăta ca şi cum abia l-ar fi scos cineva din cutie? Migrena ei se înteţi uşor când băgă de seamă cât de bine arăta el, cu vestimentaţia de călărie la dungă şi care venea pe el ca turnat.

Tonul lui era glumeţ şi nu zeflemitor. Lumina din ochii lui era caldă şi prietenoasă, şi nu batjocoritoare. Dacă ar fi fost altfel, Faye era convinsă că ar fi fost în stare să tabere pe el pentru a-i scoate ochii. Pentru prima oară în viaţă simţi ceva ca o fierbinţeală ridicându-i-se în obraji. Doamne! Spera din tot sufletul că nu începuse să şi roşească acum! Şi cum ştia că cea mai bună cale de a evita un moment stânjenitor e să-l exorcizezi iar cea mai bună cale de apărare e atacul, îşi făcu vânt uşor peste faţa pe care şi-o simţea încinsă, puse cu o grijă exagerată ceaşca jos şi se întoarse către el, privindu-l drept în ochi.

— De fapt, Knightley, e ceva care îmi dă cateva migrene pe ziua de azi...Bună dimineaţa şi ţie.

Niciun muşchi nu tresări pe faţa lordului, chiar dacă pe interior se simţea destul de emoţionat de ceea ce presimţea că e pe cale să urmeze.

— Şi bănuiesc că nu are nici cea mai mică legătură cu abuzul de bere de aseară....

— Abuz de bere? rânji ea. Of, Knightley, dacă a fost vorba despre vreun abuz, nu cu berea a avut legătură.

Apoi ea se opri, prinzându-şi buza de jos cu dinţii, semn că se simţea oarecum încurcată. Kane se crispă. Oare ce vroia ea să insinueze? Că el ar fi abuzat de starea ei? Ei bine, poate, puţin, dar...

— Ascultă....începu el.

— Nu, i-o scurtă ea. Nu. Tu ascultă. Cred că am abuzat ninţel de tine aseară şi te rog să-mi primeşti cele mai nesincere scuze.

Kane se relaxă imediat şi zâmbi.

— Scuze nesincere acceptate.

Faye se simţi uşurată şi se rezemă degajată cu spinarea de spătarul scaunului. Închise ochii, ca şi cum tot ce fusese de spus se spusese şi începu să-şi bea din nou cafeaua.

— Bună dimineaţa, lord Knightley, fu salutat el cu surprindere rând pe rând de angajaţii vilei care-l întâlneau în bucătărie.

După ce lordul răspunse foarte condescendent, se lăsă o tăcere oarecum stânjenitoare. După alte câteva momente, Faye deschise un ochi critic.

— Ce mai e?

Kane aruncă o singură privire către cei care stăteau nemişcaţi, privind de la ei la Faye şi invers, apoi aceştia începură să se agite şi să-şi vadă de treburile lor. Kane se aplecă puţin către Faye şi o întrebă pe un ton destul de jos:

— Cred că toată lumea din bucătărie se întreabă ce caut eu aici.

— Probabil.

— Dar tu?

— Eu? Eu ce?

-Tu nu te întrebi?

Faye făcu grimasă de parcă ar fi înghiţit ceva cu gust extrem de neplăcut.

— Păi...bănuiesc că ai venit să verifici dacă am capul mare de la berea de-aseară. După cum vezi, nu e chiar aşa de mare şi nu e nimic care să nu se poată drege cu o cafea tare şi neagră.

— Şi asta, confirmă el cu un uşor amuzament, care-o făcu pe Faye să deschidă şi celălalt ochi.

— Cum adică şi asta? făcu ea nedumerită. Adică mai e şi altceva?

Kane luă o atitudine relaxată şi zâmbetul i se lărgi ceva mai mult.

— Dacă ai ceva de zis, Knightley, se încruntă ea uşor, scuipă tot şi nu mai face aşa, că mi se ridică tensiunea.

— Doamne fereşte de aşa ceva, glumi el în continuare. Ce-ar fi să mergem pe la iaz şi să-ţi spun şi restul?

Oare el făcea vreo aluzie? Obrajii lui Faye se înroşiră din nou, dar nu de jenă, ci de nervi de data asta. Dintr-un salt, se ridică de pe scaun, făcându-l pe Kane să se dea înapoi nedumerit.

— Ia ascultă aici, se răţoi ea la el. Dacă pipăiala de-aseară ţi-a băgat cumva în cap ideea eronată că aş fi gata să mă pipăi oricând şi oriunde cu tine, ia-ţi gândul!

Faye îşi dădu dintr-odată seama că în încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare în urma tiradei ei deloc tăcută. Trânti cana cu cafea, lichidul sărind pe masă şi se întoarse către cei prezenţi.

— Voi n-aveţi nimic de făcut?

Apoi ieşi brusc pe uşă.

Lui Kane îi trebui puţin s-o ajungă din urmă şi s-o prindă de braţ. Faye se smuci, dar nu reuşi să se elibereze.

— Bine! strigă ea la el. Mi-a ieşit porumbelul pe gură, recunosc! Asta e! Ce vrei să fac acum?

— Dragă Dumnezeule! exclamă el. Dar eşti ca un butoi de emoţii pe punctul de a exploda. Ce-i cu tine?

— Cum adică ce-i cu mine? se miră ea. Aşa sunt eu mereu, se apără ea.

— Poate, dar nu ca acum.

Faye deschise gura, pe punctul de a mai zice ceva, dar el i-o luă înainte. Îi puse degetele pe buze, făcând-o să icnească şocată.

— Nu, zise el încet. Nu te obosi să negi. Ştii şi tu că aşa e. Aşa cum ştii că trebuie să vorbim.

Degetele lui pe buzele ei îi dădeau furnicături şi o stare de moleşeală o cuprinse, cât şi imposibilitatea de a se mai certa cu el. Kane îşi pironi ochii în pupilele ei şi îi percepu starea, căci se apropie mai mult de ea şi încercă să fie şi mai convingător. Atingerea lui nevinovată se transformă într-o mângâiere senzuală, atunci când degetul lui arătător se plimbă pe buza ei inferioară dintr-o parte în alta şi invers.

— Hai să ne plimbăm la iaz, şopti el.

Faye se depărtă dintr-odată de el şi se încruntă uşor, gata să refuze.

— Promit să nu te pipăi, adăugă el în glumă.

Faye îşi muşcă din nou buzele, apoi spuse.

— Of, fie.

Apoi zâmbi.

— Ultima ta remarcă m-a dat gata, rânji ea. Mă gândesc că poate mai sunt şanse să iasă ceva bun din tine.

— Desigur, continuă el, înţelegerea nu mai e valabilă în cazul în care vrei să mă pipăi tu pe mine...

Faye se încruntă din nou, apoi începu să râdă cu capul dat pe spate.

— Ştii ce? rânji ea, luându-l de braţ. Cred că ai stat cam mult pe lângă mine. Hai că mă duc să pun ceva mai comod pe mine şi ne vedem la grajduri în câteva minute, bine?

Kane o privi cu plăcere în timp ce ea se depărta cu pas uşor şi i se păru că o aude zicând ceva de genul „Ce glumeţ!”. Apoi se întoarse şi se îndreptă spre grajduri. Aproape că gemu cu voce tare când o văzu pe Gail acolo, ca şi cum l-ar fi aşteptat.

Poate că o fi fost el un aristocrat, dar nu era unul chiar aşa de rău, ajunse Faye la o concluzie. Adică chiar nu fusese nici batjocoritor, nici nu se uitase de sus la ea după episodul de seara trecută. Şi, cel mai important, nu presupusese că ea fusese gata să repete experienţa. Nu că n-ar fi fost! Rânji la imaginea ei în oglindă, apoi vorbi de una singură.

— Şi până la urmă nu-ţi cere nimeni nici să-l iei de bărbat, nici să pui prea mult interes. Nu poţi să vezi toate astea ca pe o simplă distracţie? El arată chiar bine, sărută Dumnezeieşte, îi cam place de tine şi nu te

plictiseşte deloc. Aşa că distrează-te, fato!

Îşi trimise un ţocăit sonor, apoi ieşi pe uşă. Pasul lejer şi alert i se împletici puţin la gândul că dincolo de ce-şi spunea, s-ar putea să fi fost ceva mai mult decât o simplă distracţie, dar îl alungă repede. Era ceva ca un aristocrat plin de bani, educat şi evident plin de farmec să fie interesat de ea, nu? Altfel de ce şi-ar fi pierdut vremea pe lângă ea şi i-ar fi suportat ieşirile necioplite? Mai ales că avea de unde alege, Slavă Domnului! Teama că ar putea repeta greşeala mamei sale o invadă din nou, dar reuşi să o alunge."E numai distracţie!" îşi repetă ea. „Până la urmă de ce să nu mă simt ca o Cenuşăreasă, dacă Cenuşăreasa în cauză nu e în pericolul de a-şi pierde capul?" Dar inima?

Se opri atât de brusc, încât avu impresia că tocmai s-a lovit de un zid.

Dar sincer, nu putea fi sigură dacă se oprise la ideea oribilă care tocmai îi trecuse prin cap, sau la imaginea pe care o vedea în faţa ochilor, aceea a lui Kane stând de vorbă cu Gail, la o distanţă atât de mică, încât oricine i-ar fi văzut ar fi putut crede....ce-ar fi vrut.

De fapt imaginea o şocă destul. Dar cel mai mult o şocă furia pe care o simţi. Gelozie???

Kane o zări pe Faye şi îşi înăbuşi o grămadă de înjurături la adresa femeii infernale care îl aşteptase la grajduri şi de care aparent nu putea scăpa. Înjurăturile fură pe punctul de a se şi materializa totuşi, când o văzu apoi pe Faye că se opreşte.

Deci avea două opţiuni, din câte îşi dădu ea seama. Opţiunea numărul unu – să se întoarcă de unde a venit şi opţiunea numărul doi – să-şi compună o faţă senină şi nepăsătoare şi să-şi continue drumul. Evident că de fapt nici nu putea spune că vorbea despre opţiuni, pentru că prima opţiune le-ar fi dat celor doi satisfacţie, iar aşa ceva era de neconceput. Deci se forţă să zâmbească cu gura până la urechi şi înaintă cu acelaşi pas lejer. Singura diferenţă era că atât zâmbetul, cât şi pasul erau false.

— Cam aglomeraţie, nu? rânji ea la ei când ajunse în dreptul lor.

Kane gemu în sinea lui. Nu era rânjetul ei glumeţ şi felin, era cel plin de zeflemea şi răutate.

Gail o privi cu afectare, iar Faye continuă cu un ton fals dulce şi nevinovat.

— Oh, deranjez? îşi duse o mână la piept Faye ca şi cum ar fi fost plină de păreri de rău.

Înainte ca Gail să replice, Kane zâmbi cu cordialitate către amândouă şi răspunse:

— Nici pe departe, domnişoară Cameron. Doamna Midlleborough se interesa în legătură cu creşterea cailor pur sânge...

Faye îşi luă o mină plină de amabilitate şi vorbi cu un ton de dezolare.

— Înţeleg. Poate, dacă e cu adevărat interesată de...caii pur sânge, ar dori să vă însoţească la o partidă de echitaţie, lord Knightley?

Faţa lui Gail se lumină la o atare propunere, dar Kane i-o luă şi de data acasta înainte. Până la urmă, un bărbat trebuia să facă ce un bărbat trebuia să facă.

— Credeam, domnişoară Cameron, că dumneavoastră trebuia să mă însoţiţi şi toată lumea ştie că promisiunile nu pot fi încălcate.

Privirile lui Gail deveniră destul de periculoase. Pentru că ea era de obicei cea care făcea jocurile, şi nu alţii le făceau pentru ea. Aşa că îşi făcu o retragere strategică.

— Lord Knightley, desigur că toată lumea cunoaşte convenienţele. Desigur, toată lumea bună, sublinie ea ultimul cuvânt şi privind ostentativ către Faye. Vă rog, continuaţi-vă plimbarea în compania domnişoarei Cameron. Sunt sigură că va fi...stimulantă.

Apoi se întoarse şi îi lăsă singuri.

Faye sări ca un arc la ultimul cuvânt al lui Faye, gata să se ia după ea pentru a-i aplica lecţia bine meritată. Braţul lui Kane o curpinse imediat însă, iar ea se zbătu destul în strânsoarea lui pentru a se elibera, fără nicio şansă însă de a face acest lucru. Picioarele ei băteau aerul. În timp ce gura ei striga cât o ţineau puterile insulte şi ameninţări la adresa lui Gail.

— Cred că ai putea să scrii un dicţionar cu invective şi blesteme, zise Kane cu un soi de amuzament în voce, dar şi cu ceva admiraţie.

Faye se opri din zbătut şi din înjurat şi se uită suspicios la el.

— Râzi cumva de mine?

Kane începu să râdă, deşi clătină negativ din cap la întrebarea ei.

— În ultimele zile, râse el, m-am înţelepţit destul ca să ştiu că nu e întotdeauna cel mai deştept lucru acela ca cineva să râdă pe socoteala ta.

— Toată lumea ştie că cine stă pe lângă mine beneficiază de astfel de înţelepciune, făcu ea, apoi continuă după o scurtă pauză, imitând vocea afectată a lui Gail. Desigur, toată lumea bună.

Izbucniră amândoi în râs, iar Kane o luă de mijloc pentru a o aşeza în şa. Bătăile inimii lui Faye se înteţiră, dar de data asta era hotărâtă să nu facă nicio concesie. Poate că lordului îi plăcea până la urmă atenţia pe care Gail i-o acorda în mod făţis şi nu vroia nici în ruptul capului să pară ultima proastă în faţa lui.

Călăriră la pas, menţinând un ton lent şi prietenos.

— Nu e nimic între Gail şi mine, preciză Kane la un moment dat.

Faye îi aruncă o privire uimită.

— Doamne, dar e treaba ta. Ce mă interesează pe mine?

Kane făcu o scurtă pauză, înainte de a continua.

— Mi s-a părut că te-ai oprit cam brusc atunci când ne-ai văzut pe mine şi pe Gail la grajduri.

— Oh, asta, făcu Faye un gest neglijent din mână. Te rog, strâmbă ea din nas cu puţină delicateţe. Mă întrebam doar dacă vă pot deranja sau nu, asta e tot.

— Înţeleg, zise lordul încet.

Faye îl bătu cu prietenie pe mână în timp ce-l întrebă uşor zeflemitoare:

— Dar ce credeai, Knightley, că m-au apucat geloziile şi pandaliile că te-am văzut cu ea?

Hohoti puţin, ca şi cum ideea în sine ar fi fost cea mai ridicolă din câte auzise până atunci.

— Păăăăi, tărăgănă ea cuvântul în cel mai vestic mod posibil, dă-mi voie să te liniştesc şi să-ţi spun că nici pe departe, nici într-un milion de ani. Amuzamentul nostru nu ne dă niciun fel de drept unul asupra altuia. Ce? Credeai că nu sunt destul de mare ca ştiu lucruri d-astea? Ete că sunt. Ce? Ne-am distrat şi noi puţin, ce mare lucru? scoase ea limba la el.

Kane rămase tăcut, privind ţintă drumul care se întindea în faţa lui, dar fără a vedea în realitate nimic.

Faye tocmai realiză că devenise cea mai mare mincinoasă şi cea mai mare ipocrită. De fapt, ajunse la concluzia că ar fi putut deveni o aristocrată de cea mai înaltă ţinută, pentru că se părea că oricine se putea preface, dacă era suficient de motivat.

Parcurseră restul drumului în deplină tăcere, fiecare gândindu-se la ale lui.

Cu gesturi aproape mecanice, Kane întinse pătura, iar Faye se lungi pe ea, cu un braţ peste ochi.

— Nu vrei să înoţi? întrebă el.

— De ce? plescăi Faye nemulţumită din buze. Ca să mai ai ceva de comentat după aia?

În loc de răspuns, Kane oftă.

— Nu ierţi uşor, nu?

Faye oftă şi ea la rândul ei, dar sunetul ei ieşi ca fiind agasare. Îşi luă braţul de pe ochi şi se întoarse cu faţa către el, aruncându-i o căutătură urâtă.

— Credeam că am venit să ne relaxăm, nu să ne indispunem?...

Cum Kane nu răspunse nici de această dată nimic, ea se puse din nou cu faţa în sus, aruncându-şi braţul peste ochi.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău, zise el dintr-odată.

Faye lăsă să-i scape o înjurătură de această dată. Se ridică în capul oaselor.

— Ascultă, Knightley, n-am venit aici să mă cert cu tine, o repet, dar nici nu mă provoca prea mult. Din câte îmi amintesc eu, ţi-am spus deja esenţialul, aşa că ce mai e de spus? Ştii ce, începu ea să se lamenteze, chiar n-am chef de toate astea...

— Sigur că ştii că nu poţi să-i judeci pe toţi doar după unul singur.

— Sigur că ştiu. Auzi, care e rostul acestei discuţii, oricum?

— Nu-i poţi alunga pe toţi din viaţa ta doar pentru că....

— Ajunge! începu ea să strige la el. Eu nu fac nimic de genul ăsta! Una la mână – sunt destul de tânără ca să nu mă leg la cap, doi la mână – e o diferenţă între a alunga şi a fi precaut. Şi eu... eu sunt doar precaută. Care e, până la urmă, problema ta, Knightley? Doar fiindcă...oh, ştii ce? Chiar nu contează! Cred că mă duc să fac o baie! Şi de data asta chiar poţi să zici ce vrei despre asta!

Scoase limba la el, furioasă, apoi îşi smulse hainele de pe ea aproape cu furie, înainte de a se arunca în apă.

Kane nu se mai sfii de această dată s-o privească cu evidentă admiraţie, plimbându-şi ochii peste formele ei desăvârşit de tinereşti şi de feminine – coapse albe, frumos curbate, şoldurile delicate, stomacul perfect,

parcă împărţit în două jumătăţi perfecte de o dungă fină, voluptatea delicată a sânilor, umerii gingaşi, gâtul subţire, braţele fine, toate abia acoperite de lenjeria ei de corp de culoare mov. Bătea apa cu furie, ca şi cum ar fi încercat să se calmeze, ceea ce şi făcu, nu după mult timp.

Simţindu-se destul de obosită, Faye ieşi din apă şi se trânti pe pătura încălzită de soare cu un oftat de mulţumire.

— Cum? Nicio remarcă de data asta? întrebă ea cu ironie.

— Doar un prost nu ştie când să-şi ţină gura, remarcă el cu calm, mai ales când priveliştea oferită e fără cusur.

— Eu.…bâgui ea încurcată…mulţumesc…cred, mai adăugă ea cu îndoială.

— De ce nu crezi nimic din ce-ţi spun? se interesă el la fel de calm.

Ea îi aruncă o privire oblică.

— N-am spus că nu te cred, se apără ea. Doar că…presupun că mi-e greu să iau de bună ce spun cei din lumea aşa zis aristocrată. Ce faci? întrebă ea apoi, nemaiputându-se abţine, când văzu că el, după ce-şi dăduse jos tricoul, începuse să se descheie şi la pantaloni.

— Ce ţi se pare că fac? îi făcu el cu ochiul. Mă dezbrac, nu e evident?

Faye îşi umezi buzele înainte de a continua.

— Asta văd. Întrebarea e de ce?

— Tu de ce crezi?

Cu capul plin de scene de seducţie care nu era sigură că nu i-ar fi plăcut, ea se zborşi din nou la el.

— Tocmai, că nu ştiu. Dacă ştiam, te mai întrebam?

Faye înghiţi în sec când îl văzu acoperit doar de slipul negru, care se mula pe el ca o a doua piele. Aşa că nu mai era deloc un secret că el era complet excitat. De unde scosese oare că era un „boşorog cu burtă”? De fapt, nu mai văzuse niciodată un trup atât de bine făcut, musculos, emanând atâta masculinitate încât aproape că se usca lenjeria pe ea de căldura pe care trupul ei începuse s-o emane. Dar gura i se uscă definitiv atunci când îl văzu că se apropie de ea

— Păi… mă gândeam că…zise el încet, privindu-i atent trăsăturile feţei, s-a cam încălzit pe-aici şi se simte nevoia de o baie.

Apoi trecu pe lângă ea, îndreptându-se către iaz.

Cu inima bătându-i cu putere şi cu faţa în flăcări, Faye se aşeză pe burtă, bodogănindu-l în sinea ei cu toate invectivele care-i veneau în minte. „Porcul!” „Unde ai mai văzut tu porc aşa frumos?” „Da, bine. Cretin! Unde ai mai văzut tu un cretin atât de bine făcut? Of, încetează, Faye!”

Kane se bucură de răcoarea apei şi de efortul pe care-l depuse înotând. Nu minţise când spusese că avusese nevoie să se răcorească. Pentru că dorinţa îl cuprinsese încă de când o văzuse dezbrăcându-se, apoi această dorinţă se transformase într-o adevărată nevoie când ea ieşise din apă, cu picăturile de apă de pe trup ademenindu-l să le soarbă pe fiecare în parte. Nu se considerase niciodată un senzual, dar lângă ea simţea că debordează de senzualitate Nu fusese niciodată mai puţin de un domn toată viaţa lui, şi iată că se preta să vorbească acum cu dublu înţeles şi cu aluzii care altă dată l-ar fi umplut de neplăcere.

După un timp, se întoarse pe pătură, întinzându-se lângă Faye.

— Ceea ce ai spus ultima oară, îl atacă ea fără nicio introducere, nu ai fi spus niciodată unei doamne. Dar se pare că uit mereu că pentru tine eu nu sunt o doamnă.

Tonul ei denota mai multă amărăciune decât furie şi ei aproape că-i veni să se ia la palme, sigură că el îşi dăduse seama de asta.

Kane îi apucă mâna, împletindu-şi degetele cu ale ei şi nelăsând-o să şi-o retragă atunci când ea încercă.

— Dacă îţi vorbesc cu prea multă eleganţă, mă acuzi că îţi vorbesc de sus, iar dacă îţi vorbesc liber mă acuzi că nu te respect. Atunci spune-mi tu, Faye, cum să mă-nţeleg cu tine? Da, recunosc, nu aş fi spus aşa ceva nimănui altcuiva, dar este doar faptul că în prezenţa ta mă simt complet liber de orice constrângeri şi convenienţe. Este ăsta un lucru aşa de rău?

După o scurtă pauză, Faye şopti:

— Nu, nu este.

Strânsoarea mâinii lui se înteţi atunci când îi puse următoarea întrebare.

— Dar că te doresc, Faye, este acest lucru atât de rău?

Cum ea nu răspunse nimic, Kane continuă pe un ton calm, aproape şoptit, chiar dacă inima îi bătea să-i

spargă pieptul.

— Nu fac un secret din faptul că te doresc, Faye, niciodată nu am ascuns acest lucru. Deci spune-mi insistă el, este chiar atât de rău?

Cum ea tot nu răspunse, el se ridică într-un cot, aplecându-se spre ea.

— Faye?

Ea înghiţi înainte de a răspunde pe un ton foarte slab:

— Nu, nu este.

Apoi, când văzu că el se apleacă deasupra ei, îi puse o mână pe piept ca pentru a-l opri şi adăugă repede, cu o voce răguşită:

— Dar asta nu înseamnă că dacă vrem ceva putem să şi luăm.

Ochii lui scăpărau fierbinţi, dar vocea lui rămase la fel de calmă.

— Ştiu asta, Faye. Aşa cum ştiu că aşa cum mie îmi plac sărutările tale, la fel de mult îţi plac şi ţie ale mele.

Tânăra tăcu.

— Faye, ai auzit ce-am spus? întrebă el după câteva clipe de tăcere.

Ea dădu doar din cap a aprobare.

— Şi n-ai de gând să spui nimic?

Fata repetă gestul, doar că a negare de data aceasta.

— De ce? De ce n-ai de gând să spui nimic?

Kane se aplecase spre ea din ce în ce mai mult, cu fiecare cuvânt pe care îl spunea. Şi deşi mâna ei rămase tot pe pietul lui, nu-l mai împingea acum. El era acum atât de aproape încât îi putea vedea genele ude, îi putea număra picăturile de apă de pe faţă şi îi putea simţi răsuflarea pe buze. Aceasta era fierbinte.

— Nu spun nimic pentru că de fapt am de gând să fac ceva.

Apoi îşi arcui brusc gâtul, lipindu-şi buzele de ale lui.

Fiorul de dorinţă îi şerpui lui Kane imediat în stomac. Mâna care îi rămăsese liberă şi-o înfipse în părul ei ud, apucându-i ceafa pentru a o susţine. O simţea delicată sub el, aproape fragilă. Rotunjimile ei se lipiră înnebunitor de ispititor de tăria trupului lui. Toate contrastele dintre ei îl înnebuneau: ea era caldă, el era rece; ea era aproape uscată, el era ud, ea era moale, netedă şi fină, el era dur.

Poate că sărutul începuse ca un răspuns la o provocare din partea lui, gândi Faye câteva secunde mai târziu, dar cert era că acum nu era altceva decât pură plăcere. Când limba lui se insinuă printre buzele ei şi dovada dorinţei lui i se cuibări între coapse, simţi un ghem fierbinte în stomac. Instinctiv, şoldurile ei se ridicară înspre tăria lui, în timp ce îşi lipi sânii care o furnicau de pieptul lui lat. Atunci Kane scoase un sunet care semăna cu mârâitul unei feline mari şi ea fu străbătută de un fior puternic de excitaţie, care o determină să se cambreze spre el.

La gestul ei de inconştientă predare, Kane făcu o mişcare de du-te-vino din şolduri, imitând actul dragostei. Kane făcuse acest gest din necesitatea de a-şi potoli puţin nevoia, când, de fapt, tot ce ar fi vrut în acel moment era să îndepărteze şi ultimele obiecte vestimentare care mai stăteau între ei şi s-o posede cu toată patima care-l stăpânea.

Dar mişcarea lui avu şi darul de a o panica puţin de Faye, care se încordă instinctiv şi care îşi desprinse gura de a lui, privindu-l cu neîncredere.

— Eu...îngăimă ea cu o voce răguşită şi pierită.

Răguşeala din tonul ei îl făcu aproape să geamă, iar flăcările care îi ardeau în ochi şi care îi trădau dorinţa îl făcură aproape să uite că nu vrusese nimic mai mult de un sărut. Şi cu toate astea, pe lângă pasiune, putea citi foarte bine în ochii ei şi precauţia.

— Hei, zise el cu tandreţe, după ce încercă de câteva ori să-şi dreagă vocea. Hei! Nu-ţi face griji. Doar ne sărutăm, nu facem nimic mai mult, promit.

Faye zâmbi, uşor nesigură.

— Aşa cum ai promis că nu o să mă pipăi? încercă ea să-l tachineze.

Kane îşi lipi fruntea de a ei şi trase adânc aer în piept pentru a-şi recăpăta controlul.

— Poate vrei să-ţi aminteşti că am specificat faptul că valabilitatea promisiunii în cauză se pierde în cazul în care tu eşti cea care mă pipăie prima, zise el cu buzele în părul ei.

Fata începu să chicotească, secondată de Kane. Şi chicotiră până ce ajunseră să hohotească. Râsul

alungă tensiunea dintre ei.

— Ei, îl tachină ea din nou, încă din labirint mi-am cam dat seama de felul sărutărilor tale...

Kane tresări uşor.

— Ce sărut? Ce labirint? Despre ce vorbeşti?

O luminiţă iritată luci în pupilele ei.

— Nu mă agasa cu prefăcătoria, Knightley, se oţărî ea la el. Vorbesc de sărutul din labirint din seara cu baba-oarba.

Învins, lordul păru puţin ruşinat.

— Ai ştiut că eu sunt?

Drept răspuns, ea rânji.

— Cum de ai ştiut? vru el să ştie.

Dar Faye nu avea ce răspuns să-i dea. Aşa că îl luase de gât şi-l sărutase iar, iar el uită de întrebare.

Faye gândi că ziua fusese una dintre cele mai frumoase din viaţa ei, şi asta fără să simtă că exagerează în vreun fel. El îi povestise despre momente ale copilăriei lui, copilărie petrecută prin internate luxoase care îl învăţau cum să devină un gentleman, internate care-i insuflaseră manierele şi rigiditatea încă de pe când era copil.

— Şi nu ţi-a fost dor de familie niciodată? îl întrebase ea la un moment dat.

— Te obişnuieşti, îi răspunsese el pe un ton egal şi cu trăsăturile feţei imobile.

Dar ea îşi dăduse seama de singurătatea şi tristeţea băieţelului care fusese odată.

Apoi Kane îi povesti despre boacăne făcute în timpul anilor de adolescenţă, boacăne abolut normale şi naturale pentru vârsta aceea, dar boacăne care pe el îl costaseră vacanţe şi vacanţe departe de casă şi de familie, drept pedepse.

Şi Faye sărise din nou în apărarea băiatului de odinioară, iar inima ei se strânse pentru el.

— Nu e de mirare că ai ajuns să fii aşa cum eşti în ziua de azi, făcuse ea o altă remarcă, ceea ce îl făcuse să ridice o sprânceană întrebătoare.

— Aşa cum adică? întrebase el nedumerit.

— Aşa. Aşa de...nu ştiu...reţinut, rigid, interiorizat...

Kane se întinsese şi o trăsese de o şuviţă rozalie.

— Ah, da? Atunci tu cum de ai ajuns să fii atât de nereţinută, nerigidă şi exteriorizată?

Faye scosese limba la el şi îşi eliberase şuviţa de păr. Râseseră din nou.

— M-ai crede, Faye, dacă ţi-aş spune că n-aş face nimic vreodată care să te rănească? întrebase el apoi încet, dând o notă serioasă şi aparte discuţiei.

Şi Faye îl privise lung, foarte lung, gândindu-se la singurătatea vieţii lui şi la sinceritatea din vocea lui şi aprobă din cap, deschizându-şi inima pentru el în acelaşi timp.

— Da, te cred, răspunsese ea la fel de încet.

Apoi se sărutaseră din nou. De fapt, sărutările fuseseră mai dese şi mai lungi decât conversaţiile în sine. Ca să nu mai pomenească de ultimul sărut de despărţire. Un fior senzual o trecu şi acum când îşi aminti de el. Sărutul începuse blând, doar sub forma unei atingeri uşoare a buzelor. Apoi se adâncise, limba lui gâdilând vârful limbii ei până ce invadase la propriu întregul interior al gurii ei, gustându-i aroma, probându-i textura, iar mâinile lui îndrăzniră să-i atingă sânii, să-i dezmierde, reuşind astfel s-o aducă în pragul renunţării.

Faye aruncă o privire lungă la peretele care o ţinea departe de el, apoi la ceasul de pe măsuţa de toaletă care indica faptul că era trecut bine de miezul nopţii. Buza ei inferioară era prinsă între dinţi, semn de mare concentrare sau dilemă. Apoi păru că se hotărăşte şi se ridică brusc, apucând clanţa uşii pe care o deschise încet. Fu pe punctul de a ieşi în hol, când un alt sunet, ca şi cum cineva ar fi încercat să se strecoare la fel de neauzit, se îndrepta tot spre camera lui Kane. Se retrase rapid şi o privi nevăzută pe Gail, îmbrăcată într-o ţinută extrem de sumară şi de vaporoasă, care arăta foarte clar intenţiile acesteia – dacă ora şi felul în care mergea nu ar fi fost nişte indicii suficient de clare. O auzi pe Gail ciocănind încet la uşa camerei lui Kane, apoi cum intră înăuntru.

„O va da afară! O va da afară!” îşi tot repeta ea ca o litanie.

Dar după o jumătate de oră în care Gail tot nu ieşise din camera lordului, Faye renunţă să mai repete. Cu gesturi mecanice se aşeză în pat, cu mâinile încrucişate pe piept, cu ochii pironiţi pe acele ceasului şi cu urechile ciulite pentru a pândi cel mai mic zgomot. După altă jumătate de oră, lacrimile începură să-i curgă

tăcute pe obraji. „Proasto! Proasto!”.

Sunetul unei uşi o făcu să tresară. Aţipise. Instinctiv, aruncă o privire acelor ceasului. Ora cinci. Soarele începuse deja să dea semne că ar răsări. Apoi îşi aminti şi sări din pat ca arsă, cu părul în neorânduială, cu halatul de mătase descheiat. Deschise uşa brusc şi ieşi în hol.

Gail tocmai îşi trăgea pe ea halatul vaporos. Atât ea, cât şi Kane, înţepeniră când auziră uşa camerei ei şi mai apoi, când o văzură.

„Dumnezeule, nu!”, gemu Kane în sinea lui.

Gail arăta vinovată, dar extrem de mulţumită, mulţumire care dispăru brusc atunci când Faye rânji cu răutate către ei şi aruncă din vârful buzelor:

— E o treabă şi asta! Să pofteşti într-o parte şi să mănânci în alta! Sau cel puţin aşa cred. În ceea ce te priveşte, Gail, nu e greu deloc să potoleşti simţurile unui bărbat, mai ales când alta l-a încălzit.

Apoi făcu cu ochiul, ca o adevărată cunoscătoare.

— Şi crede-mă, lordul Knightley era foarte.....foarte încălzit.

Neacordându-i acestuia din urmă nici cea mai mică privire, Faye se întoarse cu demnitate în camera ei.

Kane se precipită la uşa ei, ciocănind destul de încet, dar suficient de insistent, strigând-o uşor:

— Faye! Faye! Te rog, deschide! Lasă-mă să-ţi explic!

Uşa se deschise brusc în faţa lui. Expresia aproape furibundă de pe faţa ei îl determină să facă involuntar un pas în spate.

— Niciun cuvânt! şuieră ea şi mânia din vocea ei îi opri cuvintele. Niciun cuvânt, aristocrat de doi bani ce eşti! Nu-mi pasă de ceea ce ai să-mi spui! Nu-mi pasă de tine! Te-am crezut! Te-am crezut!

Apoi ea dădu să închidă uşa, dar Kane o împiedică.

— Faye...

— Dacă nu iei mâna de pe uşă, îl ameninţă ea cu răceală, o să strig cât mă ţin plămânii „Viol!” Asta vrei cu adevărat?

— Te rog, insistă el.

Faye deschise gura, pe punctul de a striga şi Kane se văzu nevoit să dea drumul uşii pe care ea o închise imediat.

— Faye, mai strigă el prin uşă, ascultă-mă, te rog!

Drept răspuns, se auzi o bufnitură în uşă care-l făcu să tresară. Bănui că fusese un pantof aruncat. Kane privi lung la uşa închisă din faţa lui. Ar fi vrut să aibă destulă tărie pentru a o deschide. Ar fi vrut să aibă destulă tărie pentru a înfrunta ţipetele şi scandalul care ştia că ar fi urmat la vilă. Ar fi vrut să fie destul de puternic pentru a face faţă unui astfel de oprobiu. Dar, din păcate, nu era. Buna educaţie şi manierele desăvârşite, convenienţele sociale prea adânc întipărite în el îl opreau să facă ceea ce ar fi vrut. Era ceva mai presus de el, de voinţa lui. Mai târziu o va găsi pe Faye la bucătărie, bându-şi cafeaua şi îi va explica. O va face să-l asculte. Ştia că o va face să-l asculte. Acum nu putea. Cu capul în jos, se întoarse în camera lui şi se trânti în pat, aşteptând să treacă timpul.

Se grăbea cât putea de tare să ajungă la bucătărie.

— Bună dimineaţa, lord Knightley, fu salutat de angajaţii vilei.

Rooney se inclină cu respect şi îi aduse o ceaşcă cu ceai tare.

— Bună dimineaţa, răspunse el cu nerăbdare. Domnişoara Cameron nu a coborât?

Un fior ciudat îl parcurse când servitorii schimbară priviri între ei.

— Mă tem că domnişoara Cameron a plecat, domnule, îl anunţă Preston.

— Cu motocicleta? intui Kane.

Preston aprobă în tăcere.

— Şi a spus unde se duce? Sau când se întoarce?

Inima aproape că-i bubui în piept când văzu iar schimbul de priviri dintre angajaţi, inimă care aproape că se opri mai apoi când îl auzi pe Preston adăugând:

— Mă tem că domnişoara Cameron nu mai revine deloc, domnule. S-a întors acasă la ea şi a anunţat familia Crenshaw că nu va putea să participe la nuntă.

Cu o voce aproape pierită, Kane se întoarse spre Rooney şi îi spuse plat:

— Pregăteşte maşina, Rooney. Vom face o călătorie până la familia Cameron.

Bătrânul îl privi cu o milă care-l făcu pe Kane să strângă maxilarele. La vorbele valetului său, simţi nevoia

cumplită de a arunca ceaşca fină de porţelan de peretele încăperii.

— Mylord Knightley, zise Rooney încet, domnişoara nu a plecat acasă aici, ci acasă în America.

Chipul lui Kane se goli de orice expresie şi începu să bea calm şi tacticos din ceaşca cu ceai. Oare cum mai putea să facă asta, se întrebă el, când simţea că pe interior, tot ce era si reprezenta se dezintegra în totalitate?

CAPITOLUL IX

— Credeai că dacă te-am găsit o dată, n-o să te găsesc şi a doua oară? zbieră el la ea.

Rămase foarte surprins când, în loc de furie şi răspuns pe măsură, primi în schimb doar o privire lungă şi tristă. Surprinderea îi fu înlocuită de îngrijorare.

— Faye, ce s-a-ntâmplat?

Grija şi evidenta afecţiune din tonul lui o făcură aproape să plângă. Dar tot nu-i putea spune. Aşa că îşi prinse buza între dinţi şi începu s-o ronţăie cu înfrigurare.

— Nu vrei să-mi spui ce te-a făcut să-ţi iei zborul la propriu tocmai înapoi în America şi să pui un biet bătrân pe un drum aşa de lung?

Tristeţea ei fu înlocuită cu amuzament.

— Ha! Tu? Biet? Bătrân? ridică ea o sprânceană la adresa bunicului ei. Te rog! Nu s-a-ntâmplat nimic, răspunse ea într-un final. Pur şi simplu mi s-a făcut dor de casă, asta e tot.

Cum el nu comentă nimic, tânăra riscă o privire către el. Cameron se uita la ea cu o privire zeflemitoare şi neîncrezătoare în egală măsură.

— N-am ajuns unde am ajuns în ziua de azi posedând prea multă naivitate, Faye, îi atrase el atenţia. Aşa că te anunţ că nu pot fi dus.

Ea îşi ţuguie buzele, nemulţumită.

— Să-mi dau eu cu presupusul? continuă el

— Chiar te rog, îl ironiză ea.

Zâmbetul lui subţire nu prevestea nimic bun, dar ea era oricum mult mai dispusă să-l audă pe el, decât să fie nevoită să recunoască adevărul umilitor –că se îndrăgostise de un aristocrat încrezut, plin de ifose, mincinos şi trădător.

— Atunci cine e el?

— Care el? întrebă ea cu o inocenţă prea mare pentru a fi reală.

— Bărbatul care te-a pus pe fugă.

Faye sări în picioare.

— Ascultă aici, moş decrepit care eşti, strigă ea la el, niciun afurisit de bărbat nu mă pune pe mine pe fugă!

Cameron rânji. Asta era şi reacţia pe care contase.

— A, nu? făcu el neîncrezător. Puteai să mă păcăleşti. Deci am avut dreptate, mai zise el. E vorba despre un bărbat.

Drept replică, Faye îi aruncă o privire cel puţin urâtă.

— Bănuiesc că nu e vorba despre tânărul Johnson, zise Cameron pe un ton egal.

— Cine s-ar uita la maimuţoiul ăla? se indignă ea. Mie, dacă e să-mi pice cu tronc un bărbat, ceea ce nu spun că aşa e, atunci oricum ar fi măcar un bărbat adevărat. Sau măcar unul care arată a bărbat adevărat, mai adăugă ea după o scurtă pauză.

— Ascultă, o luă Cameron la rost, vrei să-i dau o lecţie?

Primi la schimb o altă privire urâtă.

— Ce te face să crezi că dacă aş vrea asta, nu i-aş da-o eu?

Cameron o privi din nou ironic.

— Nu prea văd cum ai putea face asta, din moment ce tu eşti aici şi el e acolo. Aşa că fă bine şi mişcă-ţi picioarele în direcţia aeroportului.

Cu o expresie de năduf întipărită pe faţă, Faye se aruncă din nou pe canapeaua pe care stătuse. Încăpăţânarea ei era evidentă.

— Ascultă, zbieră el la ea, făcând-o să tresară, nicio nepoată a mea nu-şi ţine capul în nisip ca struţul când dă de greu!

Faye îşi acoperi urechile cu mâinile, dar Cameron se îndreptă către ea şi i le dădu la o parte. Vocea lui fu blândă când vorbi.

— Atunci vino înapoi pentru mine, o rugă el.

— Nu face asta, îi atrase ea atenţia.

— Asta ce?

— Asta, insistă ea. Nu te milogi de mine.

— Faye, poate că nu ţi-am spus-o niciodată, dar eu nu te iubesc pentru că eşti fiica netrebnicului meu fiu, ci pentru ce reprezinţi tu. Când mă uit la tine, văd o versiune a mea feminină.

Neputându-se abţine, ea zâmbi.

— O versiune evident îmbunătăţită.

— Întinzi coarda, domnişoară, făcu el o grimasă. Deci? se interesă el. Vii acasă să alini bătrâneţea unui om care nu mai are nimic?

Tânăra îi mângâie faţa şi oftă.

— Cu o singră condiţie.

Cameron oftă şi el ostentativ, dar lumina de bucurie din ochi îi contrazicea atitudinea.

— Ştiam că trebuie să dau ceva la schimb, zise el. Aşa că spune-ţi preţul.

— Ai douăzecişipatru de ore la dispoziţie să faci din mine o adevărată lady.

Cameron ştiuse că va veni şi ziua aceasta, aşa că avu grijă să nu se arate prea încântat.

— Când am zis să-ţi spui preţul, nu m-am gândit că va fi mai uşor să-ţi aduc luna de pe cer, bombăni el.

Faye rânji larg.

***

Lumea forfotea. Agitaţia era la cote maxime. Bărbaţii păreau deranjaţi de fracurile pe care erau nevoiţi să le poarte şi, din când în când, se trăgeau discret de marginea papioanelor Femeile se autoadmirau, dar priveau cu invidie şi cu ochi critici la toaletele celorlalte femei.

— Mai ai mult? o întrebă Sharon pe fiica sa, care se admira în oglindă. Oaspeţii au plecat cu toţii la biserică.

— Ce mireasă mai e şi aia care nu se lasă aşteptată? Dar lasă oaspeţii, zi-mi dacă au venit destui ziarişti, se precipită ea apoi la fereastră.

— Cei mai importanţi, se bucură Sharon. Ţi-am spus că nunta ta va fi nunta şi evenimentul anului. Deja lordul Knightley a fost fotografiat de toată lumea!

— Ar fi fost bine să fi fost şi cineva din familia Cameron, totuşi, oftă Amanda. Dar poate că e mai bine că Faye a plecat. Cine ştie ce gafă putea să facă şi să-mi strice nunta. Auzi? Dar tu n-ai auzit nimic?

— Despre ce?

— Păi...despre plecarea ei atât de neaşteptată.

Sharon dădu din umeri.

— Desigur că toată lumea a făcut şi face speculaţii, dar nu ştie nimeni exact care a fost motivul. Iar servitorii ăştia incompetenţi zici că sunt muţi. Sunt sigură că ei ştiu câte ceva, dar nu am reuşit să aflu nimic de la niciunul. Oricum, destul despre Faye Cameron. Azi tu eşti cea mai importantă persoană, zâmbi Sharon cu admiraţie către fiica ei.

Amanda zâmbi la rândul ei, punându-şi în evindeţă dantura bine lucrată, apoi îşi luă mama de braţ.

— Să mergem, mamă. Limuzina ne aşteaptă.

Fură amândouă fericite când blitzurile le orbiră din toate părţile.

***

Tot ce spera el era ca ceremonia să se termine cât mai repede, să bea un pahar de şampanie, să mănânce o felie de tort şi să plece în sfârşit. Fusese nevoit să se poarte extrem de pedant şi de politicos cu toată lumea, când el ar fi vrut să înjure, să trântească şi să bufnească. Simţea că clocoteşte pe interior şi nu era sigur că mai putea să se prefacă. Mai ales că îşi dorea foarte mult să izbucnească într-un fel sau altul. Doar că ar fi preferat să n-o facă de faţă cu toată lumea, şi mai ales nu de faţă cu ziariştii. Probabil că slujba predicatorului era foarte frumoasă, dar el nu auzise nimic. Probabil că şi jurămintele pe care şi le făcură cei doi miri fură la fel de frumoase. Din nou, el nu auzise nimic. Cuvintele predicatorului „Dacă cineva cunoaşte vreun motiv pentru care aceşti doi tineri nu se pot căsători să vorbească acum sau să tacă pentru vecie” trecură pe lângă atenţia lui ca şi toate cuvintele precedente. Dar tresări pe de rând cu ceilalţi când văzu prin

ferestrele mari ale bisericii limuzina care parca. Până şi predicatorul se opri din vorbit şi se uită. Întotdeauna întârziaţii erau cei mai luaţi în colimator, aşa că toată lumea se uita cu surprindere cum şoferul deschide uşa din spate a maşinii luxoase şi ajută persoana din interior să iasă. Apăru o pereche de picioare de damă acoperite cu cel mai fin dres de mătase. Pantofii erau cu cele mai mari tocuri pe care el le văzuse vreodată. Se bălăngăniră puţin în aer până ce atinseră asfaltul. Apoi tot ce văzu fu pălăria mare, elegantă, un accesoriu deosebit al costumului pe care femeia îl purta, cu siguranţă o creaţie a casei Versace, un compleu în alb şi negru, cu fusta mulată, până la genunchi şi cu sacoul cambrat pe talie. În mîinile acoperite cu mănuşi scurte, de culoare albă, purta o poşetă plic argintie.

Femeia era evident o mare doamnă, elegantă în înfăţişare şi mers până la limita imposibilului. Tocurile ţăcăniră pe pardoseala marmorată a bisericii, sigure şi deloc grăbite.

Poate că dicţia şi accentul nu erau cele pe care le cunoştea toată lumea, dar vocea ei era inconfundabilă.

— Vă rog să-mi scuzaţi întârzierea, rosti ea cu cel mai elevat şi aristocrat ton auzit vreodată.

Lumea încremeni, şocată. Această femeie nu putea să fie Elisabeth Faye Cameron! Aceasta de faţă era întruchiparea şicului şi a eleganţei, a celei mai înalte clase sociale, deci nimic din ce Faye Cameron demonstrase cu numai două zile în urmă!

Faye luă loc în strană, chiar lângă cel care era cel mai şocat dintre toţi, lângă lordul Kane Knightley. Apoi ea făcu un gest de dezolare din mână şi spuse:

— Continuaţi, vă rog!

Kane avu impresia că toată lumea îi aude bătăile inimii. Era sigur că se înroşise uşor la faţă, dar, din fericire, toată lumea era atentă la ea, şi nu la el. Parfumul ei delicat, ci iz de tuberoze şi regina nopţii îl învălui. Fără să vrea, scrâşni din dinţi.

— Şşşşşşt! îl admonestă ea încet, dar suficient ca unii vecini să se întoarcă spre el cu priviri surprinse şi dezaprobatoare în acelaşi timp.

Kane riscă o privire la ea, dar se redresă repede, nu înainte de a-i sorbi din priviri profilul machiat impecabil. Ochii fardaţi discret, dar rimelaţi puternic îi subliniau culoarea aurie uluitoare, adâncind misterul din ei, culoarea piersicie a obrazului îi scotea în evidenţă pomeţii fini, iar luciul strălucitor al buzelor făcea ca acestea să pară şi mai senzuale, şi mai apetisante. Era evident că mai toată lumea holba ochii la ea, dar ea era de un calm imperturbabil, păstrându-şi atenţia la ceea ce se întâmpla lângă altar, concentrându-se asupra mirilor.

După sărutul tradiţional şi trecerea pe sub ploaia de orez, toată lumea se îndreptă spre curtea luxos amenajată pentru recepţie. Pavilioane din mătase, mese şi scaune tapiţate, tacâmuri lucrate în argint şi aur, pahare din cel mai fin cristal, meniul cel mai complicat şi cel mai pretenţios, ringul de dans amenajat după cele mai în vogă cerinţe, totul ţipa de lux şi bani. Iar Faye se simţea în foarte largul ei. Constatase cu satisfacţie că ţinuta ei dacă nu chiar era, atunci cu siguranţă că se număra printre cele mai alegante, iar ea o purta cu o graţie pe care doar cu câteva zile în urmă nu ar fi fost în stare.

Îşi prezentă felicitările şi omagiile familiei Crenshaw cu o curtoazie desăvârşită, prefăcându-se că nu bagă de seamă uimirea deloc măgulitoare a celor din jur. Zâmbea reţinut, uşor afectată, iar umerii îi erau aproape ţepeni. Nu se prefăcu deloc că nu-l vede. Din contră, se îndreptă hotărâtă spre el, fără a lăsa nici cea mai mică impresie că-l ocoleşte sau, mai rău, că face în aşa fel încât să dea peste el din întâmplare. Aşa că luă un pahar de şampanie de pe o tavă şi îl salută ridicându-l uşor şi făcând o mică plecăciune..

— Lord Knightley, făcu ea cu o voce suavă şi cu un accent perfect, o reală plăcere şi o onoare deopotrivă să vă văd astăzi.

— Domnişoară Cameron, se înclină el la fel de curtenitor, daţi-mi voie să vă spun că onoarea şi plăcerea sunt doar de partea mea.

Faye îi dăduse mâna, aşa cum se cuvenea, iar el nu numai că se înclină cu cea mai desăvârşită politeţe, ba chiar îşi lipi buzele de mănuşa ei, când ochii îi căzură peste brăţara fină de aur alb de la glezna ei subţire. Kane simţi o poftă nebună să o înşface chiar acolo, de faţă cu toată lumea, să-i smulgă pălăria de pe cap, să-i smulgă acele din păr şi s-o sărute cu furie, doar pentru a se convinge că ea era reală, că era acolo, şi că era încă Faye pe care o ştia el, cea plină de viaţă, şi nu această roboţică manierată şi afectată. Dar desigur că el nu era omul care să facă orice-ar fi vrut, aşa că în loc de asta o privi atent în ochi pentru a vedea dacă acolo mai exista vreo urmă de râs, vreo urmă de haz, de maliţiozitate, de ironie, de răutate chiar, de furie, de viaţă. Dar tot ce văzu în ochii ei fu doar o răceală politicoasă, doar pasivitatea unui om blazat, doar

nepăsarea unuia care nu pune preţ pe sentimentele celor din jur. Aşa cum fusese şi el. Aşa cum erau toţi cei prezenţi acolo.

— Se pare că mirii s-au bucurat de o vreme frumoasă la nunta lor, nu? zise ea, sorbind cu înghiţituri mici şampania din cupa pe care o ţinea cu eleganţă.

Doamne! Ei aveau atâtea să-şi vorbească, iar ea îi pomenea despre vreme?

— Da, aprobă el, privind spre cer. Nici urmă de nor astăzi.

— Aproape să nu te recunosc, auziră ei vocea lui Gail lângă ei.

— Doamnă Midlleborough, o salută Faye cu o înclinare a capului. Arătaţi minunat astăzi. Şi ce mai faceţi?

Gail păru la fel de uimită ca şi ceilalţi auzind-o, dar de data asta chiar nu putea să pară mai prejos decât detestabila domnişoară Cameron, aşa că se văzu nevoită să răspundă pe măsură:

— Mulţumesc, domnişoară Cameron. Nici dumneavoastră nu arătaţi mai prejos!

Faye zâmbi la fel de reţinut şi adăugă:

— Sunteţi mult prea amabilă, stimată doamnă. Eu vă mulţumesc. Şi dacă tot suntem de faţă toţi trei, aş dori să-mi permiteţi să-mi prezint cele mai sincere scuze pentru ieşirea mea de acum două zile. Sper că putem da uitării cu toţii această poveste neplăcută şi sper că ne vom înţelege de minune în continuare.

Gail o privi ca şi cum ea ar fi fost o fantomă, iar Kane îşi încleştă maxilarele, dar reuşi să rostească printre dinţii strânşi:

— Legat de acest incident, domnişoară Cameron, aş dori să discut cu dumneavoastră în particular, dacă se poate.

Faye îşi flutură mâna cu delicateţe.

— Dar vă rog, domnule, nu-mi datoraţi niciun fel de explicaţie şi pe cuvânt că nici nu mă interesează, nici nu vreau să aud ceva de genul acesta. Speram că putem lăsa toate evenimentele trecute în spate şi că nu vom face ceva atât de vulgar, ca de exemplu să facem referire sau să aducem în discuţie orice ar avea legătură cu ele. Acum, dacă vreţi să mă scuzaţi, se pare că domnul Johnson junior ar dori să mă salute, dar sunt convinsă că ne vom vedea mai târziu.

Cei doi rămaseră perplecşi de retragerea ei elegantă, privind lung în urma ei.

— Asta da schimbare, murmură Gail.

Faye spera că-i dăduse gata cu educaţia, cu manierele şi cu nepăsarea ei. Pierce făcu ochii mari de asemenea când o văzu, dar se bucură sincer, nemaindrăznind însă să o curteze altfel decât în cea mai elegantă manieră. Aşa că îi oferi braţul şi o conduse să-i cunoască familia, care o privi mai întâi cu uimire, apoi cu respect, şi în cele din urmă cu admiraţie. Era limpede pentru toată lumea că familiei nu numai că nu i-ar fi displăcut ca fiul lor să lege o prietenie mai strânsă cu Faye Cameron, dar că chiar îl încurajau în această direcţie cu mult interes şi entuziasm.

Kane privea plin de furie cum Faye mergea la braţul tânărului Johnson, care o prezenta tuturor. Ochii i se îngustau din ce în ce mai mult, pe măsură ce timpul trecea, maxilarele îi scrâşneau, iar mâinile i se contractau spasmodic pe paharele fine. Era vizibil pentru toţi că lordul fierbea de furie şi nimeni nu se aventura să intre în vorbă cu el.

Cum după-amiaza făcuse loc serii, Faye se scuză şi dispăru în camera care fusese şi care încă spera că era destinată membrului familiei Cameron.

— Serveşte-le o porţie din sucul lor propriu, zâmbi ea la imaginea ei din oglindă, admirându-se în acelaşi timp.

Când reapăru în curte, lumea făcu din nou ochii mari. Faye îşi schimbase ţinuta şic de zi în cea mai elegantă rochie. Simplă, neagră, lungă, urmărind linia corpului, dar fără a se mula, susţinută de două bretele subţiri, rochia nu avea nimic extravagant în afară de cristalele Swarowski care erau dispuse sub forma unui cerc între sânii ei, pe care îi dezgolea doar foarte puţin. Era făcută cu siguranţă din cel mai fin material, evazată mult spre poale şi purta, fără nicio urmă de îndoială, eticheta unei binecunoscute case de modă. Părul îl prinsese într-un coc clasic, dar păstrând nota unei lejerităţi nestudiate, iar pe lângă faţă îi atârnau frumos suviţele rozalii. Îşi schimbase machiajul. Ochii ei păreau mai misterioşi şi mai felini ca oricând, iar rujul de pe buzele ei era de un roşu sângeriu care te invita, dar care te şi avertiza în acelaşi timp. Sandalele ei erau tot negre, formate din împletituri şi bride fine, cu tocuri cui, iar în mână purta o gentuţă minusculă de culoare roşie. Ca bijuterii, tânăra femeie purta o pereche de cercei lungi, din diamante, la set cu lănţicul fin, din aceleaşi pietre. Atrăgea din nou toate privirile. Faye emana în totalitate eleganţă, bun gust, dar şi o

feminitate covârşitoare care cucerea involuntar.

Pierce aproape că se-mpiedică în graba de a-i ieşi în întâmpinare.

— Eşti...uluitoare! fu tot ce putu spune el.

— Îţi mulţumesc, acceptă ea complimetul cu graţie.

— Sper că-mi vei acorda acest dans, propuse el cu înflăcărare.

— Cu toată plăcerea, bunule domn.

— Şi pe următorul, apoi şi pe următorul.

Faye îşi lăsă mâna uşor pe braţul lui, râzând cu plăcere.

Dansase deja câteva dansuri bune cu Pierce, când Kane îş făcu apariţia lângă ei, cu trăsăturile ca cioplite în granit.

— Te rog, Johnoson, să-i mai laşi şi pe alţii să se bucure de compania domnişoarei Cameron. Domnişoară, se înclină el apoi către aceasta din urmă, sper că-mi veţi face onoarea de a-mi acorda acest dans.

Pierce nu îndrăzni se i se împotrivească, dar Kane era convins că Faye îl va refuza. Aşa că rămase cel puţin uimit când ea îi adresă un zâmbet dezolat lui Pierce şi îi zâmbi larg lui.

— Sunt convinsă că Pierce este suficient de domn să înţeleagă acest lucru, domnule Knightley, iar eu voi fi deosebit de încântată să vă acord acest dans.

Nu era niciun strop de afectare sau de ironie în tonul ei. Faye era numai eleganţă, dând dovadă de cea mai aleasă educaţie. Impasibilitatea şi amabilitatea ei se crispară numai o clipă când Kane o luă în braţe, apoi zâmbetul îi reapăru pe trăsăturile fine. Dansară câteva secunde în deplină tăcere, apoi el îi spuse brusc.

— Asta nu eşti tu.

— Pardon? îl privi ea întrebător. Mă scuzi, domnule, nu cred că înţeleg ce vrei să să spui.

Kane o strânse ceva mai tare, până ce ea se văzu nevoită să protesteze.

— Te rog, domnule, mă strângi prea tare şi nu dorim nici unul să dăm naştere la discuţii greşit interpretate, nu-i aşa?

Doamne, îi fusese dor de ea! Atât de dor de ea, de atingerea ei, de a o simţi în braţele lui, de sărutările ei fierbinţi! Aşa că şi dacă ar fi venit sfârşitul pământului în acel moment, nici că i-ar fi păsat mai puţin! Deci în loc să-şi mai domolească strânsoarea, Kane o lipi de el de tot, presându-i formele de ale lui.

— Knightley! îl admonestă ea cu ceva mai puţină eleganţă.

— Ţi-am spus că asta nu eşti tu, îi zise el cu satisfacţie.

— Te rog să mă ierţi, domnule, îşi reveni ea cu rapiditate, mă tem că am călcat buna cuviinţă vorbindu-ţi aşa, dar şi tu încalci orice regulă cu această strânsoare. Se uită lumea la noi!

— Şi? Să se uite! făcu el, ridicând din umeri.

— Doamna Midlleborough se poate supăra, mai zise ea cu dulceaţă în glas.

— Despre Gail...De ce ai plecat aşa, Faye? De ce nu m-ai lăsat să îţi explic?

— Dar te rog, domnule, nu-mi datorezi nicio explicaţie! îl opri ea cu fermitate.

Lumea din jur deja începuse să-i privească şi să şuşotească.

— Se uită lumea la noi, mai spuse ea, încercând din nou să mai slăbească strânsoarea lui, dar tot fără succes.

— Şi ce-o să spună? se interesă el. Că sunt nebun după tine?

Fata pufni, dar sunetul nu fu lipsit de eleganţă.

— Te rog, domnule, astea nu sunt cuvinte demne de un gentleman!

— Încă o dată spun – asta nu eşti tu, Faye.

— Dar bineînţeles că sunt eu, domnule, îl contrazise ea. Nu ştiu ce vrei să spui.

— Vreau să spun că tu nu eşti îngheţată, lipsită de viaţă şi de valori, ca cei de aici. Tu nu eşti prefăcută.

— Vrei să spui că nu sunt ca cei de aici, domnule? Adică nu sunt suficient de bună ca cei de aici? Regret că trebuie să te contrazic, domnule, dar mă tem că sunt mult mai bună decât oricare de aici, mai zise ea privindu-l ţintă.

— Aşa e, aprobă el. Eşti mult mai bună decât oricare de aici. Eşti mai doamnă şi mai lady decât oricare.

— Îţi mulţumesc, domnule, pentru apreciere. Păcat că nu ţi-ai dat seama mai devreme de asta.

Faye îşi muşcă buzele, înciudată pe ea însăşi că lăsase să scape această remarcă.

— Dacă ai vrea să mă asculţi până la capăt...

— Domnule, i-o reteză ea din nou, îţi repet, nu-mi datorezi niciun fel de explicaţie şi încă o dată te rog să-

mi primeşti scuzele dacă am lăsat această impresie.

— Nu e vorba de asta, ridică el tonul exasperat, făcându-i pe cei din jur să-i privească miraţi şi dezaprobator.

— Orice-ar fi, nu mă interesează oricum. Se pare că muzica s-a terminat, domnule. Îţi mulţumesc pentru dans.

Faye aproape că se smuci din braţele lui. Picioarele începură să-i tremure. Nu era uşor deloc să trebuiască să vorbească cu acel accent ridicol, folosind fel şi fel de expresii pedante, să mai fie nevoită să şi danseze pe acele tocuri criminale, să pretindă că nu-i pasă de el, şi pe deasupra să-şi controleze orice reacţie trădătoare pe care trupul ei ar fi putut-o avea în braţele lui, cu răsuflarea lui fierbinte atingând-o.

— Să-ţi aduc ceva de băut, Faye? întrebă plin de solicitudine Pierce.

Ea îi zâmbi aproape radioasă.

— Ar fi minunat, Pierce, îţi mulţumesc.

— Nu prea îl ai la inimă pe bătrânul Knightley, nu-i aşa? o întrebă el apoi pe un ton conspirativ.

— Pe cine??? se miră ea.

— Pe bătrânul Knightley, repetă el. Adică pe lordul Knightley, o lămuri el. În realitate nu cred că e prea în vârstă, mai continuă el, dar se poartă de parcă zici că ar avea şaptezeci de ani.

Un val de iritare o străbătu pe fată. „Knightley e la fel de bătrân pe cât eşti tu de deştept!” ar fi vrut ea să i-o trântească. În loc de asta, însă, zâmbi frumos şi răspunse:

— Nu ştiu ce să spun, Pierce, mă tem că nu-l cunosc atât de bine pe lordul Knightley.

Apoi, văzând că acesta din urma o auzise, continuă pe acelaşi ton.

— Credeam că am început să-l cunosc la un moment dat, dar m-am înşelat.

Kane ştiu că remarca îi era direct adresată, aşa că strânse din maxilare, abia reuşind să-şi menţină trăsăturile imobile.

— Uite un pahar de punch rece, zise Pierce.

— Mulţumesc, îi zâmbi ea cu dulceaţă. Eşti un adevărat bărbat, Pierce. Nu ca alţii cărora nici nu se merită să le pomenesc numele. Ştii, nu, că sunt două categorii de bărbaţi, aruncă ea momeala.

Şi desigur că Pierce se grăbi să întrebe.

— Care?

Faye bău tacticoasă din pahar, abia abţinându-se să nu se strâmbe, înainte de a răspunde. Doamne, ce-ar mai fi mers o bere rece!

— Păi...sunt bărbaţi adevăraţi, care ştiu să se poarte nu pentru că aşa cer conveneinţele, ci pentru că aşa le cer lor demnitatea, orgoliul masculin şi principiile sănătoase şi realele valori ale vieţii, şi sunt bărbaţi care se numesc că sunt bărbaţi doar pentru că stau în picioare când urinează şi care se comportă după anumite norme stabilite de aşa zisa lume bună, dar cărora le convine să le încalce atunci când se presupune că nu află nimeni.

— Mamă, ce expunere! se minună Pierce. Dar spune-mi, te refereai la cineva anume?

Faye îl privi foarte uimită, ca şi cum nu ştia că lordul e aproape şi atent la tot ce discutau ei.

— Ei Doamne, vorbeam aşa, în general...

„Vorbeai la adresa mea!” ar fi vrut Kane să strige. Cuvintele ei erau tot atâtea înţepături la adresa lui, ştia asta. Cel mai trist lucru dintre toate, era că parţial, ea avea dreptate.

— Nu-i aşa, domnule Knightley? îi zâmbi ea frumos.

— Pardon, domnişoară?

— Vă întrebam dacă nu-mi daţi dreptate în ceea ce spuneam mai devreme, zise ea cu drăgălăşenie.

— Mă tem că nu am fost atent la vorbele domniei voastre, zise el impasibil.

— Atunci vă rog să mă scuzaţi, clipi ea cu dezolare. Credeam că, fiind atât de aproape, aţi reuşit să prindeţi câte ceva din conversaţia noastră.

— Vă asigur că nu.

Poate că Pierce nu era chiar atât de deştept, dar cu siguranţă că nu era nici chiar atât de prost. Aşa că îşi dădu seama că ceva se întâmpla sau se întâmplase între lord şi Faye. De aceea se precipită în a o întreba:

— Faye, părinţii mei m-au rugat să te întreb dacă ai vrea să vii să ne vizitezi domeniul într-o zi.

Ea îşi mută toată atenţia către Pierce.

— Ar fi o reală plăcere, făcu ea cu încântare. Într-o zi.

Faye ştia că o astfel de vizită ar fi echivalat în cercurile lor cu o posibilă logodnă. „Oare o exista ziua Sfântu-aşteaptă”? se întrebă ea.

— Dar într-o zi cât mai curând, da? insistă Pierce.

— Ai cai pur sânge? se interesă ea.

— Bineînţeles că da! Sunt nişte bijuterii! se entuziasmă tânărul.

— Oh, ce bine! bătu ea din palme.

— Îţi place rasa asta? întrebă el.

— Nu în mod special, răspunse ea. Dar am auzit că discuţiile despre caii pur sânge pot fi extrem de...incitante, cu nişte urmări cel puţin interesante.

Kane gândi că dacă mai strânge mult din dinţi o sa-şi fisureze smalţul la ei. Domnişoara întindea deja coarda cam prea mult. Şi tocmai când se pregătea să se îndrepte către ei pentru a-i atrage atenţia într-un fel sau altul, cele mai în vârstă perechi se apropiară pentru a-şi prezenta omagiile înaintea ei.

— Domnişoară Cameron, se înclină domnul Fitzgerald, cu o vârstă care bătea bine spre şaptezeci de ani. Am înţeles de la bunicul dumneavoastră, domnul Cameron, că îl veţi succeda la conducerea companiei?

Vocea bărbatului străbătu parcă întreaga adunare ca un curent. Faţa lui Pierce aproape căzu şi nu fu singurul în această situaţie.Toţi ochii se îndreptară spre Faye, care zâmbi aproape felin.

— Aţi înţeles bine, stimat domnule, se înclină ea cu eleganţă. Doamnă, se întoarse apoi către soţia acestuia, vă rog să primiţi cele mai sincere complimente.

— Mă bucur sincer că James a găsit în sfârşit pe cineva de talia şi clasa dumneavoastră care să-i ia locul, mai zise Fitzgerald. Sper că relaţiile dintre familiile şi companiile noastre vor rămâne la fel de frumoase şi de fructuoase în continuare.

— Vă asigur, domnule, spuse Faye cu eleganţă, că nu numai că vor rămâne la fel ca şi până acum, dar sper din tot sufletul că le vom adăuga un plus de cordialitate.

Bătrânul îi luă mâna şi se înclină desupra acesteia cu toată buna creştere şi în văzul tuturor.

Acesta fu doar începutul pentru ca toată lumea să vină, rând pe rând, pentru a o saluta şi pentru a-şi prezenta respectele. Până la urmă nu era chiar aşa de rău ca toată lumea să se gudure pe lângă ea şi să se îmbrâncească pentru onoarea de a-i linge pantofii, gândi ea cu un surâs aproape machiavelic. Ea, care până în urmă cu două zile fusese bastarda şi paria familiei Cameron, căreia i se pândea cea mai mică gafă pentru ca toată lumea să găsească fie şi cel mai mic motiv de a râde de ea, să fie această doamnă în faţa căreia aceiaşi oameni să facă sluj? Şi să mai zică cineva că această lume nu era o lume parşivă, ipocrită până în măduva oaselor! Deci de ce ar fi vrut ea să fie ca ei? Niciodată! Nici într-un milion de ani!

— Faye...

Tânăra se întoarse către Gail, cu un zâmbet amabil pe buze.

— Deci ne tutuim acum? se interesă fata cu o bunăvoinţă care arăta de fapt celeilalte femei că nu erau chiar atât de familiare.

Tonul tinerei o nedumeri puţin pe Gail, care reuşi însă să zâmbească, deşi zâmbetul ei era puţin nesigur.

— Păi...ezită Gail, credeam că ne cunoaştem destul de bine...

— Ei, sigur că ne cunoaştem, zâmbi Faye în continuare. Pot să spun că am împărţit destule chiar. Poate nu chiar atât de mult, dar destule. Doreai ceva?

— De fapt...vroiam să te întreb unde ţi-ai făcut rochia aceasta nemaipomenită. Trebuie să-mi spui secretele tale care te fac să arăţi atât de bine.

Aproape că izbucni în râs. Gail chiar credea că amabilităţile ei ieftine o vor transforma dintr-odată în cea mai bună prietenă? Acum două zile, Faye i-ar fi spus cu siguranţă câteva vorbe de duh şi i-ar fi întors spatele. Dar asta ar fi făcut acum două zile. Însă de data aceasta, ea se prefăcu puţin că se gândeşte apoi îi răspunse cu o voce foarte dulce şi amabilă.

— Dar draga mea Gail, nu este vorba de niciun secret. În definitiv, toată lumea ştie că pentru a arăta bine nu trebuie decât tinereţe şi foarte multă naturaleţe.

Gail primi insulta în plin. Pentru că ea nu mai era tocmai tânără. Şi nici chiar naturală.

— Ce zici, Pierce, mai dansăm?

Acesta reuşi să se adune suficient încât să-i ia mâna şi să o conducă pe ringul de dans.

— Mamă, Doamne, eşti un rechin! îi spuse el pe un ton de sinceră admiraţie. Ai făcut-o praf!

Faye zâmbi cu încântare.

— Dar măcar un rechin drăguţ, sper eu, se autoalintă ea, bătând din gene la cavalerul ei.

Pierce se apropie puţin mai mult de ea, în timp ce, instinctiv, strânsoarea lui se accentuă.

— Drăguţ e puţin spus, îi şopti el la ureche. Frumos şi complet atrăgător. Nu mi-ar displăcea deloc să fiu prins de dinţişorii tăi...

În mod normal, la această remarcă, Faye i-ar fi tras câteva înjurături cel puţin colorate. Dar aşa, mai ales observând privirea furibundă pe care lordul le-o aruncă, îi zâmbi larg, ca şi cum ar fi fost extrem de încântată.

— Fii atent, Pierce, încercă ea să-l dojenească pe tânăr, unele muşcături pot fi extrem de dureroase.

Nu exagerase deloc atunci când făcuse în gând acea remarcă despre ascuţimea minţii lui Pierce, căci acesta, crezând că tânăra flirtează, îşi mută mâna corect plasată pe mijlocul ei pe şoldul pe care îl mângâie deloc discret. Ei nu, că asta era chiar prea mult. Tocmai fu pe punctul de a pune efectiv ea punctul pe „i”, când nu mai apucă.

Nu se putea spune despre Kane că fiersese toată ziua şi toată seara. Nu! Ar fi fost prea puţin spus. Şi cu toate că ar fi dorit să facă ceva în privinţa asta, pur şi simplu nu putuse. Nu fusese în stare să încalce toate convenienţele şi să pună lucrurile în ordine. Aşa că fusese nevoit să o privească pe Faye cum zâmbeşte radios la toată lumea, cum dansează toată seara cu Pierce, dând naştere la tot felul de speculaţii; fusese copt la foc mititel de vorbele ei cu tâlc, iar acum trebuia să stea şi să privească din nou cum Pierce se poartă cu ea ca şi cum ar fi avut cine ştie ce drepturi asupra ei? Era deja prea mult că ea se comporta ca şi cum nu numai că ar fi apreciat compania şi atitudinea acestuia, ba chiar l-ar fi şi încurajat. Motiv pentru care, iniţial, îşi lărgise puţin papionul, apoi îl descheiase de tot. Acum acesta îi atârna într-o parte. Urechile i se înfundaseră când văzuse cum Pierce o strânge mai tare în braţe, apoi începuseră să-i ţiuie când îl văzuse suflându-i la ureche, apoi pur şi simplu explodase când zărise cum acesta îi mângâie şoldul. Paharul i se sparse în mână.

— Lord Knighltey? îl întrebă cineva. S-a-ntâmplat ceva?

Aproape orbit de o furie cumplită, care nu oglindea nimic mai mult şi nimic mai puţin decât o gelozie în egală măsură, Kane nu mai auzi şi nu mai văzu nimic. Dădu peste un servitor care abia apucă să se ferească din drumul lui, răsturnă o tavă cu pahare care făcură un zgomot asurzitor, acroşă cu piciorul un scaun care se răsturnă...Dar nu băgă de seamă nimic. Nici măcar că nasturii de la smoking se rupseseră şi că acesta stătea acum descheiat; şi nici că jumătate din cămaşă îi ieşise afară din pantaloni.

— Lord Knightely, ce s-a-ntâmplat?

Întrebările veneau în valuri, iar oamenii îl priveau îngrijoraţi, ca şi cum ar fi înnebunit subit. Şi poate că aşa era. Poate că înnebunise. Dar dacă era cineva vinovat de asta, atunci numai imposibila domnişoară Cameron era vinovată. Când ajunse pe ringul de dans, Kane respira greoi, părul care de regulă era aranjat cu grijă era acum vâlvoi, ţinuta îi era cel puţin neglijentă, iar expresia feţei lui era ca cea a unui barbar.

Lumea rămase cel puţin şocată la o atare apariţie a lui, apoi şi mai şocată când el o smulse efectiv pe Faye din braţele lui Pierce.

— Ce Dumn...

Dar doar atât putu Pierce să spună, pentru că lordul nu numai că îi aruncă cea mai neagră şi ameninţătoare privire, dar chiar mârâi la el, făcându-l pe tânăr să dea involuntar un pas în spate.

Când Kane o înşfăcă, Faye rotunji ochii, nevenindu-i să creadă.

— Dar vă rog, domnule, zise ea cu o voce fermă, acesta nu este un comportament nici măcar omenesc! îl luă ea la rost. Haideţi să vorbim civilizat şi să lămurim...oh!

Vremea vorbelor trecuse demult! Kane o ridică pe Faye şi o puse pe un umăr de-al lui, îndreptându-se spre vilă.

CAPITOLUL X

Blitzurile începură să se vadă din toate părţile. Invitaţii priveau cu ochii aproape ieşiţi din orbite, iar jurnaliştii mai că-şi frecau mâinile de plăcerea fotografiilor pe care le făceau şi care cu siguranţă că urmau să însoţească articole pe măsură.

Cu fundul în sus şi cu capul în jos, era greu să-ţi menţii o alură demnă.

— Ai înnebunit de tot? întrebă Faye cu o voce tremurândă.

Nu de frică, Doamne fereşte! Şi nu numai vocea îi tremura, ci fiecare oscior din corp îi tremura de nevoia de a-i arde nişte pumni bine plasaţi, de nevoia de a se zbate ca apucata până ce măria sa, lordul Kane Knightley, i-ar fi dat drumul.

Bombănind ceva numai de el ştiut, Kane nu se sinchisi să-i răspundă.

— Lasă-mă jos! îi ceru ea printre dinţii încleştaţi.

Că doar nu era să se lanseze în toate injuriile pe care le-a cunoscut vreodată sau pe care le-ar fi putut inventa chiar acum.

Kane nu o ascultă însă nici de data asta.

Odată intraţi însă în vilă, departe de ochii iscoditori ai lumii, chiar dacă flashurile blitzurilor se mai vedeau pe la ferestre, Faye renunţă la calmul autoimpus şi începu să se zbată. Cu atâta forţă, încât Kane fu pe punctul de a o scăpa. Văzând că nu se poate elibera, Faye recurse la altă strategie.

— Au!Au! Au! începu ea să strige ca şi cum ar fi durut-o ceva foarte tare.

Imediat, Kane o puse pe picioarele ei, dar nu-i dădu drumul de tot.

— Ai păţit ceva? se interesă el preocupat. Unde te doare?

Nu-i fu deloc greu tinerei să stoarcă nişte lacrimi. Mai ales că erau de furie şi nicidecum de vreun fel de durere.

— Faye, ce s-a-ntâmplat? o întrebă el din nou, aproape alarmat când îi văzu lacrimile.

Mai mult mormăind, căci orice ar fi avut ea de spus nu putea fi reprodus, ea făcu un gest vag către gleznele ei, soţându-şi în acelaşi timp o sanda.

— Am ştiut eu că tocurile-astea o să-ţi vină de hac, zise el pe un ton atotştiutor.

Apoi el îi dădu drumul la mâini cu o oarecare precauţie. Văzând însă că ea nu face niciun gest de a se depărta, se aplecă apoi să-i scoată şi cealaltă sanda.

Când Faye se simţi cu picioarele goale şi stăpână pe ele, îl împinse cât putu de tare, apoi o rupse la fugă.

Gestul ei surprinzător de puternic şi de violent îl dezechilibră pe Kane, dându-i ei timp să se depărteze suficient.

— Prefăcuto! strigă el după ea, pornind cu cea mai mare viteză în direcţia ei.

Inima lui Faye bătea cu putere. Nu ştia prea bine dacă ceea ce văzuse pe faţa lordului era furie, admiraţie sau nebunie curată. Important era să pună cât mai multă distanţă între ei. O singură privire aruncată iute înapoi îi arătă că distanţa dintre ei nu mai era chiar atât de mare. Inspirată, aruncă cu foarte mare precizie sandaua în el, nimerindu-l în plin şi făcându-l să geamă şi să se oprească pentru o secundă sau două. Îşi ridică rochia cât putu de mult şi începu să urce scările câte două, ba chiar şi câte trei odată. Nici nu-i păsa vreun pic de faptul că el ar fi putut să-i vadă dedesubturile.

Nu-i veni să creadă că ea nu numai că aruncase cu sandaua în el, dar afurisita o făcuse atât de bine, încât tocul ascuţit al acesteia îl lovise destul de puternic şi de dureros în stomac. Se opri ca în şoc, ducând-şi brusc mâna la locul lovit. Apoi Faye îşi ridică rochia, lăsându-şi bichinii roşi la vedere, şi fugind pe scări de parcă însuşi necuratul ar fi fost pe urmele ei. Dar el ştia că mai devreme sau mai târziu o va încolţi, pentru că nu avea efectiv unde să fugă mai departe. Chiar dacă ea s-ar fi baricadat în dormitorul ei, el mersese deja prea departe ca să-l mai împiedice vreo uşă. O pierdu din vedere pentru scurt timp, apoi îi auzi uşa de la dormitor, deschizându-se şi închizându-se repede. Un zâmbet îi întinse buzele. Aşa crezuse şi el. Nu-i mai luă mult timp să ajungă la uşa camerei ei.

Nici nu-i păsa ca afară se auzeau comentarii mai mult sau mai puţin aluzive la adresa lui, la adresa ei, la adresa lor. Ori că fotografii tot încercau să-i mai surprindă în vreo poziţie compromiţătoare sau nu. Dacă ei vroiau spectacol, le va da el spectacol.

Apăsă pe clanţă. După cum se şi aşteptase, uşa era încuiată.

— Faye, o strigă el ameninţător, deschide uşa!

Din interiorul camerei nu se auzi însă niciun sunet.

— Faye! strigă el prevenitor din nou. Mă jur că dacă nu o deschizi tu, o s-o deschid eu!

Kane apăsă din nou clanţa de câteva ori, nerăbdător. Dar din nou, din cameră nu se auzi nici cel mai mic zgomot.

— Bine! strigă el. Tu ai vrut-o!

Când lovi încuietoarea cu piciorul de câteva ori, se auzi destul zgomot. Din fericire, insuficent pentru a fi auzit şi de către cei de afară. Orchestra cânta, oamenii vorbeau, aşa că, în general, era destulă gălăgie afară pentru a auzi ce se petrece înăuntrul vilei. Oricum nici că-i mai păsa în vreun fel! Kane intră vijelios în camera lui Faye.

— Ţi-am spus că dacă nu deschizi tu blestemata asta de uşă o voi deschide eu, zise el.

Dar în cameră nu era nimeni. Se ascunsese oare în baie?

— Faye, o strigă el. N-am chef de jocuri. Ieşi de oriunde ai fi!

Parcă era un joc de-a v-aţi-ascunselea. Un fior îi şerpui brusc prin corp. Asta nu numai că aducea a Faye, dar chiar era Faye.

— Bine, zise el din nou. Dacă aşa vrei să te joci, să ne jucăm atunci!

Dădu buzna în sala de baie, care era întunecată şi goală. Se întoarse în cameră, complet contrariat. Deschise uşile şifonerului, ba chiar se uită şi sub pat. Un zgomot surd îl făcu să asculte mai cu atenţie. Sunetul care se auzise venea din camera lui! Afurisita!

Afurisita la care se gândea şi pe care o căuta trecu exact ca un fulger prin faţa ochilor lui, fugind în sens invers.

— Scorpie! zise el tare, dar nu fără admiraţie.

Scorpia iuţi şi mai mult piciorul, dar nici Kane nu se lăsă mai prejos. O încolţi la marginea scărilor, unde aproape că o prinse. Aproape.

Pentru că fata făcu o mişcare de eschivă pe sub braţul lui şi încălecă balustrada pe care apoi îşi dădu drumul. Câteva secunde mai târziu ea era deja la baza scărilor, privindu-l triumfător.

Kane ştiu atunci ce are de făcut. Nici dacă l-ai fi ameninţat cu arma nu ar fi făcut asta. Dar încă o dată, un bărbat trebuia să facă ceea ce un bărbat trebuia să facă. Aşa că urmă exemplul ei şi o urmă pe acelaşi traseu, folosind aceeaşi metodă, a alunecării pe balustradă.

Cu ochii măriţi de neîncredere şi teamă, Faye îl lăsă să coboare puţin, apoi începu să urce din nou scările, cu cea mai mare viteză. Aşa că atunci când Kane ajunse jos, ea era din nou la etaj.

— Dar pentru numele Domnului, strigă el exasperat, opreşte-te să putem vorbi!

— Nu vreau să ascult nimic!

— Faye, o ameninţă el, tot te prind mai devreme sau mai târziu! Şi tot o să mă asculţi, vrei sau nu!

Un zâmbet felin dezgoli dinţii impecabili ai fetei.

— Ce zici de mai târziu sau chiar niciodată?

Părul i se desprinsese demult. Îşi ţinea rochia ridicată deasupra genunchilor, pentru a putea alerga nestingherită. Picioarele desculţe işi mişcau degetele ojate cu roşu strălucitor fără astâmpăr, gata în orice moment să fugă. Era pur şi simplu adorabilă. Punct. Dar nu neapărat înfăţişarea ei îi făcea inima să-i bată cu putere. Şi desigur că nici efortul depus până atunci s-o prindă. Ceea ce îi tăia efecctiv răsuflarea era acea luminiţă ştrengărească ce apăruse din nou în ochii ei. Ei bine, dacă domnişoara avea chef de joacă, atunci el se va juca. Clătinând uşor din cap, cu un zâmbet amuzat ascuns, lordul începu din nou să urce scările în fugă.

Culoarul era destul de întunecat. Uşa camerei ei atârna într-o parte, cu balamaua superioară ruptă. Trecu de camera ei, privind cu coada ochiului. Goală. Nechibzuita se dusese iar în camera lui. Intră cu viteză, acoperind tot spaţiul uşii. Nu mai avea acum cale de scăpare. Era prinsă.

Inima îi bubuia în piept atât de tare, încât îi era teamă că până şi el o poate auzi. Cu grijă, îşi duse mâna la piept, într-o încercare zadarnică de a-şi potoli bătăile inimii. Rochia fâşâi uşor. Îşi ţinu speriată răsuflarea. Oare auzise şi el, sau era doar faptul că cel mai mic zgomot produs de ea i se amplifica numai ei în urechi? Îl

auzi strigând-o şi căutând-o, trântind şi bufnind. Ştiuse că n-o va mai căuta în camera ei, a cărei uşă era ruptă şi care arăta că nu e nimeni acolo. Îi veni să râdă. Îşi duse mâna la gură pentru a-şi ţine râsul. Dar mâna care o apucă brusc de gleznă avu asupra ei efectul unei împuşcături. Ţipă cât o ţinură puterile. Mâinile ei încercară să se agaţe de ceva, de orice, ca să se ţină. Dar nu găsiră nimic altceva decât podeaua lucioasă şi netedă, pe care aluneca inevitabil către el. Încă ţipând, începu să dea din picioare, încercând să-l lovească cât putea, pe unde putea. Îl auzi gemând de câteva ori, semn că nu-şi ratase ţinta chiar de fiecare dată.

— Pisică sălbatică ce eşti!

— Iar tu eşti un porc arogant, un mincinos fără pereche, un aristocrat de nimic...

Rostea fiecare cuvânt punând accent pe el, căci cu fiecare cuvânt ea mai dădea câte o lovitură zdravănă cu picioarele. Mai ţipă o dată când el reuşi s-o scoată cu totul de sub pat.

Se priviră câteva secunde în ochi, ca doi adversari.

— Brută! scuipă ea cuvântul, ca şi cum l-ar fi scuipat pe el. Mizerabil încrezut şi barbar! Cum ai putut să mă faci de râs în faţa tuturor acelor oameni?

— Cam atât despre bunele şi frumoasele maniere, nu? rânji el cu mulţumire.

Apoi, cum ea tot încerca să-l lovească, el se lăsă cu toată greutatea peste ea, imobilizând-o complet.

— Şi de când îţi pasă ţie despre ce zice sau ce crede lumea? întrebă el apoi mai încet, în timp ce începea să conştientizeze din ce în ce mai mult efectul pe care corpurile lor lipite îl aveau asupra lui.

Faye era prea furioasă ca să-şi dea seama de starea lui. Tot ce-şi dorea în acest moment era să fie liberă. Se mai zbătu ninţel, dar mişcarea lui nu făcu nimic altceva decât să o apropie şi mai mult de el, decât să îl aţâţe şi mai mult.

— Dă-te la o parte! îl somă ea.

— Imediat ce vei asculta ce am de zis, îi replică el.

— Nu vreau să ascult nicio minciună afurisită! ţipă ea.

— Ai spus că mă crezi că nu-ţi voi face niciun rău, îi reaminti el. Şi cu prima ocazie, ai preferat să crezi ce e mai rău despre mine şi să pleci.

— Ştii ce? îl repezi ea înfierbântată. De fapt nici nu-mi pasă. Orice ai avea de zis, nu mă interesează.

Faye se mai opinti o dată, încercând să-l dea la o parte, ridicându-şi bustul, astfel că sânii ei lăsaţi liberi sub materialul diafan al rochiei se lipiră de pieptul lui lat. Respiraţia lui brusc şuierătoare o făcu să-şi ridice ochii la el. Nu trebuia să fii laureată a vreunui premiu Nobel ca să-ţi dai seama că el era excitat. Aşa că nici pentru ea nu fu niciun mister. Nu faptul în sine, cât fiorul care o parcurse la fel de brusc o făcu să se-nfurie şi să strige la el:

— Nu fi porc! Cum poţi să...Ah, de ce-mi mai răcesc oare gura de pomană cu tine? Aruncă ea privire exasperată în sus, ca şi cum s-ar uita la cer. Nu eşti decât un porc!

— Ai început să te cam repeţi, îi atrase el atenţia.

— Dă-te la o parte! îi ceru ea din nou. Îmi faci silă! mai zise ea, ceva mai încet, privind într-o parte.

— N-am ascuns niciodată faptul că te vreau, îi aduse el aminte din nou, aşa că nu înţeleg care e problema acum.

— Te rog! pufni ea, săgetându-l cu privirea în acelaşi timp. E cineva pe care să nu doreşti? îl ironiză mai departe.

— Dacă o să taci puţin din gură şi o să mă laşi să vorbesc fără să mă mai întrerupi, o să înţelegi că....

— La la la la la la la....

Faye începu să repete ca o litanie, cu vocea ridicată, în semn că nu vroia să asculte nimic din ce ar fi vrut el să spună. Kane îşi puse o mână pe gura ei.

— Mă vei asculta! şuieră el.

Şi dacă nu ar fi avut tonul pe care l-a avut, Faye era sigură că tot aia ar fi făcut. Dar aşa, abia avu un motiv în plus. Îşi înfipse dinţii în mâna lui şi muşcă. Atât cât putu de tare. Kane nu-şi putu reţine nici strigătul de surpriză, nici geamătul de durere. Îşi retrase mâna ca ars.

— Bine că n-am placă, mârâi ea. Sper că dinţii mei sunt încă ataşaţi de gingii...

El o privi, nevenindu-i să creadă.

— Aşa deci, spuse el pe un ton cel puţin furios. Îţi place să joci dur, nu? Ei bine, să ştii că jocul ăsta se poate juca în doi.

Astea fură ultimele lui cuvinte, înainte de a-şi lăsa gura peste a ei.

Faye încercă din nou să se zbată. Şi încercă. Şi încercă ceva mai mult şi cu ceva mai multă furie. Apoi făcu altceva. Rămase complet inertă, privindu-l cu ochii larg deschişi, în care îşi puse întregul dispreţ. Lordul îi simţi schimbarea de dispoziţie. Când îşi ridică privirea spre ea, aproape că îngheţă sub ochii ei.

— Iartă-mă, făcu el spăşit, mângâindu-i apoi gura inflamată cu un deget blând.

— Pentru ce? întrebă ea rece. Pentru că, orice-aş face, nu poţi şi nu vrei să mă tratezi ca pe o lady?

Kane oftă. În mod normal, s-ar fi ridicat şi ar fi lăsat-o liberă. Dar, dacă ar fi făcut asta, ştia că ea ar fugi şi că nu ar mai fi putut-o prinde.

— Nu este asta, încercă el să-i explice. E doar din cauză că tu...

— Mda, sigur, reveni ea la accentul american, când o femeie e trântită la pământ, înseamnă că de fapt şi-a căutat-o cu lumânarea, nu?

— Nu asta am vrut să spun şi ştii bine, i-o reteză el. Dar când oare m-ai lăsat şi pe mine să vorbesc?

— Păi poate că n-ai nimic interesant de spus, îl ironiză ea. Sau adevărat, mai punctă ea în continuare.

— Nu m-am culcat cu Gail! zbieră el, scos din minţi şi făcând-o să tresară.

— Şi pe mine Jeronimo! îl luă ea în derâdere.

După câteva momente de tăcere, el reluă conversaţia, pe un ton destul de leneş, care o determină imediat să intre în alertă.

— Şi chiar dacă ar fi fost aşa, Faye, ceea ce nu este, se grăbi el să adauge, ce ţi-ar fi păsat ţie?

— Tocmai, răspunse ea repede, că nu-mi pasă deloc.

— Şi pe mine Jeronimo! o parafrază el, la fel de ironic. Spune-mi, Faye, de ce ţi-ar fi păsat? De ce ai fi fost geloasă?

— Eu? zbieră ea. Geloasă?? Pe aia??? Te rog! Nu mi-ar fi păsat nici dacă v-aţi fi mutat la celălalt capăt al pământului, să faceţi o echipă de fotbal de copii şi să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi!

Pentru câteva momente, doar se priviră. Apoi, un zâmbet lent curbă buzele frumoase ale lordului.

— Ştii că, atunci când minţi, ai obiceiul de a-ţi muşca buzele pe interior?

Faye lăsă să-i scape un oftat adânc.

— Ştii ce? Şi chiar dacă mi-a păsat atunci, nu-mi mai pasă acum, mai zise ea, coborându-şi genele şi având grijă să nu-şi mai muşte buzele.

— Ba da, Faye, ba da. Ţi-a păsat atunci şi îţi pasă şi-acum.

— Crezi ce vrei, izbucni ea. Aşa ai făcut mereu, oricum. Aşa că nu ştiu de ce mă mai obosesc să te contrazic.

— N-ar fi trebuit să pleci aşa, continuă el ca şi cum nici n-ar fi auzit-o, ceea ce o făcu să fiarbă.

— Ascultă, mârâi ea, poate că nu sunt tocmai ceea ce se numeşte o lady, aşa că nu pot să zâmbesc cu afectare când alţii îşi bat joc de mine în mod vădit. De fapt, cred că ar fi fost chiar amuzant să bem ceaiul împreună toţi trei, sorbind tacticos din ceşti fine de porţelan. Hei, de fapt, eu şi Gail am fi putut face schimb de opinii cu anumite lucruri....

Apoi ea îi făcu cu ochiul la modul ironic.

— Mă-nţelegi care lucruri...

— Mă vei lăsa să-ţi explic chiar dacă...

— Sper, tinere, că ai un foarte bun motiv pentru care îmi găsesc nepoata în această...situaţie.

La unison, capetele celor doi se întoarseră într-o secundă spre ceea ce fusese uşa camerei. Imediat, fiecare realiză poziţia compromiţătoare în care se aflau. În încăierare, câţiva nasturi de la cămaşa lui se rupseseră, iar obiectul vestimentar îi dezgolea pieptul pe jumătate. Totodată, aceasta îi ieşise complet din pantaloni. Rochia fetei i se ridicase până deasupra coapselor, lăsând să se vadă o bună parte din picioare. Feţele amândurora le erau aprinse de efort, de furie şi poate şi de altceva.

— Bunicule....

Asta fu tot ce reuşi Faye să îngaime. Oare când venise? Sau cine şi cum îl anunţase?

Bătrânul Cameron îi privea încruntat, dar buzele îi tremurau de efortul de a-şi reţine râsul.

— Domnule, salută Kane cu tot respectul adunat în voce, deşi nu-şi modifică nici un pic alura.

— Cred că ştii, Knightley, că nu poţi să-mi ataci nepoata aşa şi să te aştepţi să scapi bazma curată.

Tonul lui Cameron era cel puţin ameninţător.

— Bunicule, nu e tocmai ceea ce pare..., încercă Faye să repare situaţia.

Ştia că James era un om deosebit de intransingent cu cei din jurul lui şi, chiar dacă lordul nu era cu nimic

mai presus de un laş trădător, ea tot nu ar fi vrut ca el să păţească ceva. Dar James nu-i acordă nici cea mai mică atenţie, privindu-l crunt pe lord.

— Trebuie să-ţi spun, Knightley, că te voi face să plăteşti acest afront adus la adresa nepoatei mele, la adresa familiei mele şi deci la adresa mea. Aşa că, din câte văd eu, ai două opţiuni: sau te-mpuşc sau o iei de nevastă pe Faye.

— De fapt, domnule, zâmbi Kane cam mucalit, tocmai asta aţi şi întrerupt, o formală cerere în căsătorie.

— Ce?? explodă fata. Împuşcă-l, bunicule, împuşcă-l! zbieră ea, încercând din nou să se zbată.

Niciunul din bărbaţi nu-i acordă atenţie. Cameron se întoarse să plece, nu fără a adăuga la final, pe acelaşi ton:

— Ai cincisprezece minute să te hotărăşti, tinere, apoi fii sigur că voi face exact ce a spus ea.

Cei doi stătură câteva clipe să asculte cum se depărta Cameron. Apoi Faye începu să zbiară din nou:

— Dacă nu te-mpuşcă el, o să te-mpuşc eu! Mincinos nenorocit!

— L-ai auzit ce-a spus, rânji Kane la ea. Toată lumea ştie că nu se glumeşte cu Cameron. Chiar vrei să mă-mpuşte?

— Să-ţi facă ce-o vrea, nu-mi pasă nici cât negru sub unghie!

— Şi nu e numai asta, vorbi el în continuare. Dar gândeşte-te la ce şi câte a văzut lumea.

— Ce-mi pasă mie de lume? Nu mă mărit cu tine nici dacă ştiu că mor! ţipă ea la el. Nu m-a interesat niciodată ce spune presa de scandal sau ce spun oamenii din...lumea bună, se maimuţări ea. Iar pe reputaţia ta nu dau nicio ceapă degerată.! Ţi-ai distrus-o singur! Poate că nu ştia nimeni de tine şi de Gail, dar acu'...

— Ţi-am mai spus că nu s-a-ntâmplat nimic între mine şi Gail, şuieră el.

Fata era mai agitată ca oricând. Trebuia să scape neapărat în special de el şi în general de-acolo, altfel sfârşea prin a se mărita cu el. Ştia şi ea că nu se glumea cu Cameron, aşa cum ştia că lucrurile rămâneau întotodeauna cum vroia el. Se calmă dintr-odată şi răspunse pe un ton pe care şi-l dorea foarte convingător.

— Bine, bine. Te cred.

Kane rămase surprins şi îi aruncă o privire precaută. Ştia că ceva nu era în regulă.

— De fapt nu mă crezi, o contrazise el sigur. Aşa că ce se întâmplă?

— Nimic, îl privi ea cu o vinovăţie prost mascată, ceea ce îl alertă pe lord.

Acesta deveni mai agitat şi îşi înteţi strânsoarea, ca şi cum s-ar fi temut că ea îi va scăpa.

— Ascultă, începu el, nu ştiu ce crezi că ai văzut, dar lasă-mă să-ţi spun care e adevărul. Gail a venit la mine.

— Şi tu ai fost atât de gentleman, încât nu ai putut să spui „Nu" unei...doamne, îl ironiză ea. Am înţeles.

— Nu, Faye, nu ai înţeles nimic, de fapt. Ea a venit la mine cu intenţiile pe care le cunoşti şi tu, este adevărat. Dar mă jur pe Dumnezeu că nu am făcut nimic.

— Atunci ce aţi făcut aproape patru ore? Aţi jucat „Fazan"? rânji ea a cunoscătoare.

— Nici nu ştiu de cât timp era în camera mea, îi explică el. Eu....eu eram afară, mă plimbam prin labirint. Am intrat în cameră dimineaţă. Am găsit-o acolo şi am poftit-o afară cu ceva mai puţină delicateţe decât am de fapt de obicei cu femeile. Şi dacă nu mă crezi, o aduc pe ea să-ţi spună ea cu gura ei. Sau pot să ţi-l aduc pe Rooney să-ţi confirme. Dar aş vrea foarte mult să mă crezi pe mine, Faye. Pe mine.

Nu cuvintele lui îi atraseră atenţia, ci tremurul lor. Involuntar, ea se relaxă puţin.

— Dar ce puteai face afară la ora aceea? Şi de ce-ai fi stat atâtea ore?

Ochii lui o priviră intens. Nu avea cum să nu-i creadă ochii.

— Stăteam departe de tine, Faye. Mă luptam cu mine însumi să nu vin la uşa ta, îi mărturisi el. Te doream atât de mult, încât nu mai puteam fi sigur că dacă mi-ai fi deschis, nu aş fi făcut dragoste cu tine.

Vorbele lui o încălziră. Se-nfioră, sânii devenindu-i tari şi împungând materialul fin şi subţire al rochiei. Fiind atât de strâns lipiţi, Kane simţi imediat. Aşa că o eliberă de strânsoarea lui şi se ridică în picioare, întorcându-i spatele.

— Ţi-am spus ce aveam de spus, îi mai zise el încet. Dacă mă vei crede, rămâne la latitudinea ta. Desigur, că, aşa cum am spus, te poţi interesa şi în altă parte dacă spun sau nu adevărul. Dar aş prefera să mă crezi pe mine. Pentru că dacă nu o vei face, înseamnă că nu vei avea niciodată încredere în mine.

Cum ea nu scoase nici un sunet, după câteva secunde, el se întoarse cu faţa către ea. Faye rămăsese în aceeaşi poziţie, doar că îşi pusese mâinile sub cap şi îşi ronţăia cu conştiinciozitate buza inferioară. Faptul că totuşi nu se ridicase să plece, îi dădu lui Kane o speranţă.

— Ştii de ce ştiu ora la care ea a intrat în camera ta?

Practic, întrebarea ei nu avea nicio legătură cu ceea ce sperase el să audă. Îl nedumeri. Nu răspunse nimic, privind-o doar întrebător.

— Pentru că tocmai atunci eu deschisesem uşa camerei mele să vin la tine.

Kane simţi că-i bubuie inima în piept. Era mare lucru ca ea să-i mărturisească aşa ceva. Ea dorise deci să vină la el? Ştia că această acţiune a ei echivala aproape cu o declaraţie de dragoste. Se aşeză în genunchi lângă ea.

— Asta...se bâlbâi el, asta înseamnă că începi să mă crezi?

Faye mai molfăi ninţel la buza ei înainte de a-i răspunde printr-o altă întrebare.

— Ce ţi-e dacă te cred sau nu, Knightley? plescăi ea.

Probabil că lângă ea aşa va fi mereu, se gândi el. Pentru ca ea să se dezvăluie, va trebui ca celălalt să se dezvăluie primul. Îşi pierduse deja reputaţia. Dar putea pierde ceva mult mai important, realiză el dintr-odată. Trecuse deja prin experienţa aceasta o dată şi nu dorea nici în ruptul capului să mai treacă prin ea. Ar fi putut s-o piardă pe ea.

— Mi-e, zise el cu toată seriozitatea. Pentru că, Faye, unde nu există încredere, nu poate exista nici dragoste.

O văzu ţinându-şi răsuflarea, ceea ce îi dădu curaj.

— Şi eu...eu te iubesc, Faye.

Ea înghiţi spasmodic.

— Nu o zici doar aşa? îi tremură ei vocea. Doar...doar să-mi intri-n pantaloni, cum se zice?

Atunci Kane îi luă o mână şi o sărută în căuşul palmei.

— Nu m-ai auzit adineauri zicându-i bunicului tău că lucram la o cerere în căsătorie? Din păcate, tu nu eşti tocmai formală, aşa că lucrurile ies cam ciudate în preajma ta, indiferent de bunele intenţii pe care le-ar avea oamenii.

— Hei, ăsta e un lucru chiar dăguţ de zis, îi sclipiră ei ochii. Doar că eu nu am de gând să mă mărit pentru a salva reputaţia nimănui, Knightley, îi mai atrase ea atenţia.

— Cui îi pasă de reputaţie?

Faye începu să râdă. De fapt, dacă lua în calcul toate acţiunile lui din acea seară, se putea spune că nu-i mai păsa deloc de reputaţie. Dar, în loc să o secondeze, Kane o privi fix.

— Deci ce spui? se interesă el.

— Eu stiu? Cred că trebuie să cunosc mai mulţi bărbaţi din lumea bună înainte de a mă hotărî să mă aşez la casa mea, se prefăcu ea că se gândeşte. De exemplu, am promis că o să vizitez domeniul familiei Johnson.

Maxilarele lui Kane se încordară.

— Nu mă tachina, Faye, o avertiză el. După câte principii am uitat şi încălcat în seara asta, mă tem că o să mai încalc câteva şi o să mă duc să-i sparg faţa acelui imbecil.

— Credeam că aristocraţii se provoacă la duel, zise ea mieros.

— Singura provocare pe care vreau să accept, Faye, este aceea de a-mi petrece restul vieţii alături de tine. Nu pentru că-mi cere onoarea, punctă el, nu pentru că bunicul tău mă aşteaptă cu puşca, nu pentru a salva reputaţia cuiva. Ci pentru că aşa-mi cere inima. Te iubesc, Faye şi promit să-mi petrec restul zilelor arătându-ţi asta.

Fata trebuia să recunoacă faptul că îşi aveau aristocraţii părţile lor proaste, dar cu siguranţă că le aveau şi pe cele bune. De exemplu, ştiau să te ameţească cu vorbele.

— Au trecut cele cincisprezece minute, se auzi vocea lui Cameron. Aţi ajuns la un compromis? se interesă el.

În mâini avea o puşcă.

— Lucrăm la asta, se răsti Faye. Şi am fi mai prolifici, dacă nu ne-ai întrerupe mereu.

Lui Cameron îi fu de ajuns o singură privire că să-şi dea seama că lucrurile decurgeau în sensul dorit de el, aşa că nu mai era cazul să facă nazuri. Se întoarse să plece.

— Mai aveţi încă cinci minute, îi avertiză el.

— Altfel ce? sări Faye în capul oaselor cu sclipiri belicoase în ochi.

Bătrânul se întoarse doar puţin, pentru a răspunde.

— Altfel vă mai dau cinci.

Fata începu să râdă, complet destinsă. Dar se opri brusc, văzând că lordul nici nu se mişcă. Îl privi curioasă.

— Deci ce spui Faye, avem o înţelegere?

— Mda, mă gândesc că aş putea nimeri şi mai prost, îl tachină ea.

— Doar atât ai de spus?

— Ce mai vrei altceva să spun? se strâmbă ea nemulţumită.

Kane se ridică şi se apropie de ea, apucând-o de braţe şi privind-o în ochi.

— Spune-mi, zise el încet, implorator, am nevoie să te aud spunând-o.

— Fie, capitulă ea. Te cred. Cred tot ce ai spus în legătură cu Gail.

— Nu asta, se redresă el nemulţumit.

— Of, zise ea în glumă, cum mai vrei să le ştii tu pe toate! În regulă, Knightley, te iubesc, chiar dacă tot mai cred că eşti un aristocrat arogant. Crezi că făceam atâtea eforturi să devin o lady în doar douăzecişipatru de ore, dacă nu era aşa?

Kane o strânse la piept, îngropându-şi faţa în părul ei şi răsuflând uşurat şi fericit. Apoi îi spuse, cu o urmă de râs în voce.

— Nu-ţi face iluzii, nu cred c-o să reuşeşti niciodată pe deplin.

Ea se smulse de lângă el, privindu-l supărată.

— Dacă iar începi...

— Dacă iar nu mă laşi să vorbesc până la capăt..., îi reteză el vorbele.

Ea se linişti să-l privi în expectativă.

— Nu cred c-o să reuşeşti până la capăt să te comporţi ca aristocratele, pentru că, Faye, tu eşti o lady acolo unde contează cel mai mult.

— Serios? întrebă ea. Şi unde anume?

— În interior.

Faţa ei se lumină şi-l luă de gât.

— Mă gândesc, Knightley, că ar trebui să-mi dai chestia asta în scris, susură ea dulce

— Iar eu ştii la ce mă gândesc? întrebă el şăgalnic.

— Cred că pot să-mi dau cu presupusul, se schimonosi ea cu superioritate.

— Păi tu la ce te gândeşti?

— Chiar trebuie s-o spun cu voce tare? scoase ea limba la el.

— De ce nu? o provocă el. Dacă tot e să ne căsătorim, nu cred că ar trebui să avem reţineri unul faţă de celălalt.

— Îţi arăt eu ţie reţineri, se burzului ea în glumă. Mă gândeam doar că poate ar trebui să mergem în camera ta, că a mea nu mai are uşă, şi ai văzut că bunicul are prostul obicei de a apărea în cele mai nepotrivite momente.

— De fapt, zise el cu un râset în tonul vocii, mă gândeam că ar cam fi cazul să începi să-mi spui Kane. Dar oricum, îmi place cum gândeşti, îi făcu el cu ochiul.

Ea deschise gura să-i zică vreo două vorbe de duh, dar gura lui o găsi pe a ei, la timp pentru ca blitzul unui fotograf îndrăzneţ să-i surprindă.

***

— Uite, mamă, nimic! Nimic! plânse Amanda. Nimic despre rochia mea, despre luxul nostru, despre invitaţii noştri, despre nunta mea! Nimic!

Amanda hohotea cu sughiţuri, machiajul scurgându-i-se, fardurile devenind un amestec urât de rimel şi pudră pe faţa ei.

— Doar asta! trânti ea ziarul pe măsuţă.

Pe prima pagină era postată fotografia lordului Kane Knightley care o ducea pe umăr pe Faye Cameron, iar alături era o fotografie mai mică ce-i infăţişa pe ei doi sărutându-se. Detaliile articolului erau nesemnificative.

***

O publicaţie similară era şi pe măsuţa pe care se afla un pahar plin pe jumătate cu şampanie şi...o sticlă cu bere goală. Lângă ele, ca de altfel în toată încăperea, pâlpâiau lumânări mari, groase şi parfumate.

Acestea aruncau umbre pe pereţi. Umbrele se sărutau, se atingeau, se întrepătrundeau una cu alta. Sunetul rar scos de pocnetul fitilelor lumânărilor era acompaniat de gemete de plăcere, de şoapte de dorinţă, de vorbe de iubire.

— Crezi că Amanda s-a supărat că evenimentul anului ai fost tu şi nu nunta ei? se auzi vocea ei la un moment dat.

Se auzi un hohot de râs mai gros, bărbătesc.

— Pe bune? Chiar te interesează asta acum?

— Nu fi urâcios, Knightley, se auzi vocea ei. Ce? Nu putem să amestecăm vorbitul cu...iubitul?

— Eşti incorigibilă, râse el din nou.

— Adică poţi să asculţi un pat care scârţâie, se oftică ea, dar nu poţi să mă auzi pe mine vorbind? Ah!

O mişcare de şolduri adâncă a lordului o făcu să icnească.

— Ba da, răspunse el cu o voce catifelată. Doar că cel mai mult îmi place să te aud făcând aşa. Şi aşa. Şi aşa.

Cu fiecare expresie, el se adâncea mai mult şi mai mult în ea, făcând-o să geamă cu fiecare mişcare.

Şi umbrele care se vedeau pe pereţi se mişcară mult timp, până ce lumânările mai pâlpâiră puţin, apoi se stinseră.

Se auzi un căscat feminin.

— Pentru posteritate, zise ea, cred că pot să fac efortul să-ţi spun şi Kane. Măcar din când în când.

Capul ei se odihnea pe pieptul lui. Deşi camera era întunecată, şuviţele ei roz tot străluceau pe pielea lui. Lordul o strânse mai tare în braţe, dorinţa fiindu-i reînnoită pe loc, la auzul vocii ei răguşită, de parcă ar fi tors ca o felină satisfăcută şi mulţumită. Faye îi simţi zâmbetul pe buze atunci când el îşi lipi din nou gura de a ei. Tânăra nu se lăsă deloc. Îşi plimbă mâinile spatele lui musculos, pe talia lui solidă, fără cusur, şi zise:

— Chiar că arăţi bine.

Apoi făcu o pauză strategică, înainte de a adăuga:

— Pentru un boşorog.

Şi fură ultimele ei cuvinte pentru mult, mult timp.

SFÂRŞIT